

МАЙКЪЛ ДЖ. СЪЛИВАН РОЗАТА И БОДИЛЪТ

Част 2 от „Хрониките на Ририя“

Превод от английски: Радин Григоров, 2013

chitanka.info

ГЛАВА 1

БИТКАТА НА МОСТА

Ройбън трябваше да побегне още в мига, в който оръженосците напуснаха замъка. Това би му позволило да се оттегли в конюшната, с което щеше да ограничи офанзивната им мощ до бомбардировка с ябълки и обиди. Объркаха го усмивките им: приятелски, почти доброжелателни.

— Ройбън!

Ройбън? Какво стана с Торньо? Тролчо?

Всички оръженосци участваха в определянето на прякори за него. Нито едно от прозвищата не бе хвалебствено. Но и самият юноша не им бе останал дължен, поне в мислите си. В „*Песента на човека*“, една от любимите му поеми, старостта, болестта и гладът бяха описани като Трите чуми на Човечеството. Тлъстият Хорацио определено беше Глад. Шаркавото лице на луничавия Уилърд му позволяваше да бъде определен като Болестта, а ролята на Старост се падаше на Дилс, който бе най-възрастен от всички им.

Тримата се бяха насочили към забелязания Ройбън като някакви настървени гъски. Дилс бе понесъл със себе си нащърбен шлем, чието забрало хлопаше в ритъм с движенията му. Уилърд носеше предпазен тренировъчен костюм, а Хорацио хрупаше ябълка.

И все още не бе късно да избяга в конюшната. Единствено Дилс би могъл да конкурира бързината му. Ройбън понечи да се стрелне, но се поколеба.

— Това е старата ми екипировка — доволно заяви Дилс. Ако се вслушваше само в тона му, някой би могъл да реши, че оръженосецът се обръща към най-добър приятел и че трите години тормоз никога не са се случвали. Като лисица, забравила обичайното си отношение към заек. — Дъртият ми изпрати нов комплект за предстоящото изпитание. Уреждаме подобаващо изпращане на старите тенекии.

Приближаването на тримата вече бе изключило бягството като вариант. Те го обградиха, но пак оставаха усмихнати.

Дилс протегна шлема към него. Есенното слънце проблесна в металната повърхност. Ремъците леко се поклащаха.

— Някога слагал ли си шлем? Опитай.

Ройбън объркано се взираше в шлема. *Не разбирам. Откога са започнали да се държат толкова мило?*

— Изглежда той не знае какво да прави с него — отбеляза Хорацио.

— Вземи. — Дилс побутна шлема към него. — Нали скоро ще се присъединиш към войниците на замъка.

И разговарят с мен? Откога?

Ройбън не отговори веднага.

— Да.

Дилс се усмихна още по-широко.

— Така си и знаех. Предполагам, че нямаш особен опит?

— Кой ще вземе да тренира с конярче? — заяви дъвчещият Хорацио.

— Именно. — Дилс погледна към небето. — В хубав есенен ден като този е срамата човек да стои вътре. Помислих си, че би искал да научиш някои неща.

Всеки от тримата бе въоръжен с дървен тренировъчен меч. Хорацио носеше и допълнително оръжие, заради което бремене очевидно чувстваше нужда да се подкрепя с ябълката.

Това не може да се случва наистина. Ройбън внимателно се взираше в лицата им, за да открие загатването за шегата. Дилс изглеждаше наскърбен от недоверието му, а Уилърд подбели очи:

— Помислихме, че би искал да опиташ рицарски шлем. Нали никога не си слагал такъв. Смятахме, че ще ти хареса.

Ройбън забеляза Елисън, старши оръженосец, да присяда на ръба на кладенеца, за да наблюдава развитието.

— Забавно е. Ние вече се редувахме. — Дилс отново бутна шлема към недоверчивия. — С подпльнките и шлема не усещаш нищо.

А Уилърд се намръщи:

— Просто се опитваме да бъдем любезни. Не се дръж така.

Колкото и нелепа да му се струваше ситуацията, Ройбън не виждаше злонамереност в очите им. Сега и тримата му се усмихваха по начина, по който се бяха обръщали и един към друг — с небрежни и неприкрити жестове.

Той започна да разбира. Изминалите три години бяха намалили удоволствието, което останалите извличаха от тормоза над него. Ролята на единствен техен връстник, който не е благородник, го бе превърнала в подразбираща се цел, само че времената се бяха променили; всички растяха. Настоящата им поява представляваше предложение за мир. А тъй като Ройбън не се бе сприятелил с никого през цялото това време, в случая не можеше да си позволи възискателност.

Юношата повдигна шлема (натъпкан с парцали) и го нахлузи. Дори и въпросното натъпкване не можеше да промени факта, че шлемът е прекалено голям — той седеше на главата му като кофа. Тъй като до този момент Ройбън не бе докосвал никакви доспехи, нямаше как да разбере тази необичайност.

Баща му трябваше да се е заел с подготовката му, само че никога не намираще време. Това също допринасяше за примамливостта на предложението, отправено от тримата оръженосци — примамливост, която бе надвила подозренията му. Това беше неговият шанс да научи поне малко за сраженията. До рождения му ден оставаше само седмица: щом навършеше шестнадесет, той щеше да стане част от стражата на замъка. И малкото подготовка гарантираше изпращането на най-неприятните постове. Щом оръженосците наистина възнамеряваха да му помогнат, и малкото научено щеше да му бъде от полза.

Тримата му помогнаха да нахлузи предпазните подплънки — оказали се неочаквано затруднение за маневреността му — а Хорацио му връчи допълнителния дървен меч.

Тогава започна побоят.

Три дървени меча се стовариха върху главата му. Металът и натъпканите парцали погълнаха по-голямата част от ударите, но не всички: вътрешността на шлема имаше груби, стърчащи ръбове, които бодяха челото, бузата и ухото му. Тясното забрало не му позволяваше да вижда почти нищо и обезсмисляше опитите му да се защити със собственото си оръжие. Смехът долиташе до него приглушен. Пореден удар изби меча от ръцете му, друг го принуди да коленичи. Подир това ударите заваляха с истинско ожесточение върху свилия се на кълбо младеж.

Най-накрая ударите започнаха да се забавят и спряха. Ройбън чу уморено дишане, примесено с още смях.

— Прав беше, Дилс — потвърди Уилърд. — Торньо наистина се оказа много по-добро чучело.

— Само в началото. Чучелото не се свива на земята като момиченце. — Старото презрение се бе завърнало в гласа на Дилс.

— Но пък трябва да признаеш, че чучелото не скимти, когато го халосаш.

— Аз ли съм единственият жаден? — запъхтяно се осведоми Хорацио.

Чул отдалечаването им, Ройбън си позволи да се отпусне и да диша по-спокойно. Челюстта му все още бе скована от стискането на зъби, а цялото тяло го болеше. Още няколко мига той остана неподвижен. Шлемът представляваше бариера, отвъд която бе останал светът; по тази причина юношата се страхуваше да го свали. Подир няколко минути смехът им престана да долита: тримата не само се бяха отдалечили, а и им беше омръзнало да му обръщат внимание — поне за момента. През процеците на забралото личаха жълти и оранжеви листа, които се поклащаха на вятъра. Едно изместване на погледа показа, че Трите злини си наливат вода от кладенеца и се разполагат край количката с ябълки. Един от тях раздвижваше дясната си ръка, за да отпусне мускулите.

Пребиването ми сигурно е изтощително.

Ройбън издърпа шлема и почувства милувката на хладния въздух върху челото си. Сега осъзна, че въпросната част от броня изобщо не е принадлежала на Дилс. Напастите сигурно го бяха открили захвърлен някъде. Дилс никога не би му предал нещо свое, пък било то и нещо, от което вече не се нуждае.

Юношата обърса лице и не се изненада от кръвта върху дланта си.

Чул нечие приближаване, той вдигна ръце, за да предпази главата си.

— Това беше жалка гледка — заяви стоящият над него Елисън.

Той ядеше ябълка, задигната от количката: напълно безнаказана постъпка, тъй като неговият баща бе най-влиятелен от всички.

Той би трябвало да предотврати подобен бой.

Ройбън не отговори.

— Защитното облекло не беше достатъчно плътно — продължи Елисън. — Разбира се, идеята е да не се оставяш да те ударят.

Той отхапа отново и задъвка с отворена уста. Парченца ябълка се посипаха върху туниката му — същата униформа като на Трите злини: в син и тъмночервен цвят, със златния сокол на рода Есендън. Умело отхвърчала пръска ябълков сок бе паднала точно под окото на гербовата птица, сякаш е сълза.

— В шлема не се вижда почти нищо. — Ройбън забеляза, че парцалите, изпаднали в тревата, са потъмнели от кръвта му.

— Мислиш, че рицарите виждат по-добре? — промърмори събеседникът му. — Те яздят коне по време на битка. А ти носеше единствено шлем и тренировъчни подплънки. Ами ако нахлузиш двадесетина килограма броня? Стига си се оправдавал. Това ви е проблемът на вас, простолюдните, вечно се оправдавате. Не стига, че сме принудени да ви търпим край себе си, а трябва да слушаме и оплакванията ви. — Той продължи с писклив по момичешки глас. — Зиме ми трябва обувки, за да вадя вода от кладенеца. Не мога да нацепя всички тези дърва сам. — И с обичайния си глас продължи. — Не мога да разбера причината, поради която младите благородници са принудени да чистят конюшни, преди да станат оръженосци. Но още по-унизителна е принудата да работим редом с такъв като теб, копелдак, който...

— Не съм копеле — каза Ройбън. — Имам си баща. Имам си фамилно име.

Елисън се засмя, при което още парченца ябълка се разхвърчаха от устата му.

— Дори две: неговото и нейното. Ройбън Хилфред, синът на Роза Ройбън и Ричард Хилфред. А това те прави копеле. Кой знае за колко войници се е разкрачила майка ти, преди да умре. Всички слугини правят това. Курви до една. Баща ти е проявил голяма наивност, приемайки те за свой син. Това само по себе си е достатъчно показателно за глупостта му. Та, ако тя е казала истината, ти си синът на идиот и обикновена ку...

Ройбън се оттласна от земята и повали Елисън по гръб, за да започне да го обсипва с удари по лицето. Това трая до момента, в който по-голямото момче освободи една от ръцете си. След замах, опарил лицето на Хилфред, последният отново се озова на земята, замаян.

Елисъновият ритник бе достатъчно силен, за да строши ребро, но поне в случая предпазното облекло помогна.

Лицето на Елисън бе почервенияло от гняв. До този момент Ройбън никога не се беше изправял срещу някого от благородниците. И определено не и срещу Елисън. Баща му беше барон на Ийст Марч — дори останалите оръженосци не го закачаха.

Елисън рязко изтегли меча си. Хилфред успя да сграбчи тренировъчния меч, останал да лежи в тревата до него. Дървеното острие, издигнато в последния момент, успя да предотврати обезглавяване, но ограничи помощта си единствено до това: дървото отстъпи пред натиска на режещия метал.

Ройбън се затича.

Това бе единственото предимство, с което той разполагаше: работеше много и се движеше непрекъснато, а останалите тичаха много рядко. Въпреки тежестта на предпазното облекло той беше по-бърз и много по-издръжлив. Можеше да тича цял ден, ако се наложи.

Дори и тази му бързина обаче не успя да го спаси от изпровождещ замах в гърба, разсякъл всички предпазни слоеве, туниката му и малко от кожата.

Той установи това впоследствие, когато се отдалечи на безопасно разстояние: в момента на нанасянето на удара дори не бе усетил болка.

Но знаеше, че Елисън се е опитал да го убие.

* * *

През остатъка от деня Хилфред се кри в конюшната. Елисън и останалите благородници никога не се вясваха там: главният коняр Хюбърт възлагаше работа всекиму, без да се интересува от произхода му — аристократичен или не. За него нямаше разлика между синовете на един граф, барон или сержант. Някой ден някои от тях щяха да станат лордове, но в момента представляваха единствено работна ръка. Очаквано, на Ройбън бе възложено да рине тор — нещо, което определено бе за предпочитане пред Елисъновото острие. Гърбът още го болеше, главата също, но поне кървенето бе спряло. Болката определено бе за предпочитане пред алтернативата.

В онзи момент Елисън бе действал под влияние на гнева си. След успокояването си щеше да открие някакъв друг начин, за да изрази неудовлетворението си. Най-вероятно на Ройбън му предстоеше подобен побой, само че този път без предпазни облекла.

След поредната изрината лопата Хилфред подуши въздуха. В него се носеше ароматът на дим: изгоряло дърво. Кухненските пещи поглъщаха цепеници целогодишно, но есенно време уханието се отличаваше със специфична сладост.

Юношата забоде лопатата, протегна се и погледна към замъка. Украсата за есенното празненство почти бе завършена. Празничните знамена вече бяха окачени; по клоните на околните дървета висяха пъстри фенери. Тази есен ежегодното празненство щеше да бъде двоен празник, защото щеше да послужи и за церемония по посрещането на новия канцлер. Нуждата от двойно подобрене бе наложила допълнителното украсяване с различни по форма тикви и зърнени снопи. А недостигът на столове бе довел до обсипването на помещенията със снопове слама. През последната седмица непрекъснато бяха пристигали селски коли. Атмосферата на предстоящ празник определено бе заразителна. Самият Ройбън не беше в списъка на поканените, но това не му пречеше да знае, че празненството ще бъде великолепно.

Той се загледа към кулата, в последно време запленила вниманието му. Кралското семейство обитаваше горните етажи на двореца, където малцина биваха допускани непоканени. Самата кула се издигаше със съвсем малко над останалата част от замъка — или поне в действителност. За погледа на Хилфред тя бе придобила величествена височина. Сега той присви очи с надеждата да различи силует зад прозореца. Напразна надежда, тъй като през деня имаше малка вероятност да види нещо.

Юношата въздъхна и отново се върна в конюшната. В действителност той харесваше работата сред коне. В по-хладните дни мухите бяха малко и торът оставаше сух, с твърдината на стар хляб, който почти не миришеше. А и простата работа му позволяваше да изпита удовлетворение. Заобикалящата го компания също представляваше друг плюс. Конете не се интересуваха от произхода и от наличието на брачни свидетелства. Те винаги го посрещаха с топло

пръхтене и допираха муцуни до гърдите му. Те бяха идеалното обкръжение, с което да прекара един есенен следобед. Е, почти.

Хилфред съзря изключението почти едновременно с мисълта си за него.

През вратата на конюшната той бе видял тъмночервената рокля на принцесата. Съзирането ѝ породи обичайния ефект: за няколко мига юношата забрави да диша, а когато се размърда отново, движенията му бяха тромави. За щастие не бе му се налагало да разговаря с нея. В подобен случай езикът му би се заплел по начин, пред който неловките пръсти биха изглеждали умели. Той я бе наблюдавал с години — години от натрупани мигове, в които тя се качва в някоя карета или посреща гости. Хилфред я бе харесал още в първия момент, в който я бе видял. В гласа ѝ се бе долавяла неизменна усмивка, дори и в случаите, когато лицето ѝ бе оставало сериозно. В неговите очи тя не беше човек, а фея: възплъщение на самата красота. Редки бяха моментите, в които имаше възможност да я зърне, но точно това ги правеше толкова специални.

И сега той не можеше да откъсне очи от нея. Почти тринадесетгодишна, принцесата се бе изравнила по височина с майка си. Но походката и движенията на бедрата ѝ под роклята показваха, че тя е вече по-скоро дама, отколкото момиче. Все още си оставаше слаба и дребна, но вече бе различна.

Ройбън си мечтаеше как ще я срещне на двора, където той ще ѝ налее вода от кладенеца, за да напълни чашата ѝ. Тя ще се усмихне и ще му благодари. При подаването на вече опразнената чаша пръстите им ще се докоснат. Той ще усети топлотата на кожата ѝ и за пръв път в живота си ще познае радостта.

— Ройбън! — Иън, един от конярите, го шляпна по рамото с камшик. Болката бе достатъчно силна, за да остави белег след оттеглянето си. — Стига си броил мухите, лопатата няма да се размаха сама.

Хилфред безмълвно се върна към работата си. Днес вече си бе научил урока и затова работеше с наведена глава. Принцесата нямаше да може да го зърне във вътрешността на плевнята, но при всяко изхвърляне на лопатата юношата получаваше възможност да я види. Роклята, която носеше сега, бе от калианска коприна, подарък за рождения ѝ ден заедно с коня. За Ройбън Калис бе някакво митично

място, разположено много далеч и изпълнено с джунгли, гоблини и пирати. Сигурно бе магична земя, защото роклята проблясваше с всяко нейно движение, а цветът по възхитителен начин подчертаваше косата ѝ. Тази одежда бе особено красива и поради друга причина: за разлика от всички нейни предишни одеяния, тази рокля бе предназначена за жена.

— Тамариск ли да оседлая, Ваше Височество? — попита Иън откъм главния вход на конюшнията.

— Разбира се. Денят е прекрасен. Тамариск обича да препуска сред хладно време.

— Кралицата ви помоли да не пускате Тамариск в галоп.

— Тръсът е изнервящ.

Иън я погледна със съмнение.

— Тамариск е маранонски кон за езда, Ваше Височество. Той не върви в тръс, а в раван.

— Харесва ми да усещам вятъра в косите си. — В гласа ѝ се долавяше оттенък на инат, който накара Ройбън да се усмихне.

— Майка ви би предпочела...

— Ти коняр ли си, или бавачка? Да зная да кажа на Нора, че вече не се нуждаем от услугите ѝ.

— Простете, принцесо, но майка ви...

Тя подмина коняря и влезе вътре.

— Момче! — извика принцесата.

Ройбън повдигна очи. Тя гледаше право към него.

— Можеш ли да оседлаваш?

Хилфред успя да кимне.

— Пригответе ми Тамариск. Искам страничното седло с велурената седалка. Знаеш ли за кое говоря?

Той отново кимна и скочи да изпълни заръката. С треперещи ръце свали седлото от поставката.

Тамариск бе великолепен дорест жребец от кралство Маранон. Тези коне бяха пословични с чистата си порода и отличното обучение. Никое друго ездитно животно не бе в състояние да им съперничи. Сигурно тези им качества кралят бе изтъкнал пред съпругата си, обосновавайки избора си на подарък за рожден ден. А пред принцесата несъмнено бе отбелязал бързината им.

— Къде ще ходите? — попита Иън.

— Възнамерявам да се разходя до Граничния мост.
— Това е прекалено далече, принцесо.
— Татко ми подари този кон, за да го яздя, а не да го развеждам из градината и да го угоявам с бучки захар.
— В такъв случай ще ви придружа — настоя конярят.
— Твоето място е тук. А и кой ще вдигне тревога, ако не се върна?
— Щом не искате да ме вземете, ще изпратя Ройбън с вас.
— Кого?
Юношата застина.
— Ройбън. В момента той оседлава коня ви.
— Не искам някой да ме придружава.
— Ще трябва да вземете или него, или мен. В противен случай веднага ще отида при майка ви.
— Хубаво. Ще взема... как каза, че му е името?
— Ройбън.
— Ройбън? Няма ли си фамилно име?
— Хилфред.
Принцесата въздъхна.
— Ще взема Хилфред.

* * *

През живота си Ройбън никога не бе възсядал кон, само че нямаше никакво намерение изтърси истината. Евантуалните опасности от ездата не го притесняваха, боеше се единствено да не се изложи пред нея.

Тъй като познаваше всички коне добре, той си избра Меланхолия, старичка черна кобила с бяло петно върху лицето. Името ѝ подходеше на темперамента ѝ — отношение, породено от възрастта. Нея подготвяха за децата, които искаха да поюздат истински кон, или за достолепните благородни дами. И въпреки това сърцето на юношата биеше оглушително. В момента Меланхолия послушно вървеше след Тамариск: нещо, което би сторила и невъзседната.

Отвъд стената на замъка започваше град Медфорд, столицата на кралство Меленгар. Ройбън не можеше да се похвали с образование, но

пък умееше да слуша. Благодарение на острия си слух бе научил, че Меленгар е сред най-малките от осемте кралства, изграждащи Аврин. Четирите континента — Трент, Аврин, Делгос и Калис — някога изграждали единна империя, но това било много отдавна, факт, който интересуваше единствено историците. За Хилфред бе от значение фактът, че Медфорд е почитано и преуспяващо място, което не бе влизало във война повече от едно поколение.

Кралският дворец бе разположен в централната част на града, обсаден от търговци. Край крепостния ров сергиите им предлагаха всякакви сезонни плодове и зеленчуци, печива, опушено месо, всякакви разновидности сайдер, а също и кожени стоки. Недалеч от портата се бяха настанили трима цигулари, обкръжили хвърлена за подаяния шапка. Из улиците се разхождаха по-низши благородници в плащове и пелерини. Тези от по-висшите кръгове се придвижваха с помощта на карети.

Ройбън и принцесата се насочиха право по павирания булевард, покрай статуята на Толин Есендън. Макар да се говореше, че първият владетел на Меленгар бил дребничък, тук той бе изобразен в огромни мащаби, почти божествен на вид, яхнал свиреп кон. Творецът очевидно се бе старал да пресъздаде излъчването на Толин, а не само външния му вид: все пак Толин бе човек, успял да надвие страховития Лотомад и да създаде Меленгар сред останките от гражданска война.

Никой не застана на пътя на двамата, но мнозина от подминаваните се покланяха почтително. Няколко шумни разговора секнаха при приближаването им. Ройбън се чувстваше смутен заради втренчените погледи, но принцесата изглежда не ги усещаше, с което прибавяше още един повод за възхищение.

Извън града принцеса Ариста ускори хода си. Неговата кобила продължи с неприятно подскачане, накарало връчения му от Иън меч да трополи по бедрото му. Както бе казал конярят, жребецът на принцесата не вървеше в тръс. Тамариск пристъпваше с величие, целящо да избегне изцапването на подковите му.

Хилфред започваше да се чувства по-уверен на седлото. Едновременно с тази му увереност се зараждаше и усмивка. Той бе останал сам с нея, далеч от Елисън и Трите злини, яздеше кон, а на пояса му висеше меч. Така трябваше да живее един мъж. Така щеше да изглежда всеки един ден от живота му, ако се бе родил благородник.

Но ориста бе отредила на Ройбън да поеме по стъпките на баща си и да се присъедини към войниците на краля. Службата му щеше да започне с пост някъде на стената или на крепостната порта, а с течение на времето (и малко късмет) щеше да го отведе сред по-високите рангове. Ричард Хилфред бе сержант от кралските телохранители: един от хората, отговорни за безопасността на владетеля и семейството му. Подобна длъжност определено носеше предимства: например позволяваше на необучен син да получи гарантирано място. В мирно време войниците си живееха добре. Но до този момент Ройбън не бе видял нищо добро в замъка Есендън.

Само след седмица щеше да настъпи рожденият му ден, когато юношата щеше да нахлузи червено-златната униформа. Пак щеше да остане най-млад и най-слаб, но поне повече нямаше да се набива на очи, а щеше да има свое място. Макар че въпросното място не включваше гърба на расов кон. Колко по-хубав бе рицарският живот, свързан със свободно кръстосване на пътищата, търсене на приключения и сдобиване със слава. Не, подобно бъдеще очакваше оръженосците — като наказание за всички онези откраднати ябълки и за побоите, които му бяха нанесли.

Имаше голяма вероятност тази случка да се окаже най-голямото събитие в живота му. Времето бе удивително — късен есенен следобед под синьо небе, чийто ясен оттенък се вижда обикновено само през зимата. Много от дърветата все още запазваха листата си и създаваха илюзията, че са обвити в пламъци, но са били замразени навреме. Сред полята се издигаха плашила с тиквени глави, пазещи класовете.

Дори въздухът бе някак по-сладък.

На пътя принцесата обърна глава.

— Дали някой може да ни види сега, Хилфред?

— За кого става въпрос, Ваше Височество? — попита той.

Остана изумен, че гласът му прозвуча нормално.

— Не зная. Всеки, който се е загледал... пазачите върху стената. Или някой, който си е оставил гоблена, за да наднича от прозорците на кулата...

Юношата също погледна назад. Дърветата и хълмовете скриваха града.

— Не, принцесо.

Ариста се усмихна.

— Отлично. — Тя се притисна към шията на жребеца и цъкна с език. Животното се стрелна напред.

Ройбън бе принуден да я последва, вкопчил се в седлото с две ръце. Меланхолия полагаше героични усилия да не изостава, само че в случая желанието само по себе си не беше достатъчно: една деветнадесетгодишна кобила не можеше да се мери със седемгодишен маранонски бегач. Принцесата скоро изчезна напред и Меланхолия забави ход до обикновен вървеж. Хълбоците ѝ трепереха уморено. Увещанията на Ройбън не помагаша. В един момент той също се примири и въздъхна, безпомощно загледан напред.

Можеше да изостави кобилата и да продължи преследването тичешком: в този момент той бе по-бърз от животното си. Какво ли щеше да стане, ако принцесата паднеше?

Да можеше Меланхолия да препуска с бързината на сърцето му...

При преодоляването на следващото възвишение от пътя той отново видя принцесата. Ариста бе спряла пред Граничния мост, получил името си заради разположението си между кралство Меленгар и съседното кралство Уорик. Девојката също го забеляза, но не помръдна.

При вида ѝ паниката го напусна. Нищо не я заплашваше. Сега вече Ройбън бе сигурен, че именно това е най-щастливият момент от досегашния му живот.

В този момент принцесата изглеждаше по-красива от всякога. Тя седеше изправена в седлото, полите на роклята ѝ се бяха разстлали по тялото на жребеца. Сянката ѝ бе протегната назад, към Хилфред, а лъчите на слънцето трептяха по гривата на коня и плата на одеждата със същата игривост, с която докосваха и повърхността на реката. Този миг представляваше подарък — чудо, което бе почти невъзможно за осмисляне, какво остава за описване. Да остане насаме с Ариста Есендън сред лъчите на залязващото слънце, въоръжен с меч и яхнал кон като истински рицар — това бе ненадмината мечта.

Тропотът на копита стъпка светостта на момента.

Трима конници изскочиха изсред дърветата от лявата му страна. Изглеждаше, че ще се сблъскат с него: едва в последния момент те промениха посоката си и прелетяха край него с развети плащове. Меланхолия се подплаши от неочакваната поява и на свой ред

препусна. Дори и опитен ездач би се затруднил в оставането си върху седлото при подобни обстоятелства. А Хилфред, който не разполагаше с никакъв опит, се строполи на земята още в първия миг.

Той се изправи на крака. Непознатите бяха достигнали принцесата и я бяха обградили, надаващи възторжен смях.

Ройбън все още не бе зачислен на служба, но Иън не му бе връчил меч безпричинно. Численото превъзходство на непознатите нямаше значение. Нямаше значение и почти нулевата му способност да размахва меч.

Той изтегли оръжието и се затича към тях.

— Не я закачайте! — изкрещя юношата при приближаването си.

Смехът утихна.

Двама от непознатите слязоха на земята и едновременно изтеглиха мечовете си. Металът на оръжията им пламна под спускащото се слънце. В този момент Ройбън осъзна, че има насреща си момчета, три или четири години по-малки от него самия. Двамата споделяха видима прилика, очевидно ставаше дума за братя. А оръжията им бяха необичайни — не приличаха на късите и широки мечове от стражата на замъка, нито на мечовете на оръженосците. Те стискаха дълги и тънки остриета с украсени предпазители.

— Той е мой — каза по-едрият. Ройбън се чувстваше късметлия: останалите двама не показваха намерение да се намесват.

Ще защитя принцесата от тези негодници, пък дори и да са деца. Пред очите ѝ ще се сражавам за честта ѝ и ще я защитя. Моля те, Марибор, не ми позволявай да се проваля, само не и този път!

Момчето се приближи небрежно, с което определено изненада Ройбън. То бе по-ниско от него с почти половин педя. Освен това бе изключително гърчаво и вятърът, който му вееше в гръб, непрекъснато завираще перчема му в очите. Освен това то се усмихваше.

Достигнал обсега на оръжията, младият разбойник спря и отново удиви Ройбън, покланяйки се. Подир това размахна оръжие, което мелодично разсече въздуха, и зае бойна поза, прибрал свободната си ръка зад гърба.

В следващия миг момчето се хвърли в атака.

Бързината му бе плашеща. Върхът на оръжието му разсече гърдите на Ройбън, ограничавайки разкъсването си единствено до одеждата. Хилфред залитна назад. Момчето отново го притисна. То

пристъпваше по странен начин, какъвто юношата не бе виждал до този момент. Движенията му бяха плавни и грациозни, повече подобаващи на танц.

Ройбън замахна с меча.

Противникът му не помръдна, дори не си направи труда да отразява атаката. Само се изсмя, защото замахът профуча на два пръста от него.

— И вързан бих могъл да застана, а ти пак не би ме уцелил. Дамата е трябвало да си намери по-умел защитник.

— Това не е дама, а принцесата на Меленгар! — кресна Хилфред. — Няма да ви позволя да я нараните.

— Тъй ли? — Момчето погледна през рамо. — Чухте ли? Хванали сме принцеса.

Аз съм идиот. На Ройбън му идеше да обърне острието на меча срещу себе си.

— Ние нямаме намерение да я нараняваме — продължи младият му противник. — Аз и останалите разбойници ще я ограбим, ще ѝ прережем гърлото и ще хвърлим повлеканския ѝ труп в реката!

— Престани! — извика Ариста. — Ставаш жесток!

— Нищо подобно — отбеляза онзи, който бе останал на седлото си. Той бе вдигнал качулката на наметалото си и лицето му бе скрито в сенки. — Просто се държи глупаво. Аз предлагам да я задържим за откуп и да поискаме злато, равно на теглото ни!

— Отлична идея — одобри по-младият от братята. Той бе прибрал оръжието си и в момента протягаше парче сирене към останалия на седлото. Онзи прие и отхапа.

— Само през трупата ми — решително заяви Ройбън, с което стана причина смехът да се възобнови.

Хилфред замахна отново. Противникът му отрази удара, вперил поглед в лицето му.

— Това беше *малко* по-добре. Поне имаше *вероятност* да ме удариш.

— Моувин, престани! — изкрещя принцесата. — Той не знае кои сте!

— Именно! — възкликна фехтовчикът и за пореден път се изсмя. — Тъкмо това прави нещата толкова удивителни.

— Казах да го оставиш! — настоя принцесата и насочи коня си напред.

Без да прекъсва смеха си, момчето замахна към Ройбъновите нозе. Хилфред нямаше представа как да отрази удара, просто по инстинкт насочи острието надолу и отдръпна крака. Тази комбинация доведе до загубата на равновесие и той залитна напред, изтървайки меча си. При изправянето си осъзна, че момчето е въоръжено и с неговото острие. Тримата отново се смееха.

— Престани! — извика Ариста. Тя единствена не се бе присъединила към възторжения им кикот. — Не виждаш ли, че той не умее да си служи с меч? Дори не знае как се язди кон. Той е слуга. През живота си единствено е цепил дърва и е носил вода.

— Просто се забавлявах.

— На теб може и да ти е било забавно. — Девојката посочи към Ройбън. — Но той наистина си мисли, че възнамерявате да ме нараните. Той не си играе.

— Наистина ли? В такъв случай изпълнението му беше жалко. Всемогъщи Марибор, защо са изпратили този пън с теб? Някой истински разбойник щеше да го убие с първия си удар и вече щеше да обмисля какъв откуп да изиска за теб.

Ариста се намръщи.

— Ако бяхте истински разбойници, вече да сте се нагълтали с праха на Тамариск. Още щяхте да плюете пръст.

— Съмнявам се — каза останалият на седлото.

— Така ли? — Девојката плавно се приведе напред и прошепна нещо в ухото на жребеца си. Животното се стрелна от място и полетя като мълния обратно към града.

— След нея! — нареди конникът и сам препусна подире ѝ.

Рошавото момче подхвърли меча на Ройбън и се отпрати към животното си. Братът последва примера му. Двамата също препуснаха подир принцесата и приятеля си. Ариста, вярна на обещанието си, вече се откъсваше далеч напред.

Само след секунди Ройбън остана сам. Единствената му утеха бе, че принцесата не бе заплашена. Очевидно Ариста познаваше тези тримата, което само подсилваше унижението му. Той бе надвит от помалък противник, който го бе направил за смях. А най-болезнен бе

фактът, че това се бе случило пред очите на принцесата, на която се бе наложило да го защитава.

Не виждаш ли, че той не умее да си служи с меч? Дори не знае как се язди кон. Той е слуга. През живота си единствено е цепил дърва и е носил вода.

Хилфред остана неподвижен, загледан в залязващото слънце и в облаците, които се движеха в небето като сценичен пейзаж. По бузите му не спираха да се стичат сълзи.

Макар да бе отнасял много бой, той нито веднъж не бе плакал. Бе привикнал към болката и наскърбленията. Но това бе различно. Ройбън винаги беше подозирал, че е безполезен; сега бе получил недвусмислено доказателство. Искаше му се тримата — които и да бяха те — да го бяха убили. Така поне нямаше да му се налага да живее със срама.

Той обърса лице и се огледа. С приближаването на нощта над реката започваха да се събират мъгли; из полята започваха да изникват светлините на ферми. Меланхолия си беше отишла — или бе последвала другите коне, или сама бе разбрала, че е време да се прибира в конюшната.

Ройбън Хилфред прибра дадения му меч в ножницата и пое обратно.

* * *

Обратният път го изтощи. Той намина през конюшната за проверка, където откри, че Меланхолия и Тамариск са настанени в отделенията си.

Събитията от днешния ден го бяха изтощили: побоят, съкрушителното унижение, следобедната работа и връщането пеш. Въпреки това на двора той поспря, за да погледне към кулата.

Красивият есенен ден се бе превърнал в противна нощ на приближаваща се зима. Пълнолунието си бе довело пронизващ вятър, за да струпа облаци пред себе си. Клони размахваха вещерски пръсти към небето в опит да остържат покривалото. Откъсналите се листа притичваха по земята. Под вихрушките на мрачния студ факлите трепереха.

По жътва нощите винаги придобиваха плашещо усещане. Някакво загатване за смърт присъстваше почти недоловимо; много скоро снеговете щяха да загърнат чаршаф върху трупа.

А прозорецът на кулата оставаше тъмен.

Споходи го познатата смесица чувства — облекчение и известно разочарование.

В спалните помещения го посрещна разногласно хъркане. Свалените да се проветриват ботуши размесваха миризмата си с вонята на пот и прокиснала бира.

Ройбън и баща му разполагаха със собствена стая, макар и малка. По-рано тя бе представлявала килер, а в килерите обикновено никой не поставя две легла и маса. Баща му бе получил привилегията да спи в отделно помещение като награда за върнатата си служба.

Баща му още не си беше легнал.

— Вечерял ли си? — попита той.

Никакви въпроси относно забавянето му. Ричард никога не питаше, което в последно време Ройбън бе започнал да намира за странно.

Баща му се бе разположил върху своя креват. Бе свалил ботушите, колана, ризницата и униформата си. Трите кесии, които неизменно носеше със себе си, бяха положени близо до леглото. Ройбън знаеше, че една от тях съдържа монети, а другата крие точило: за съдържанието на третата нямаше представа.

Ричард Хилфред бе покрил очите си с лакът — обичайната му поза на унасяне. През последните няколко дни не се бе бръснал и изпод ръката му надничаше гъста четина. Косата му, някога лъскавочерна, сега съдържаше сив мраз. Самият Ройбън бе тъмно рус. Това го накара да си припомни Елисъновите думи за майка му.

— Не съм гладен.

Бащината ръка се повдигна от очите му.

— Какво е станало?

Въпрос? Откога?

— Нищо. — Юношата приседна на леглото си. Иронично, единственият път, в който баща му проявяваше интерес, той не искаше да споделя.

— Откъде си взел този меч?

— Моля? — Ройбън бе забравил за оръжието. — А, това ли? Иън ме накара да го взема.

— Къде да го вземеш?

Четири въпроса един след друг? Това интерес ли е, загриженост, или е заради приближаването на рождения ми ден?

Баща му винаги ставаше спривав по това време на годината. По времето, когато Ройбън бе живял с леля си, рожденият му ден бе единственият ден, в който баща му го бе посещавал.

Нито веднъж по време на тези посещения баща му не го беше прегърнал. За сметка на това неизменно бе крещял с алкохолен дъх насреща му. По-късно, когато лелята на Ройбън бе починала, баща му го взе при себе си в замъка. В онзи ден момчето бе плакало. А Ричард Хилфред бе преценил, че единадесетгодишните са прекалено големи, за да плачат. След последвалия бой момчето не бе плакало нито веднъж. До този ден, пет години по-късно, в който бе гледал как принцесата се отдалечава, отнасяйки всичките му мечти със себе си.

— Принцесата искаше да отиде да язди — обясни Ройбън. — Иън ме накара да я придружа.

Баща му рязко се надигна, принудил кревата си да изскърца. Дълго време сержантът не каза нищо. Ройбън се почувства неловко под втренчения му поглед.

— Стой далеч от нея, чу ли?

— Нямах избор. Тя...

— Не искам да слушам извинения. Стой настрана от нея.

Ройбън кимна. Отдавна се бе научил да не спори с баща си. Сержант Ричард Хилфред бе привикнал да се оправя с непокорни люде.

Ако издаденото от него нареждане не бъдеше изпълнено, следваше удар по устата. Именно това бе начинът, по който той поддържаше дисциплина сред подчинените си и в двучленното им семейство.

— Благородниците са опасни — продължи баща му. — Те са като диви животни, които се нахвърлят отгоре ти без причина и без предупреждение. Не бива да им имаш доверие. За тях ние не сме нищо повече от буболечки. Понякога може и да си играят с нас от скука, но когато това им омръзне, нищо не им пречи да ни стъпчат.

— Но ти си един от телохранителите на краля. По цял ден си край благородници. Защо?

Баща му го погледна странно, което даде на Ройбън основание да очаква предстоящ побой. Но основанията му се оказаха преценени грешно: лицето на баща му се изкриви в размисъл, а не в гняв.

— Защото някога бях като теб. Вярвах в тях, имах им доверие. А и това е най-добрата длъжност в целия замък. Като изключим личната охрана на член от кралското семейство, разбира се. Тогава получаваш достъп до всичко и с теб се отнасят с истинско уважение. Само че на мен подобна чест никога няма да ми бъде указана, затова се наложи да стана змиеукротител. Зная как да държа онези със синя кръв по начин, който гарантира, че ще остана неухапан.

— Какъв е той?

— Никога не им давам причина да ме забележат. Аз съм сянка. Незабележим и мълчалив като мебел. Моята задача е да ги пазя, но когато не ги заплашва нищо, аз трябва да оставам незабелязан. А ти си бил забелязан, и то от самата принцеса. Приятно ли ти беше да яздиш край едно красиво момиче под погледите на целия град и с истинско оръжие на бедрото? Почувства ли се като един от тях?

Ройбън мълчаливо се втренчи в пода.

— Виждал съм как я гледаш. Тя е красива и ще става още по-красива, но ти само си губиш времето. След някоя и друга година Амрат ще я омъжи. Той няма да чака дълго, защото се нуждае от съюзници. Тя ще бъде изпратена в Олбърн. А може би в Маранон. Вероятно затова ѝ подариха маранонски кон. Както и да е. Това няма значение, тя не е човек, а стока, концентрирано количество злато или сребро. С нейна помощ кралят ще си осигури още власт или ще укрепил някоя от границите. Спомни си за това следващия път, когато ти се прииска да я погледнеш. Допирът до нея би се равнявал на кражба от кралската съкровищница. А дори благородниците биват осъждани на смърт за подобно провинение.

Ройбън не харесваше този разговор, затова промени темата.

— Тази вечер кулата не светеше.

Още няколко мига сержантът остана загледан в него, за да подчертае сериозността на думите си, преди да отмести поглед.

— Е, и? — Той отново се отпусна на леглото и се намести внимателно. Личеше, че възрастта му започва да напредва: все по-

често в жестовете му изникваше подобна предпазливост.

— Нищо. Мислех си, че това е добре, нали?

— Това е просто стая в кулата, Рой. Понякога хората отнасят свещи там.

— Но тази стая винаги е тъмна. Светеше само в онези две нощи — когато лейди Клер изгоря жива и когато канцлерът умря.

— И?

— Говори се, че смъртта идва по три.

— Кой говори тези неща?

— Хората. — Юношата свали меча и го окачи край бащиния. Това движение, за негова изненада, не го накара да изпита гордост. — Просто се чудех какво е ставало там в онези нощи.

Когато се обърна подир изуването на ботушите си, баща му отново се беше загледал в него.

— Не се приближавай до кулата, разбра ли?

Ройбън кимна.

— Говоря сериозно, Рой. Ако чуя, че си се навъртал там, ще те набия по-зле и от оръженосците.

Младежът се загледа в краката си.

— Научил си?

— Лицето ти е насинено, дрехите ти са разсечени и изцапани с кръв. Кой друг би те подредил така? Не се притеснявай. — Той духна лампата. — От следващата седмица вече ще бъдеш войник в замъка.

— Това как ще помогне?

— Ще ти бъде зачислена ризница.

ГЛАВА 2

АЛБЪРТ УИНСЛОУ

Жена с метла, търчаща към тях, бе същинско вдъхновение за модел на вещица, поне доколкото Ейдриън можеше да прецени. Кичурите сплъстена черна коса се бяха погрижили да оставят видимо само едно от очите ѝ, както и острия връх на носа ѝ. Дрипавата рокля, която тя носеше, не ѝ позволяваше да избяга от хрусталаците; платът можеше да се похвали с безброй скъсани места и петна — безмълвни свидетели за нявгашни спъвания.

— Спрете! Нуждая се от помощ! — отчаяно кресна тя. Гласът ѝ би заблудил някой слушател, че двамата пътници препускат ожесточено и ще прелетят край нея само за миг. В действителност приятелите напредваха съвсем лениво.

Ейдриън дръпна юздите и спря, а Ройс позволи на животното си да направи още няколко крачки, преди да наложи на лицето си любопитно изражение. В рамките на последната година Блекуотър бе виждал тази му мимика достатъчно пъти, за да знае какво включва програмата. Любопитството щеше да се задържи за миг, преди да бъде заменено от учудване, тутакси на свой ред отстъпило на дълговластно раздражение — осъзнаване, че партньорът му се кани да направи нещо, което Мелбърн счита за адски глупаво. Парадът на гримаси се появи и сега: в мига, в който Ройс осъзна, че Ейдриън възнамерява да отдели от вниманието си за старницата.

Следващата фаза бе намръщването. Нея Блекуотър още не бе съумял да разшифрова. (Може би разочарование?) Подир нея идваше подбелването на очи, изразяващо нескрито презрение. Очните ябълки щяха да задвижат мускулите на ръцете; последните щяха да се скръстят. Накрая, в сигурен признак на повишилите се нива на гняв, щеше да бъде повдигната качулката. Това вече беше изключително лош знак, еквивалентен на настръхнала вълча козина. И щеше да последва предупреждение — единственото, което биваше благоволено.

— Трябва да ми помогнете! — кресна старицата, преодолявайки поредна редица храсти. — В плевнята ми се е сврял някакъв бродяга. Сама не мога да го изгоня.

— В плевнята? — Ейдриън бе преместил погледа си над и зад жената, но плевня не виждаше.

Понастоящем двамата се намираха на Стюардския друм, недалеч от Колнора. В началото бяха подминали множество ферми и колиби, но в последно време въпросните постройки бяха престанали да представляват част от пейзажа.

— С моя имаме ферма ей отвъд завоя. — Крив пръст бе насочен по протежението на пътя.

— Имаш съпруг, а молиш непознати за помощ?

— Дани го няма. Във Вернес е, продава вълната от агнетата. Поне месец няма да се върне. А онзи в плевнята е пияница. Гол и ругае. Бясно псе трябва да го е ухапало, та си е изгубил ума. Страх ме е да се приближа до плевнята, а трябва да храня животните. Не зная какво да правя. Убедена съм, че ще ме убие, ако стъпя вътре.

— И не си го виждала преди?

Жената направи отрицателно движение с глава.

— Ако ми помогнете — добави тя, — ще приготвя по нещо хубаво за вас и за конете ви. Нещо и за из път ще има, да-да. Екстра готвя аз.

Ейдриън слезе от седлото и погледна към приятеля си.

— Какво правиш? — попита Ройс.

— Ще отнеме само минутка — отвърна боецът.

Крадецът въздъхна. Виж, въздишката беше нещо ново.

— За пръв път виждаш тази жена. Това не е твой проблем.

— Зная.

— Тогава защо ѝ помагаш?

— Защото това се нарича човещина. Хората си помагат едни други. Ако видиш прострелян да лежи на пътя, няма ли да спреш?

— Разбира се — отвърна Ройс. — Всеки би спрял. Ранените винаги са лесна плячка. Подминаваш го само ако още от седлото видиш, че някой вече му е взел кесията.

— Какви ги говориш? Как така ще подминеш ранен човек?

Ройс кимна:

— Тук си прав. Ако кесията още е у него, прерязваш му гърлото, след като му я вземеш. Просто е непонятно колко много хора оцеляват след прострелване. Така си спестяваш последващи главоболия, ако той оцелее и тръгне да те търси.

Старицата се беше вторачила в Ройс, онемяла.

Сега беше ред на Ейдриън да въздъхне.

— Не му обръщай внимание. Отгледан е от вълци.

Мелбърн продължаваше да стои със скръстени ръце, но в очите му се бе появил огън.

— Не трябваше да ти казвам за това.

— Виж, денят е прекрасен, не бързае. Освен това непрекъснато се оплакваш от готвенето ми. Ето сега ти се отваря възможност за обновление на менюто. Просто ще поговоря набързо с навлека. — А шепнешком Ейдриън добави: — Най-вероятно става дума за някакъв клетник, който няма къде да иде. Обзалагам се, че ако успея да ги накарам да поговорят, ще изгладя нещата. Сто на сто ще я накарам да наеме човека, докато съпругът ѝ го няма. Тя ще получи временен помощник, а голтакът ще има топла храна и сигурен покрив над главата си. Ние също обираме по една порция, така че всички са щастливи.

— Хубаво. Когато и това ти благородно дело се сгромоляса в крах, обещавах ли следващия път да ме послушаш и да оставиш хората сами да си решават проблемите?

— Да, обаче не виждам защо се цупиш толкова. Става дума за някакъв скитник. Дори и да се окаже напълно неразумен, все ще се оправя с един пияница.

Тази есен се бе случила дъждовна и бе разкаляла пътя. Сред локвите бавно се носеха отронени листа, дърветата бяха на път да се превърнат в черни скелети, а птича песен почти не се чуваше. Есенно време птиците винаги липсваха на Ейдриън. За сметка на това пролетта го радваше особено със завръщането им.

Точно както старицата бе рекла, отвъд следващия завой имаше ферма. Или поне нещото, което видяха, мечтаеше да се нарича така. Местата, край които бяха минавали досега, бяха чисто варосани колиби със сламени покриви, край грижливо обработвани земи. Фермата на старицата представляваше разнебитена сбирщина бараки,

а дъските на оградата бяха криви като зъбите ѝ. Ейдриън напразно се оглеждаше за ниви.

— Плевнята отвъд хълма — посочи бабишкерата. — Ей покривът се вижда. Ако искате, ще дам овес и вода на конете ви и ще започна да готвя.

— И казваш, че е само един човек? — попита Ейдриън, докато слизаше от коня и ѝ подаваше юздите.

Тя кимна.

На колана на Блекуотър вече висяха два меча. Но боецът счете за необходимо да откачи и дългото острие, окачено от едната страна на седлото му. И да намести огромното оръжие на гърба си — това бе единственият начин, по който можеше да бъде носен този меч: ако се опиташе да закачи и него на колана си, върхът оставаше да се влачи по земята. Макар Ейдриън да беше височък.

— Толкова стомана заради едно пиянде — отбеляза старицата.

— Навик — отвърна Блекуотър.

Ройс също слезе от седлото си, като спусна левия си крак особено внимателно. Отвори раницата си и затършува вътре. Жената го изчака да приключи, после взе юздите и на неговия кон и с пореден израз на благодарност поведе конете към бараката. А двамата приятели се отправиха към плевнята на раздора.

След като отминаха кладенец, разположен някъде по средата на пътя, те достигнаха въпросната постройка. Високата до колене трева и прецъфтелите глухарчета, обрасли навсякъде, определено допринасяха за занемарения вид на мястото. За момент Ройс поспря и приседна върху останките от нещо, което нявга изглежда е било дребна постройка, вероятно кокошарник. Повдигна левия си крак и го огледа. Върху кожата ясно личаха следите от зъбки.

— Как е кракът? — поинтересува се Ейдриън.

— Боли.

— То имаше добра захапка.

— С лекота проби през ботуша.

— Да, изглеждаше болезнено.

— Я пак кажи причината, поради която не ми помогна?

Блекуотър сви рамене.

— Беше кученце, Ройс. *Сладко* кученце. Да не искаш да убивам невинни животни?

Крадецът наклони глава и забодеше погледа си, допълнително изострен от присвити клепки, в Ейдриън.

— Това някаква шега ли е?

— Беше паленце.

— Не беше паленце. И енергично дъвчеше крака ми.

— Но пък ти беше нахлул в дома му.

Ройс се навъси и предпочете да изостави темата.

— Да вървим да видим страшилището на плевнята.

Двамата прекосиха остатъка от тревистия склон. Сред цветчетата, поклащани от вятъра, бяха наизлезли пчели и жужаха тежко сред маргаритките и дивите моркови. Загледан в тях, Ейдриън се усмихна. Поне някой работеше наоколо.

Плевнята изглеждаше дори по-зле от представителните постройки на дъртата.

— Впрочем... не беше нужно да го изхвърляш през прозореца — отбеляза пътъм Ейдриън.

Ройс повдигна очи от крака си.

— Ти какво очакваше да направя? Да започна да чеша дребното изчадие зад ушетата, докато то ми откъсва пръстите на краката? Ами ако се беше разляло? Хубава каша щеше да стане тогава.

— Добре поне, че точно под прозореца имаше ров с вода.

Мелбърн спря.

— Имало е ров?

Сега беше ред на Ейдриън да се мръщи. В подобни моменти не можеше да бъде сигурен относно сериозността на Ройс. Бяха партньори от почти година, ала Блекуотър още изпитваше затруднения да разбира новия си съдружник. Поне едно беше сигурно: Ройс Мелбърн беше най-интересната личност, с която се бе срещал досега. И съответно най-трудната за опознаване.

Дървено-каменните стени на сиромашката плевня поддържаха унил сламен покрив. Цялата постройка се беше наклонила настрани, към опората на един стар клен, растящ близо до нея. Някои от дъските липсваха; сред покрива зееха кухни. Вратата беше отворена, ала заради царящия вътре мрак не се виждаше нищо. Поне не и от тази позиция.

— Ехо? — подвикна Ейдриън. Бутна дървената врата, надникна вътре. — Кой е там?

Ройс вече го нямаше зад гърба му. Той често изчезваше по такъв начин. Експерт, дори артист в промъкването, Мелбърн се възползваше от гръмовността на партньора си.

Отговор не последва.

Ейдриън изтегли един от мечовете си и прекрачи прага.

Вътрешността на плевнята бе напълно стандартна за типа ѝ. Впрочем имаше едно отклонение: личаха белези от скорошно обитаване. Съчетавайки се със занемареността, те създаваха чудата комбинация. Струпаното вътре сено отдавна бе изгнило. Малкото присъстващи инструменти бяха жертва на надпревара между ръжда и паяжина.

Все пак от дупките на тавана падаше достатъчно светлина, за да може да бъде различено тялото на мъж, заспал връз сеното. Косата му бе покрита с треволяци, а лицето му бе изгубило правото си да предявява претенции за съществуване, защото бе покрито с гъста брада. Спящият съумяваше да бъде изключително хърбав и изключително мръсен, беше облечен единствено в нощна риза. Опърпан чувал му служеше за юрган, под който мъжът бе завил хъркането си.

Ейдриън прибра оръжието си в ножницата и леко скрита босия крак на спящия. Единственият отговор се състоеше в изсумтяване и понаместване. Повторното прилагане на процедурата съумя да извика потрепване на клепачи. Виждайки едрия непознат, мъжът веднага приседна, сепнат.

— Кой сте вие?

— Ейдриън Блекуотър.

— И какво желаете, уважаеми господине?

Начинът му на изразяване определено не съответстваше на вида му.

— Дамата, притежаваща тази ферма, ме изпрати да се осведомя относно причината да заемате плевнята ѝ — отвърна в същия дух Ейдриън.

— Боя се, че не ви разбирам. — Непознатият продължаваше да присвива очи.

Възпитан, но не особено умен, помисли си Блекуотър.

— Да започнем с името ви. Как се казвате?

Мъжът се изправи, отстранявайки сламките, полепнали по ризата му.

— Аз съм виконт Албърт Тирис Уинслоу, син на Армитър.

— Виконт? — Ейдриън се засмя с глас. — Очевидно добре сте се почерпили.

Този коментар видимо натъжи мъжа — като че Блекуотър бе споменал наскоро починалата му съпруга.

— Ако само имах пари... — Албърт бе осенен от някакво вдъхновение, защото на лицето му изникна надежда. Той отново почисти ризата си. — Само тя ми е останала, но пък е изработена от най-фин лен. Ще ви я продам за нищожна част от същинската ѝ стойност. Само едничък сребърен тенент. Една монетка. Да ви се намира?

— Не ми трябва нощна риза.

— Но, добри ми човече, ще я продадете другиму! — Албърт плю върз едно петънце и енергично го разтри с пръсти. — Трябва ѝ само едно хубаво изпиране. С лекота ще получите две сребърни монети, а защо не и три. Гарантирано ще удвоите парите си.

— Сам е — обяви Ройс и скочи от таванското отделение, приземявайки се безшумно като пеперуда.

Албърт остана вцепенен от внезапната му поява, вторачен плашливо в новоизникналия. Реакцията му не бе необичайна — повечето хора реагираха тъкмо по сходен начин, когато зърнеха Ройс. Макар крадецът да беше много по-дребен от Ейдриън и да не личеше да носи оръжия, излъчването му бе достатъчно, за да накара останалите да застанат нащрек, полазени от тръпките, предали се от тънкия лед, върху който внезапно усещаха, че са се озовали. А това излъчване не беше хитър трик, изработен от Мелбърн с цената на големи усилия — то бе породено от неподправена заплаха. Свещениците винаги разнасяха със себе си миризмата на тамян, моряците бяха пропити с аромата на сол. А Ройс Мелбърн бе обгърнат с полъха на смърт.

— Разбирам... Тук сте, за да ме ограбите — кресна Албърт. — Само че си губите времето. — Той сведе поглед към краката си и издаде звук: себеунизителен смях. — Нямам нищо... нищичко.

Той се отпусна на колене, закри лицето си с длани и зарίδα.

— Дори нямам къде да ида — изхленчи той. — Тази плевня е толкова покрив над главата ми, колкото и онова дърво отвън, но тук поне мога да спя на меко.

Ройс и Ейдриън се взираха в него.

— Значи това било чудовището? — подсмихна се крадецът.

— Ако ви е трябвало място, където да преспивате, защо сте заплашвали съпругата на фермера?

Албърт обърса очи и объркано погледна към Ейдриън.

— Кого?

— Стопанката на тази ферма. Защо просто не сте поискали разрешението ѝ да спите тук?

— Не разбирам за какво говорите?

— Стара жена, която прилича на вещица? Живее в къщата отвъд хълма. Каза, че сте я заплашвали.

Албърт гледаше ту единия, ту другия. Видимо беше затруднен.

— Това място е изоставено. Нима не сте видели? Именно затова спя тук. Дъските са прогнили, на тавана има огромно гнездо на оси. Всеки глупак може да види, че фермата е изоставена от години.

Ройс погледна към Ейдриън, а боецът бързо излезе навън и се затича обратно по хълма. Точно както виконтът беше описал, колибата бе същинска развалина. Направо сред кухненския под бе поникнало дръвче. Свел глава, той се върна в плевнята, където Ройс събираше дърва, за да накладе огън.

— Видя ли? — каза крадецът. — Казах ти, че това няма да свърши добре. Избягала е, нали? Милата стара дама, на която ти искаше да помогнеш, е избягала с конете и вещите ни.

Ейдриън тежко се стовари върху една рухнала греда и изруга.

— Не, недей да я виниш. Ти си виновен за всичко. Ти на практика я помоли да ни обере. Е, друг път ще ме слушаш ли?

— Просто не мога да повярвам, че някой би могъл да стори подобно нещо. — Ейдриън поклати глава.

— Зная. По тази причина исках да ти покажа.

Боецът вдигна глава.

— Знаел си, че ще стане така?

— Естествено. — Ройс кимна към Албърт. — Както той каза, всеки глупак може да види, че фермата е изоставена от години. И не се ли запита защо дъртата бе заела такава позиция на пътя?

— И защо не каза нищо?

— Защото ти имаше болезнена нужда да получиш подобен урок.

— Не смяташ ли, че този урок излезе скъпичък? Парите, екипировката, конете...

— Така става, като се правиш на услужлив — отвърна Ройс. — В Хинтиндар на нищо ли не са те научили? Ако те бяха отгледали правилно, щеше да знаеш. — Той се обърна към Албърт. — Не е ли така? Обзалагам се, че на теб никой не ти е помагал, нали?

— Не — отвърна запитаният, свел очи към земята.

— От колко време си тук?

Албърт сви рамене:

— Около седмица.

— А с какво се прехранваш?

Уинслоу защита ризата си с два пръста и я отдели от гърдите си.

— Когато дойдох тук, не бях само по нощна риза.

— Продавал си дрехите си?

Той кимна.

— Този път е сносно оживен. Сключих някои добри сделки. Жакета си продадох за цяла бъчвица ром, само че подир няколко дни тя свърши. Говорех сериозно, когато предлагам на приятеля ти да купи ризата ми. Ще ми направите услуга, ако я купите.

— Това е всичко, което ти е останало. После какво, гол ли ще ходиш?

Ново свиване на рамене:

— Няма смисъл да се кътат неща. Така казваше баща ми.

— Виж, този клетник ще умре тук — без пари и дрехи. Ще умре от глад. Светът е студено и безразлично място. — Ройс замълча, за да огледа Албърт. — Подир няма и месец ще умре. И никой няма да си мръдне и пръста, за да му помогне. Такъв е светът, хладно равнодушен.

Ейдриън въздъхна.

— Просто се опитвах да помогна.

— Виж от какво чудовище трябваше да я спасиш. Тя ще ти е благодарна до края на дните си.

— Разбрах те още първия път, Ройс.

— Надявам се да е така. Надявам се този разговор да не се повтаря. Дори и твърда глава като твоята все някога трябва да увира.

Мелбърн накладе приятен огън край вратата, за да може димът да излиза навън. Междувременно слънцето се бе оттеглило за през нощта.

— Вземи — рече Ройс и подаде на приятеля си парче осолено свинско.

— Ето защо ровеше из раницата.

— Заслужаваш да те оставя гладен.

Албърт не изпускаше месото от очи.

— Кога си ял за последно? — попита Ейдриън, решил да изостави формалностите.

— Дни. Хапнах малко хляб, с който ме замериха... Да, преди три дни беше. Вчера подъвках малко дървесна кора. Отвратителна е, но пак залъгва глада.

Блекуотър му подаде месото, който му жест породил ново подбелване на очи от страна на Ройс.

— Ти да не би да си забравил разговора, провел се току-що?

— Ти така или иначе ми даде месото, не би трябвало да те интересува нататъшната му съдба. Впрочем защо ми го даде, след като каза, че трябвало да стоя гладен?

— Защото... — Ройс се навъси. — Прави каквото искаш. Все ми е тая.

Междувременно Албърт бе започнал да дъвче. Ейдриън го изчака да довърши хапката си и запита:

— Разкажи ни за себе си. Защо си тук?

— Зная, че аз съм пълен позор за аристокрацията, но...

— Наистина ли си благородник?

Албърт кимна:

— Нали ти казах, аз съм виконт Албърт Уинслоу.

— Помислих си, че това е някоя от ролите ти, с която да будиш съчувствие.

— Не е роля. Дядо ми Харлън Уинслоу изгубил семейното владение заради облог с краля на Уорик. Баща ми също вървеше по неговите стъпки: той профука малкото останало ни богатство по жени, пиене и комар. Той и дядо са ми оставили единствено една празна титла, която е като примка около гърлото ми.

— Защо? — попита Ейдриън.

Нова хапка.

— Мислиш ли, че някой ще наеме благородник да рине тор или да реди павега? — Той повдигна ръце. — Нямам и един мазол. Дори и ако реша да изоставя титлата и гордостта си, няма да имам с какво да се захвана. Аз съм като дойна крава, която са пернали по задницата и са отпратили в леса. Пиле, прокудено обратно сред пустошта.

— Не мисля, че последното сравнение го бива — отбеляза Ейдриън.

Албърт кимна, вторачи се в месото и го протегна обратно на Мелбърн.

— Приятелят ти е прав, това само отлага с малко неизбежното. Вземи си го.

— Задръж го. — Ейдриън кимна към Ройс. — Трябва да се поуча.

— На, плюскай. Имам и още. — Мелбърн измъкна нов къс месо изпод жилетката си и го подаде на боеца.

— Та това е историята ми — рече виконтът. — Ами вие? — Погледна към Ейдриън. — Предполагам ти си негов чирак?

Блекуотър се засмя.

— Не, ние сме... съдружници.

— В какво специализирате?

— Доставки — рече Ройс.

— По-точно?

— Всякакви — уточни Мелбърн.

Албърт помълча още миг, загледан в тях, а после се ококори:

— Вие сте крадци.

— Той е крадец. — Ейдриън кимна към Ройс. — Аз още съм новак.

— Така ли? С какво си се занимавал преди?

Блекуотър се замисли за момент.

— Убивах хора.

— Асасин? — Албърт звучеше искрено впечатлен.

— Войник.

— Това обяснява трите меча. Е, върви ли работата? Видно е, че се справяте по-добре от мен. С какво се занимавате? Джебчийство? Не, не, с тези мечове... Причакватے пътниците, нали? Търговци и прочие? Или предпочитате да отвличате за откуп?

Ройс се изкикоти.

— Какво му е смешното?
— Не правим тези неща — обясни Ейдриън.
— Така ли?
— Да. Не е правилно да се краде по такъв начин — обяви боецът.
— Но вие сте крадци... нали?
— Както казах, *той е крадец*.
— Разбирам. Ти си войникът с чувство за чест... Но... тогава защо работиш с него?
— По същата причина, поради която ти се опитваш да продадеш последната си риза — отвърна Ройс вместо партньора си.
— За ром?
— Ром? — повтори Ейдриън. — А какво ядеш?
Уинслоу повдигна рамене:
— Това правя с парите си, пропивам ги. Помага ми да забравя, че прахосвам всичко, което получа, за ром. — И той бързо добави: — А с какво точно се занимавате, щом не ограбвате хора?
— Предимно договори — отвърна Ейдриън. — Хора, нуждаещи се от помощ, идват при нас и...
Ройс простена.
— Виждаш ли го как разсъждава? Ние не *помагаме* на хората, ние ги *използваме*. Да кажем...
Крадецът зашава с пръсти във въздуха, като че така щеше да улови пример.
— Да кажем — напълно хипотетично — че нов търговец отваря магазин на същата улица, на която се намира вече установен такъв. На стария търговец, да го наречем *Бърни*, това не се харесва, затова той отива при навлека — *Андрю*, например — и му казва да си върви. Обаче Андрю не иска. И някакви главорези нахлуват в магазина на Андрю, потрошават всичко, чупят и ръката на жена му. А Бърни отново отива при новака и учтиво му дава да разбере, че ако не се махне, случилото се ще се повтори, но този път ще има смъртни случаи.
— Аха, значи вие сте главорезите.
— Не, ние... — Ройс погледна към Ейдриън. — Ние *помагаме* на новия търговец.
— Как?

— Аз умея да намирам оригинални решения на най-различни проблеми.

— Потрошаваш магазина на Бърни?

— Не, това само би докарало гарантираната смърт на Андрю.

— Тогава какво?

— Наемам същите главорези да се заемат с магазина на най-заможния търговец в града и им казвам, че Бърни е предоставил златото. На следващия ден плъзват неприятни слухове, че дъртият Бърни създава проблеми на конкуренцията. Заради случката с Андрю слуховете бързо намират потвърждение. Заможният търговец, да го наречем Себастиан, има определени връзки — с тези като него неизменно е така. И много скоро в магазина на Бърни пламва пожар. Самият той също става жертва на огъня — проспал пожара, вързан за леглото си. Парите, които даваме на главорезите, са само половината от това, което Андрю ни е платил. Ние прибираме остатъка. По-нататък, когато пообуча Ейдриън да сплашва хората, ще правим дори повече.

— Не трябваше да го убиват — каза Ейдриън.

— Виждаш ли с какво си имам работа? Проблемът е, че подобни задачи са малко. Но за отвлеченията си прав. Ако отвлечаш правилните хора, падат добри пари. Дори и той не би могъл да намери за какво да се оплаква в подобно дело.

— Като благодарност за месото ще ви дам съвет — каза Албърт. — Близко сме до Колнора, така че на ваше място бих се въздържал от каквато и да е активност. Иначе ще си имате проблеми с Черния диамант.

— Това някакво прозвище на градската стража ли е? — осведоми се Ейдриън.

Албърт се засмя, а Ройс погледна съдружника си така, сякаш умишлено се е изул наред площада.

— Ти май не си местен? — каза виконтът.

— От Хинтиндар съм. Малко селце край Бернум.

— И никога не си чувал за Черния диамант?

— Последните няколко години не съм бил по тези места.

— Е, в такъв случай знаей, че това е гилдия на крадци. С главно „Г“. Няма по-силни и по-влиятелни от тях. И като всяка гилдия, никак не обичат натрапниците. Ако открият, че практикувате на тяхна

територия, ще ви прережат гърлата. А, повярвай, те винаги узнават. С тях шега не бива. Дори монарсите се боят от тях.

— Дано хванат жената, която ни открадна конете — каза Ейдриън.

— Вече знаят за нея — подметна Ройс. — Тя беше Диамант.

Ейдриън рязко се обърна към него, сетне поклати глава.

— И това ли си знаел? И не каза нищо? Не мога да повярвам. Остави я просто така да си тръгне с конете и багажа?

— Да повторя ли, че трябваше да ти бъде даден урок?

— Ти си луд. Знаеш го, нали?

— Не си първият, който го споменава. Струва ми се, че програмата за тази вечер е изчерпана. Предлагам да спим.

Ройс сам последва предложението си, като се покатери в плевника. Ейдриън продължи да се взира в него около минута, накрая, примирен, се зае да си приготвя ложе от сено:

— Понякога той наистина ме влудява.

* * *

Нощта се оказа особено хладна, а сутринта бе обвита във влажна мъгла. Ройс бе първият станал. Отново бе наклал огън, с което изненада Ейдриън, тъй като нямаха какво да готвят. Вероятно го бе сторил от скука, да има с какво да си запълва времето, докато се събудят останалите двама. Студът бе отписан като възможен подтикващ фактор: Ройс никога не се впечатляваше от околната температура, без значение в коя крайност се намираше тя.

— Добро утро — поздрави Албърт, когато потръпващият Ейдриън се настани край огъня.

Боецът прокара длани по лицето си и изчовърка гурелите. Денят се очертаваше като облачен. Ейдриън обичаше подобни утрини, тихи и спокойни. Те пораждаха впечатлението, че самият свят мързелува.

Боецът се намести по-близо до огъня, като се стараше да избегне дима.

— Накъде бяхте поели, преди нещастieto да ви срещне с мен? — попита Уинслоу, проснал се край Ейдриън като сгряващо се край огън куче.

— На север. Към Медфорд — отвърна боецът и се зае да отстранява сламки от дрехата си. — Ройс е тръгнал на посещение. Чувал ли си за този град?

Албърт кимна.

— Столицата на кралство Меленгар; там се намира дворецът на крал Амрат и кралица Ан. Те имат две деца, момче и момиче. Как се казваха... Започваха с гласни, това е традиция в рода Есендън... да, Олрик и Ариста. Близки приятели с рода Пикъринг. Няма как да не сте чували за Пикърингови. Или поне за Белинда Пикъринг. Виждали ли сте я?

Ройс и Ейдриън поклатиха глави.

— Страшна красавица, обаче съпругът ѝ е голям ревнивец и непобедим фехтовчик — лоша комбинация. Но пък тя наистина е много красива. Поглед не можеш да откъснеш.

— Знаеш доста неща за тези хора — отбеляза Ройс.

Албърт сви рамене.

— Благородник съм. Всички се познаваме. Непрекъснато има балове, празненства, соарета. Без да споменавам празниците и сватбите. А и между повечето от нас има роднинска връзка.

Мелбърн замислено докосна с пръст устните си.

— Благородниците са значително по-заможни от търговците.

— Очевидно не всички — кисело се усмихна Албърт, но после очите му засияха. — Да. Така е. И също ги измъчват проблеми, които се нуждаят от оригинални решения. Дворът е много интересно място. Бойно поле, където оръжията са интриги и слухове. Там загубата на репутацията е орис, по-страховита от смъртта... Мнозина биха платили отлични суми, за да избегнат евентуални унижения. Номерът е да открием кой от какво се нуждае, а после да организираме срещите...

Ройс кимна.

— Подозирам, че аристократите не биха седнали да разговарят с такива като нас.

— Не, разбира се. Те не биха се унижили да разговарят и с обикновен простолюден, какво остава за хора с по-съмнителна репутация. Ще ви е нужен посредник, ваш представител. Но той ще трябва да е благородник.

— Жалко, че не познаваме такъв човек — каза Ройс.

— С една прическа, малко нови дрехи...

— И без повече ром — вметна крадецът.

Албърт сгримасничи.

— Без възражения. Или оставаш тук и мреш, или ставаш трезвен и започваш да работиш за нас.

Виконтът почеса брадясалата си шия.

— Това би трябвало да е лесен избор, нали?

— Как точно ще организираме всичко това? — намеси се Ейдриън. — Забрави ли, че изгубихме всичко? В момента ние сме в същата ситуация като него.

Ройс се усмихна и се изправи.

— Подробности, подробности. Готови ли сте да тръгваме?

— Предполагам ще искаш да намерим онази вещица, за да я убиеш? — попита недоволно Ейдриън, докато тримата се отправяха нагоре по склона.

— За войник имаш странно отношение към убиването — отбеляза Уинслоу.

— Нагледах се на смърт. И не изпадам във възторг от мисълта да преследвам жена. Не ми е приятно да мисля и за това, което ще направи той, когато я намери.

— Няма да се занимаваме с вещицата — обяви крадецът.

— Ами конете и багажа?

— Погледни. — Ройс посочи към къщата. Към остатъка веранда бяха привързани конете.

— Не разбирам. — Ейдриън притича напред, за да огледа дисагите. — Всичко си е тук.

— Също така очаквам да са почистени, нахранени и напоени — каза крадецът. — О, я виж. — Ройс се приведе и повдигна един от конските крака. — И подковани.

— Не разбирам — повтори боецът. — Защо ѝ е да прави всичко това?

— Оставих бележка в раницата си. Явно е била намерена от жената или някой от по-висшестоящите.

— Оставил си бележка за гилдията на крадците? И какво пишеше?

— Че тези коне са мои и ще е добре да помислят, преди да ги вземат.

Албърт и Ейдриън се спогледаха.

— Те ме познават. Имаме споразумение. Аз не ги закачам... Те не ме закачат.

— *Ти* не ги закачаш? — подигравателно повтори виконтът.

Ройс му се усмихна. Жестът никак не беше дружелюбен. Сетне бръкна в раницата си и извади късче пергамент.

— Какво пише? — попита Албърт.

— Моля да приемете извиненията ни за неудобството — зачете Ройс и се засмя, преди да довърши. — Кучката не е знаела. — Той вдигна очи и високо произнесе: — Извиненията са приети.

Албърт нервно огледа околните дървета.

— Те тук ли са?

— Гледат какво ще направя — каза Ройс.

— А какво ще направиш? — поинтересува се Ейдриън.

Крадецът погледна към Албърт.

— Сега, след като разполагаме с по-хубава примамка, възнамерявам да хвърля въдицата в по-голямо езеро. Тръгваме ли?

Виконтът погледна към плевнята, сетне сведе поглед към омърляната си риза. И кимна.

— Можеш да яздиш с мен — каза Ейдриън, докато се качваше на коня си. После се обърна към приятеля си и додаде: — Надявам се, че си усвоил получения урок.

Мелбърн повдигна вежда.

— Аз? — Крадецът също отвърза животното си и се метна на седлото.

— Ти казваше, че светът е жестоко и равнодушно място.

— Така е.

— Също така каза, че Албърт ще умре от глад в онази плевня... Че никой няма да му помогне. — Той се усмихна широко и протегна ръка към виконта. — Можеш ли да се качиш сам, Албърт?

— Помагам му, защото той ще ни позволи да печелим повече...

— Няма значение. Ти сгреши.

— Не съм...

— Дори и да го правиш по себични причини, пак му помагаш да си спаси живота. Това показва, че светът не е толкова лош. Не всяка помощ бива наказвана.

Ройс се намръщи. Понечи да каже нещо, но само се намръщи по-дълбоко. Задоволи се само да вдигне качулката си и да пришпори коня.

— Ще направя човек от него — обърна се Ейдриън към Албърт, докато също потегляше.

ГЛАВА 3

СЪВЕТЪТ НА АМРАТ

Креслото представляваше проблем. Амрат Есендън можеше да прекара два пълни дни на седлото, без да почувства дискомфорт, но само пет минути на този стол се превръщаха в мъчение. Кралят не бе привикнал с бездействието. Най-доброто време от живота си бе прекарал с меч в ръката и кръв по лицето. Но сега властваше над мирно владение и рядко имаше добри дни. Повечето от дните му приличаха на този: заточеник в мрачна стая, прикован към неудобен стол и заобиколен от могъщи люде, на които нямаше доверие.

Пърси Брага говореше отново. Ясен индикатор за това представляваше движението на дантелените маншети. Новият канцлер имаше навика да подкрепя почти всяка своя дума с жест. И освен това обичаше да се изказва с множество думи. Прекомерното образование разваляше мисленето. Което бе жалко, защото Брага бе изключителен боец. Дори обикновените му движения издаваха фехтовален опит. Уравновесената му поза и движенията на китката напомняха на краля за Лео Пикъринг, най-добрия му приятел. И двамата бяха великолепни фехтовчици, макар самият Амрат да считаше стила им за прекалено натруфен. Подобна фина изтънченост изглеждаше добре в някое съревнование. На бойното поле кралят предпочиташе да размахва брадва.

— Вследствие на което това се явява поредният приплам в търговската война с Уорик — казваше в този момент Брага. — Имаме основания да вярваме, че Чадуик със сигурност ще повиши данъка за внос. Възможно е Глъстън да го последва, вече съществува установен прецедент. Ако това се случи, ще губим по сто тенента за всеки два, които печелим.

— И всичко това заради църквата? — Заради отпуснатата си поза крал Амрат приличаше на омекнал восък.

— Тези й действия изникват в отговор на нежеланието ви да наложите обичайните й практики тук. Църквата смята...

— Омръзна ми да слушам за проклетата църква — изръмжа владетелят. — Само това чувам. Уморих се вече.

— Щом сте уморен, вървете да подремнете, кралю — вметна Саймън Екзитър. — Оставете управлението на Меленгар на онези, които имат желание да се занимават с това.

Есендън пренасочи острия си поглед към него. Ако неприятностите можеха да си изберат човешки образ, те несъмнено щяха да изберат лика на лорд Екзитър. Той бе велик конетабъл на кралството и неизменно носеше черно-бели цветове, напомнящи шерифска униформа. Особено тревожен за Амрат бе фактът, че Екзитър се падаше негов братовчед и семействата им бяха близки.

Саймън не приличаше на брадва, нито на рапира като Лео и Брага: той беше масивен и остър меч.

Избухването му бе очаквано. Това бе първата им среща подир назначаването на новия канцлер. Чакането несъмнено се бе отразило на нетърпението на лорд Екзитър: всички от неговия род бяха избухливи и сурови люде. Именно по тази причина бяха представлявали отлични защитници на Ийст Марч. Те представляваха добри стражеви кучета, само че подобни животни изискват здрава ръка, за да не се нахвърлят срещу стопанина си.

Амрат се приведе напред, при което брадата му обърса ръба на масата.

— Искаш да ме сложиш да си лягам ли, Саймън? Мислиш ли, че ще успееш?

Екзитър си позволи усмивка, преди да продължи:

— Исках да изтъкна, Ваше Величество, че трябва да обръщате повече внимание на империалистка църква, която превръща дружелюбно настроените ви съседи във врагове. Днес си имаме работа с търговски дрязги. Утре по Граничния мост ще започнат да маршируват войници — изключително набожни и отдадени на вярата, но въпреки това решени да снемат короната от главата ви.

— Напълно осъзнавам заплахата, която църквата представлява — каза кралят.

— Доказателствата показват обратното. — Саймън хвърли остър поглед, но не към краля, а към канцлера.

Брага застина.

— Не мога да кажа, че одобрявам загатването ви.

— А пък аз не мога да кажа, че одобрявам вас, канцлере.

— Достатъчно, Саймън — тросна се граф Пикъринг.

Добрият стар Лео. Амрат се усмихна на приятеля си.

Лео Пикъринг бе единственото присъстващо лице, на което Амрат имаше доверие. Единственият човек, с когото можеше да пие спокойно, без да се тревожи за погълнатото количество. Двамата бяха приятели още от деца. Като млади едва не бяха подели война с Глъстън, но в крайна сметка бяха успели да извоюват ръката на красивата Белинда Ланаклин, в която Лео бе влюбен. Златни времена... Още тогава Амрат бе имал склонността да докарва неприятности, а на Лео се падаше да ги разрешава. Дори и сега Пикъринг пазеше тази си роля.

Саймън се обърна към Лео с изненадано изражение, което може би бе неподправено.

— Точно вие би трябвало да ме подкрепите. Длъжността на канцлер трябваше да се падне на един от двама ни — на мен въз основа на потеклото ми, на вас по линия на кралския фаворитизъм.

Лео бавно се надигна, а Саймън Екзитър махна с ръка.

— Не е нужно да се наскърбявате. Не ви обиждам, не и този път. Разбира се, бих възразил, ако Негово величество бе назначил вас на въпросната длъжност, и бих изтъкнал приятелството ви с краля. И въпреки това лично бих поставил канцлерския медалъон на шията ви, отколкото да приема третия син на някакво маранонско подобие на граф за наш канцлер.

— Лорд Екзитър! — възкликна Лорд Валин и стовари ветеранския си юмрук върху масата.

Това не впечатли Саймън.

— Той е бил серетски рицар.

— Знаем това, Саймън — каза Амрат. Беше се уморил да повтаря. — Знаехме още преди пристигането му. Знаехме и миналата седмица, когато ти отново изтъкна това.

— А знаехте ли, че е кандидатствал за църковен страж? Личното ми разследване разкри тази тайна снощи.

Серетите представляваха рицарите на нифронската църква, ненавиждани от всички (с изключение на най-набожните), защото тяхното влияние не признаваше граници. Светите рицари не се поколебаваха да се намесят дори в кралското правосъдие. А стражите,

техни най-елитни представители, бяха ненавиждани от всички — не само монарси, а дори и сравнително висши църковни служители. Посилен от въпросната ненавист бе единствено изпитваният към тях страх: стражите бяха висшите серетски бойци, до един фанатици. Говореше се, че един страж не се поколебал да обвини крал в ерес. Никой не посмял да се намеси, когато въпросният страж собственооръчно изпълнил присъдата, изгаряйки обвинения владетел наред собствената му столица. Най-вероятно това бе небивалица, но пък църквата никога не бе отрекла.

— Вярно ли е? — Амрат се обърна към Брага. Останалите погледи също се насочиха към канцлера.

— Както лорд Екзитър сам изтъкна — отвърна Пърси Брага, — аз съм трети син. Църквата е обичаен избор за онези, от които не се очаква да продължат историята на рода си. Моите способности не съвпадаха с изискващите се за свещенически сан, така че серетският орден оставаше една от малкото възможности. Желанието ми за стражево звание е просто израз на стремежа ми към постижения.

— Само че стражите на нифронската църква са нещо повече от звание — обясни Саймън. — Всеки от тях дава клетва да пази вярата си чиста и да открие наследника на някогашната империя. Евентуалното му завръщане би означавало, че всички владетели, включително Негово величество, трябва да изгубят короните си. — Екзитър се обърна към краля. — А вие избрахте да възложите подобна длъжност на такъв човек. Човек, който доброволно е проявявал интерес към подкопаването на трона ви.

— В измяна ли ме обвинявате? — попита Брага.

Саймън го изгледа презрително. Брадичката му и пристегнатата назад коса придадоха острота на жеста му.

— Бъдете внимателен, Саймън — предупреди го Лео. — Предстои ви да бъдете предизвикан на дуел, който не бихте могли да спечелите.

Брага също гледаше остро към обвинителя си:

— Няма да стоя спокойно и да слушам...

— И двамата ще правите това, което ви казва вашият владетел. — Амрат се изправи на свой ред. Ръмжащият му глас, едрата снага и гъстата брада бяха му спечелили прозвището Мечока.

В този момент Мечока искаше да сложи край на спора. Проточилото се часове съвещание му бе докарало главоболие. Той почака за момент, за да се убеди, че спорът няма да избухне отново. Тъй като и двамата мълчаха, владетелят отново се настани в креслото си.

— Мисля, че това беше достатъчно за днес. Брага и Пикъринг да останат. С другите ще се видим на празненството.

* * *

— Бях прав за Екзитър — каза Амрат.

Останал насаме с двамата, той си бе позволил да се надигне от стола. Изправянето на монарха бе знак за всички останали да последват примера му, затова той се чувстваше пленник на креслото. Но Лео не обръщаше внимание на формалностите, когато другите ги нямаше, а Брага никога не сядаше. Той бе чудат човек, с по-смугла от обичайното кожа и гъста черна коса, която издаваше маранонския му произход. Жителите на това кралство, особено онези от южната му част, в много отношения приличаха на калианци. Пърси Брага имаше красиво лице и неизчерпаема енергия: Есендън се уморяваше само като го гледаше. Лео беше отпуснат и спокоен, облегнат назад в стола си и качил крака върху масата, потрепващи в някакъв нечут ритъм. Ако не беше този човек, Амрат отдавна щеше да се е побъркал.

— На мен или на Пърси говориш? — попита Лео.

— И на двама ви.

— Той искаше да получи моята длъжност — заяви Брага.

— Де да беше толкова лесно — каза владетелят. — Проблемът е, че той иска моята длъжност, просто не може да измисли начин да се добере до нея. Ти си само най-близката му цел.

— Да се оттегля ли? Толкова кратко заеман пост няма да ми липсва. Дори...

— Не! — в един глас отвърнаха Есендън и Пикъринг.

— Но лорд Екзитър беше прав. — Брага посочи към Лео. — Граф Пикъринг се ползва с доверието ви. Той би трябвало да стане канцлер.

Амрат се загледа през прозореца. Той често обичаше да обхожда стаята, където крачките му неусетно и неизменно го отнасяха край

някой прозорец. Свежият въздух и небето го привличаха.

— Това не е възможно. Тъкмо това е най-дразнецото у Саймън: има хаплив изказ, но почти винаги се оказва прав. — Кралят се загледа в някакъв търговец на ябълки, който тъкмо насочваше количката си през портата на крепостната стена, за да се отправи към площада. *Как ли живее подобен човек? Без грижи и тревоги; на когото не се налага да се оправя със заговорите на братовчедите си?* — Да, много бих искал да направя Лео канцлер, но не мога, защото, както Саймън изтъкна, това би представлявало фаворитизъм. За никого не е тайна, че двамата с Лео сме близки приятели. Той притежава най-заможната провинция в Меленгар, а двамата с него дори не сме роднини. Ако му дам подобна служба, благородниците...

Тук Амрат размаха ръце във въздуха, защото не намираше подходящи думи да изрази евентуалното възмущение. Кралската длъжност би трябвало да предоставя пълна свобода на владетеля. В действителност кралят бе слуга на жадни за власт благородници. На император Новрон му е било лесно: той е бил бог и се е разполагал изцяло по своя воля.

— Дори не бих могъл да го назнача за ковчежник или пазител на държавния печат, та какво остава за канцлер!

— Тогава защо не назначихте лорд Екзитър? Той е ваш братовчед и, ако не се лъжа, непосредствен кандидат за трона след децата ви.

Лео прихна.

— Абсолютно си прав.

— Две причини. — Амрат Есендън започна да отброява на пръсти. — Първо, маниакалната му омраза към империалистите. Той си мисли, че всеки, който вярва в наследника на Новрон или подкрепя църквата, е негов смъртен враг. Аз съм владетел и също имам интерес да видя как мечтата за обединена империя избледнява. Освен това човек с неговите възгледи е винаги полезен. Моите предци са проливали кръв, за да запазят Меленгар независим. Короната ми е струвала дълги войни. Самата идея, че е възможно наследникът един ден да изникне и всички просто ще коленичат пред него... обидно е!

А църквата продължава да насажда този противен мит. Изглежда, че кралство Уорик започва да споделя възгледите ѝ. Щом най-силното кралство в Аврин не е защитено от подобно влияние, какво остава за

нас. Истината е, че аз подкрепям Саймън. Но не мога да си позволя да си навлека враждата на Клоувис или сина му.

— А каква е втората? — попита Брага.

Кралят объркано погледна събеседниците си.

— Втората причина, която не ти позволява да назначиш Саймън — напомни Лео.

Амрат се усмихна към Брага.

— Защото го мразя. Той е истински трън в очите ми. Той се ползва с пълно неодобрение, затова непрекъснато ме ръчка и се опиянява от позицията си на един от най-могъщите и ненавиждани благородници в кралството. И най-лошото е — изръмжа Есендън, отново извил глава към прозореца, — че в една евентуална война Лео и Саймън са хората, които не бих заменил за нищо на света. Истина е, че Екзитър ме мрази. В това няма нищо лично, той мрази всички. И характерът му е отвратителен. Но той обича кралството. Може да е арогантен и заблуден, но освен това е и неуморим в старанието си да направи Меленгар по-добро и по-безопасно място. Именно по тази причина го назначих на сегашната му длъжност. Обзалагам се, че купища престъпници са напуснали границите ни в деня, в който обявих назначаването му. А ти не се притеснявай, когато го опознаеш, ще се научиш да го презираш по-добре.

— Просто не съм сигурен, че съм най-подходящият кандидат за канцлерския пост — рече Брага. — Не съм родом от кралството и съм служил сред рицарите на църквата.

— Ако погледнем извън политиката, постижението е значително — изтъкна Лео. — Серетското старание към съвършенство е пословично.

— И все пак аз съм тук само от година...

— Пърси — меко го прекъсна кралят, — когато се ожени за Клер, ти се превърна в част от семейството.

— Кръвта хартия не става — възрази Брага.

— Не прибързвайте да смятате, че Саймън има кръв. Ние още не сме установили със сигурност наличието на сърце — каза Лео. — Иначе сте прав. Макар самият аз да ви намирам за по-подходящ кандидат от лорд Екзитър, изтъкнатата роднинска връзка би накарала мен и останалите благородници да подкрепим него, ако с Мечока и

близките му се случи нещо. — Лео потръпна и с официален тон се обърна към приятеля си. — Бъдете здрав, Ваше Величество.

Кралят се подсмихна.

— Да, точно това е причината, поради която искам да живея: за да не ти създавам проблеми.

— Ще считам това за обещание.

Брага погледна към медальона на службата си.

— Да можеше Клер да бе останала жива... — поде той. Последва неловка тишина.

Ставаше дума за сестрата на съпругата на Амрат. За разлика от по-голямата си сестра, тя не бе могла да си намери съпруг; когато баща им бе починал, Клер бе дошла да живее в Меленгар. Определено ситуацията в Акуеста не беше добра, щом внучката на тамошния владетел бе избрала да напусне собствения си дом и да се премести в съседно кралство.

Амрат и съпругата му Ан я бяха приели с радост. Тъй като по онова време Клер надминаваше тридесетте, всички бяха очаквали тя да умре като стара мома, насочвайки цялата си обич към децата на сестра си. Но всичко се бе променило, когато епископ Салдур я бе запознал с Пърси Брага. Тя се бе влюбила в младия фехтовчик и непрекъснато се бе разхождала с широка усмивка.

— Тя те обичаше много. Никога не я бях виждал толкова щастлива, колкото в деня, когато ти даде клетвата си. Клер вярваше в теб, а за мен това е достатъчно. — Амрат се отдръпна от прозореца и отпусна огромната си длан върху рамото на Брага. — Ти си най-подходящ за тази длъжност, Пърси. Не бих се осмелил да дам още правомощия на Саймън. А не мога да поверя поста на Лео. Твоят произход си има и предимства. Посочването на някой друг благородник би породило неудоволствие у останалите; неудоволствие, което бързо би се превърнало в сериозен проблем. Ти нямаш пристрастия, които да натежават в една или друга посока. Само човек с подобна обективност е в състояние да изпълнява задълженията си безпристрастно.

— Така е — додаде Лео Пикъринг. — Само човек, ненавиждан еднакво от всички, би могъл да се надява да заеме канцлерска длъжност сред тълпата благородници. В това отношение вие сте

равнопоставен на Саймън. Сред всеобщата омраза сте свободен да действате изцяло по свое усмотрение.

— Прекрасно — промърмори Брага, но все пак се усмихна.

Амрат го потупа по гърба, с което едва не го повали на земята.

— Истина ли е? — продължи граф Пикъринг. — Наистина ли сте искали да станете страж?

Брага кимна.

— Това не е лесно постижение — продължи Лео.

— Факт, който бива потвърден от провала ми. — Пърси склучи ръце зад гърба си. — Както казах, в Маранон пред мен не се очертаваха много възможности, а и църквата там има много по-голямо влияние. Считах, че притежанието на наградите Златен венец, Сребърен щит и първото място във фехтовалния турнир от Зимния фестивал ще допринесе за избирането ми. Все пак не бях срещнал проблеми при влизането си в ордена на серетите.

— Какво стана?

— Патриархът ми обясни, че не съм притежавал нужната отдаденост, за да стана страж.

Амрат се засмя.

— Просто е потвърдил, че не си луд. Всички те са луди.

Брага се усмихна към краля — със същата онази учтива усмивка, която получаваше от неспособните да възразят заради позицията му.

— След този провал вече не се чувствах удобно в червено-черната униформа и напуснах ордена. Нямах представа какво ще правя, но епископ Салдур ми предложи да дойда тук. Изглежда е преценил, че бих могъл да му бъда от полза.

— Саули е добронамерен — каза кралят. — Но всеки може да види, че ти не си роден за църковен служител.

— Надявам се с канцлерската длъжност да имам по-голям успех.

— Не се тревожи за това — рече Есендън. — На твоето място бих се притеснявал повече за сблъсъка си с Лео в тазгодишния фехтовален турнир. Хубав спектакъл се очертава: ще видя как двама мъже танцуват.

Лео се намръщи:

— Не му обръщайте внимание.

Брага повдигна вежди.

— Но той е крал.

— Още по-голямо основание.

ГЛАВА 4

ПРИЗРАКЪТ ОТ КУЛАТА

Ройбън постави поредния дървен къс и с един замах го разцепи. Не беше трудно, стига да разбереш, че трябва да разсечеш с един удар, без да забиеш върха на брадвата в дръвника: загъването на острието само създаваше допълнителна работа. Понякога същината на парчетата правеше подобно разсичане невъзможно; в тези случаи му се налагаше да използва тъпата страна и клинове.

Макар че тази работа не бе смятана за особено въздигната, Ройбън бе придобил истинско умение и вършенето ѝ му доставяше удоволствие. Приятно му беше да наблюдава проявата на способността си.

Иронично, последният му удар се оказа прекалено силен и зарови острието на брадвата в дънера. Юношата я остави, за да отдели цепениците. Едва тогава отново посегна към захабената дръжка. И спря. Днес беше последният ден, в който щеше да цепи дърва. Тази мисъл го изненада. Тя бе първото осъзнаване за начина, по който рутината му щеше да се промени.

Войнишката длъжност щеше да представлява първата стъпка нагоре в йерархията. Сега щяха да му отпуснат заплата, която той щеше да харчи по свой избор. Макар че по-голямата част от парите щяха да изчезват, преди да достигнат ръката му, удържани за храна, униформа, оръжия и квартира — все неща, за които до този момент се бе грижил баща му.

Хилфред трябваше да се радва на предстоящото повишение, което щеше да затвърди статута му на мъж. Само че в този момент той не се чувстваше като мъж. В един и същи ден бе пребит от оръженосците и надвит от някакво хлапе. Той не се чувстваше достоен за червено-златната униформа. Биваше го единствено да отваря врати, да носи вода и да цепи дърва. В изпълняването на тези задължения юношата се чувстваше удобно. А ето че му предстоеше да се раздели с тях.

Дъбът и купчината цепеници скриваха входа на двореца, затова Ройбън усети приближаването им прекалено късно. Той бе смятал, че облачното небе ще е накарало оръженосците да останат вътре, където да се учат на обноси, да помагат на господарите си в обличането или да слушат рицарски истории. Приближаващият се смях му показва, че е грешал в преценката си.

— Какво си имаме тук? — Заобикалящият цепениците Елисън бе следван от Трите злини. — Торньо. Точно те търсех.

Младежът спря пред Ройбън, а останалите трима го обградиха.

Нямаше възможност за бягство. Можеше единствено да отскубне брадвата от дръвника, но тя бе прекалено тежко оръжие, особено срещу четири меча.

— Говори се, че утре ще постъпиш на служба в замъка. Посегателството срещу войник на Негово величество носи известни отегчения, така че това е последният ми шанс да ти се отплатя за белега.

Едва сега Хилфред забеляза синината върху лицето на Елисън.

— Лошата новина е, че ще прекараш първия си ден служба в лазарета — додаде той и стовари юмука си в челюстта му. От удара Ройбън залитна назад към Хорацио, който от своя страна го блъсна на земята.

След миг замайване Хилфред скочи към дръвника и удари дръжката на брадвата, с което я освободи. В следващия миг вече я бе стиснал с две ръце. Почти едновременно с това Хорацио склучи ръце около него.

Макар да не умееше да борави с меч, с брадва в ръка Ройбън се чувстваше далеч по-уверен. Рязък замах назад с дръжката забодде края ѝ в стомаха на оръженосеца. Тлъстият побърза да го пусне, за да рухне на колене и отново да обвие ръце, този път около корема си. Елисън се хвърли напред — нещо, което Хилфред бе очаквал, защото отскочи назад, зад превития. Елисън и Хорацио се сблъскаха.

Уилърд и Дилс изтеглиха оръжия. Щом се изправи на крака, Елисън стори същото.

Поне Ройбън бе успял да застане с гръб към купчината дърва. Сега и четиримата се намираха пред него.

— Хванете го за ръцете и краката — заяви най-големият. — Ще си очертаем инициалите в него, така че никога да не ни забрави.

— Моето име е достатъчно късо, за да го напиша цялото — вметна Дилс.

С доволни усмивки четиримата започнаха да се приближават.

— Това частна забава ли е, или всеки може да се присъедини? — запита познат глас.

Зад гърба на Елисън бе изникнало рошовото момче, което бе надвило Хилфред край моста. Онова, което принцесата бе нарекла Моувин.

— Никой не те е канил, Пикъринг. Върви да си ловиш жаби.

Моувин не му обърна внимание, защото беше зает да вика назад:

— Хей, Фанън! Това е героят от вчера, който беше решен да защити Ариста! — Момчето се обърна към Ройбън. — В какво си се забъркал този път?

— Не е твоя работа, хлапе — тросна се Дилс.

Обръщението накара Моувин да се усмихне широко.

Миг по-късно по-малкият му брат заобиколи купчината цепеници. Моувин посочи:

— Тук от замъка не ни виждат.

Елисън и останалите трима също бяха осъзнали това, само че в момента не изглеждаха особено доволни.

— Торньо и аз имаме сметки за уреждане — обясни Елисън. — Това няма нищо общо с вас двамата.

— Торньо? Имаш грешка. Той се казва Хилфред и е наш приятел — каза Моувин, с което изненада всички, най-вече самия Ройбън. — Неотдавна се забавлявахме да потренираме. Той не се справи особено добре, но пък подобно нещо трябва да се очаква, когато се дуелираш с един Пикъринг. — Момчето му намигна. — Убеден съм, че той би се представил много по-добре срещу вас, дори и с брадва срещу четирима ви.

— Но пак не е особено спортменско — каза Фанън.

— Направо грубо. — Моувин продължаваше да се усмихва. — Хилфред, не е справедливо ти да си присвояваш всички тези оръженосци. Настоявам Фанън и аз също да се позабавляваме.

Братя Пикърингови изтеглиха оръжията си едновременно и със сходна елегантност. Дилс и Уилърд се извърнаха към тях.

— Ако не се лъжа, някой от вас говореше нещо за изрязване на инициали — каза Моувин и погледна към Дилс. — Ще бъде забавно.

За услуга на късата ви памет ще припомня, че аз съм син на граф Леополд Пикъринг Галилински, един от лордовете на Хартата, а не *хлапе*.

— Моувин? Фанън?

Виковете долитаха откъм замъка.

— Тук сме, Олрик, зад цепениците — извика Моувин. В гласа му се долавяше известно разочарование.

Олрик? Невъзможно. Но в следващия момент се оказа, че Ройбън греши, защото самият престолонаследник на Меленгар действително се появи зад дървата. Той бе облечен във великолепна туника от бял сатен, натежала от бродерия, злато и тройни маншети. На велурения му колан нямаше дори кинжал, но катарамата струваше повече от онова, което Хилфред и баща му биха могли да спестят със стогодишна служба.

Оръженосците веднага се отпуснаха на коляно. Миг по-късно Ройбън също коленичи. Пикърингови дори не помръднаха.

— Какво става? — попита принцът.

— Фанън, Хилфред и аз щяхме да се позабавляваме... преди да изникнеш ти. Ти винаги всичко разваляш — навъсено каза Моувин.

Принцът объркано погледна към свелите глави оръженосци и забеляза мечовете им.

— Хилфред? — Олрик погледна към Ройбън. — А, това е героят от Битката при Граничния мост! — Той отново погледна към оръженосците и додаде: — Той рискува живота си, за да защити сестра ми от шайка негодници. Не ми казвайте, че тези палячовци са възнамерявали да се възползват от приятеля ни?

Ройбън не можеше да повярва на ушите си. *Значи качулатият конник е бил принц Олрик?*

— Тъкмо си тръгнахме, Ваше Височество — каза Елисън, прибра меча си и се надигна. Наложил му се да отстъпи крачка назад, защото принцът застана пред него.

— Не отговори на въпроса ми, Елисън. — Олрик се приближи още по-близо.

— Не, Ваше Височество. Не бихме си и помислили да нараним ваш приятел.

Принцът погледна към Ройбън.

— Истината ли казва той? Бих могъл да насъскам кучетата срещу него. Обожавам кучетата. Използваме ги за лов, но не им е разрешено да убиват или поглъщат плячката си. Това винаги ми се е струвало несправедливо. Мисля, че те биха се зарадвали на подобна възможност. Ще бъде забавно. Бихме могли да пуснем глупаците да тичат и да се обзалагаме колко ще се отдалечат, преди кучетата да ги догонят.

— Аз съм готов да се обзаложа, че Хорацио няма да успее да стигне и стената — рече Моувин. Всички глави се обърнаха към Ройбън.

Елисън също го гледаше, застинал в напрежение.

— Не съм забелязвал оръженосците да ме заплашват, Ваше Височество — отвърна Хилфред.

— Сигурен ли си? — настояваше принцът и с два пръста смъкна едно жълтеникаво листо от рамото на Елисън. — Не е нужно да използваме кучета — Той се усмихна към двамата братя. — Те с радост биха се възползвали от възможността да им дадат урок. В известен смисъл Моувин и Фанън също са като ловджийски кучета, никога не им се удава възможност да убият някого. След десетия им рожден ден никой не е сглупявал да ги предизвика.

— Аз сглупих, Ваше Височество — каза Ройбън.

Това му спечели смях от Пикърингови и Олрик, макар Хилфред да не разбра причината.

— Да, сглупи — потвърди Олрик.

— Точно затова си наш приятел — обясни Моувин.

— Той не знаеше кои сме — изтъкна Фанън. — Нямахте си представа колко е добър един Пикъринг.

— Не би имало значение и да знаех — каза Ройбън. Той все още бе развълнуван от битката и не се усети. — Ако сметнех, че заплашвате принцесата, пак щях да се изправа срещу вас.

Последва миг мълчание, в който Олрик се усмихна, погледна към Моувин и тримата се засмяха отново.

— Я кажи, Хилфред, бива ли те да ловиш жаби?

* * *

— Видяхте ли как Елисън щеше да се напикае, когато споменах кучетата? — подметна принцът.

— Беше на път да припадне — отбеляза Моувин.

— А можеш ли наистина да го уредиш? — попита Фанън.

Разликата между двамата братя бе само година, но те се различаваха значително. Фанън се отличаваше с поддържана прическа и със склонността да мълчи. Когато говореше, тропотът на копитата почти заглушаваше гласа му.

Олрик прихна.

— Ама разбира се, Фанън. Само трябва да отида при татко и да поискам синът на лорд Тревейл да бъде разкъсан от кучета.

Моувин отново се засмя, доловил някакъв отделен хумор. Но може би просто обичаше да се смее, защото го правеше често.

— А какво би отговорил баща ти?

Олрик сви рамене:

— Не бих искал да узнавам.

Принцът бе настоял Ройбън да се присъедини към тях в лов на жаби. Бъдещият войник не би и помислил да откаже на престолонаследника. Освен това той харесваше тримата, въпреки унижението от предишния ден. Те го бяха спасили от сериозен побой, така че Хилфред бе готов да се присъедини дори към лов на дракони.

По пътя той разбра, че всеки от тримата притежавал малка колекция жаби в замъка. Моувин заемал челната позиция с осем екземпляра, но пък петте жаби на Фанън били най-разнообразни. Олрик заемаше последното място във всяко едно отношение (само четири). Навярно това неподходящо за един принц положение бе подтикнало престолонаследника към пореден лов. Затова той бе наредил на Иън да приготви коне, като не забравя и един за Хилфред. Така за втори пореден ден Ройбън се оказваше извън града в компанията на член от кралското семейство.

Четиримата се отправиха на север, към Ийст Марч. Вече бе късен следобед; фермите из сенчестите хълмове вече палеха фенери. Стадата бяха започнали да се отправят обратно; от комините вече се издигаше дим. Сега конниците се намираха на около час път от града — тук ферми почти не се срещаха, а хълмистите склонове се губеха под дървета.

Те напуснаха пътя, за да се отправят към голямо езеро, заобиколено от мъглив горист бряг. Момчетата го наричаха Блатото на Едгар, защото то им бе показано от дърводелец с въпросното име. Според него това било най-доброто място на света за ловене на жаби.

Четиримата слязоха и отведоха конете си досами водата.

— Не е ли малко късно да се отдалечавате толкова, Ваше Височество? — плахо попита Ройбън.

— Най-добре се ловят точно след залез — обясни Олрик.

— Изненадан съм, че баща ви е позволил да излизате сам по това време.

Принцът се засмя.

— Не би ми позволил. Точно затова му казах, че ме придружава телохранител.

— Кой?

— Ти.

— Но аз още не съм войник!

— Наистина? Странно. Когато казах на татко, че Хилфред се е съгласил да дойде с нас, той нямаше нищо против.

Ройбън го погледна смаяно.

— Помислил е, че става дума за баща ми!

— Наистина ли? — Олрик се затрудняваше да сдържа веселието си. — Може и да си прав.

Тримата отново избухнаха в смях и продължиха да се кискат дори докато привързваха конете си към клоните на едно паднало дърво. Това позволи на конете да се напият с вода.

— Вината не е моя — рече принцът. — Ариста така и не ни каза малкото ти име.

— Ако баща ми си помисли, че съм се опитал да мина за него, ще ме убие.

— Ти също не си виновен. — Фанън свали торбицата си от седлото. — Не си знаел.

— Баща ми не обича да се навъртам около благородници.

— Защо?

— Смята, че това ще ми докара неприятности.

— Прав е бил! — възторжено извика Моувин, давайки повод за пореден смях. — Баща ти е мъдър човек.

— Вече няма смисъл да се тревожим за това. — Олрик праметна собствения си чувал през рамо. — Така или иначе сме тук. Да наловим жаби.

— А аз какво ще правя? — попита Ройбън.

Олрик сви рамене.

— Пази ни. Само не забравяй да си вземеш меча.

Днес определено беше ден за смях.

Четиримата навлязоха сред тръстиката и започнаха да се катерят по дънери и камъни.

— Ти наистина си ужасен боец — вметна Моувин. — Истина ли е това, което Елисън каза? Че утре си щял да постъпваш на служба?

Ройбън кимна.

— Такива хора ли се грижат за безопасността на Есендън, Олрик?

— Още утре сутринта ще поговоря с капитан Лорънс — със сериозен тон каза престолонаследникът. Достатъчно сериозен, за да разтревожи Ройбън.

— Нали няма да го направите наистина, принце? — притеснено попита Хилфред.

Олрик го погледна и подбели очи.

— Определено трябва да го задържим. Голям веселяк е.

Фанън възкликна недоволно, едновременно сред сочен звук.

Хилфред погледна назад и видя, че с левия си крак момчето е навлязло във водата.

— Подхлъзнах се — сгримасничи по-младият Пикъринг.

— Трябва да порботиш повече над равновесието си, Фанън — каза брат му. — В битка подобна грешка може да ти струва живота.

Фанън издърпа крака си и го изтръска.

— Чувал съм, че твоят баща е добър боец, Хилфред — продължи Моувин.

— Отличен боец — поправи го юношата. — Той е най-добрият в кралската стража след лейтенанта и капитана.

— Говориш с представител на рода Пикъринг, Хилфред — напомни престолонаследникът. — Все едно да разговаряш със семейство атове и да заявиш, че твоят баща е най-бързият полски кон в околията. Техният баща — Олрик махна към братята — е най-добрият фехтовчик където и да е.

Моувин приведе глава под един клон.

— Татко започна да ни обучава още преди да сме достатъчно силни да повдигнем меч. Дори сестра ни Ленар не бе пощадена. Мисля си, че тя все още може да надвие Фанън, само че сега тя смята, че сраженията не подобават на една дама.

— Не е нужно да разправяш това на всички — каза Фанън. През всяка крачка той се придвижваше с мокър звук.

— Забавно е.

— Не чак толкова.

— Разбрах, вашият баща е по-добър от моя — изсумтя Ройбън.

— Нямах това предвид. Исках да бъде комплимент. Че баща ти умее да се сражава.

— А от него това е голям комплимент — рече принцът.

— Какво загатвате? — продължи Хилфред.

Моувин поспря за момент, за да провери устойчивостта на полупотопен дънер:

— Щом като твоят баща умее да се бие, как така ти не можеш да си служиш с меч?

Ройбън сви рамене.

— Той е прекалено зает, за да ме обучава.

— Аз бих могъл да те науча. — Моувин уравни позицията си с помощта на стръкове хвоц и прескочи към по-стабилна земя: малко тревно островче. — Стига да нямаш нищо против да се обучаваш от по-малък.

— Аз бих приел — вметна принцът. — На десет години Моувин надви капитан Лорънс на Зимния фестивал.

— Това беше преди две години — напомни по-големият Пикъринг. — Татко каза, че ще съм овладял първия клас текчин в края на този месец.

Четиримата коленичиха, а Фанън запали малък фенер. Слънцето се бе изгубило зад гората, оставяйки ги в сянка. Край тях се носеха крясъците на жаби.

— Виждам една! — прошепна по-малкият брат и посочи към водата. — Върви, Олрик.

— Благодаря ти, Фанън. Много благородно от твоя страна.

Принцът остави торбицата си и внимателно се раздвижи, протегнал ръце с извити пръсти. Неочаквано той рязко замахна към

водата, пораждайки плисък.

— Пипнах я!

Престолонаследникът притича обратно, обгърнал нещо между дланите си. Фанън задържа торбата му отворена, за да може принцът да пусне плячката си вътре.

— Вече сме наравно, друже — каза му Олрик. — След още една ще съм те надминал и ще дишам във врата на Моувин Лудия, когото ще детронирам от престола му на цар на жабите.

Очевидно ставаше въпрос за някаква голяма чест, която Ройбън никога не бе чувал. Най-вероятно тя бе достойние единствено на тримата млади благородници.

— Каква улови? — попита Моувин.

— Рогата.

— Аз имам две такива — ухили се рошавият.

Олрик се намръщи и се обърна към Ройбън.

— Позволи му да те обучава, но никога не го слушай.

Хилфред бе приседнал на една мъхеста буца пръст и ги наблюдаваше как се щурат сред водната растителност. Той бе предложил помощта си още в началото, но му бе казано, че това противоречало на правилата. Очевидно ловът на жаби следваше строг регламент. В момента есента приближаваше края си и повечето реколта бе ожъната. Скоро се очакваха първите снегове. Но блатото обещаваше богата реколта за ловците на жаби. Дърводелецът Едгар определено си бе разбирал от работата.

Ройбън се възползваше от предоставеното бездействие, за да размишлява над съдбата си. Преди малко повече от час той бе изправен пред сигурната перспектива на съкрушителен побой. Елисъновата идея за инициалите надали бе просто заплахата. А ето че сега се намираще в безопасност и ловеше жаби в компанията на благородници, един от които бе самият престолонаследник.

При тази мисъл той осъзна уникалната възможност.

— Някой от вас качвал ли се е на върха на кулата?

— Призрачната кула? — попита Олрик, без да повдига очи от водната повърхност. Понастоящем той дебнеше поредната си жертва.

— Призрачна?

Принцът потвърди.

— Всяка година някъде по това време Нора никога не пропуска да разкаже историята ѝ. Предполагам, защото се е случило през есента.

— Кое се е случило?

— Според Нора станало преди години, още преди аз да се родя. Някаква камериерка се самоубила от върха на кулата. Само по нощница се изкатерила до най-горния етаж, поставила фенер на перваза и скочила. Във ветровити нощи се чува предсмъртният ѝ писък... чува се и звукът от размазване. Тялото ѝ било открито пред входа.

Фанън, суетящ се около своите живи трофеи, издаде звук на отвращение.

— Защо го е направила? — попита Ройбън.

— Несподелена любов. Току-що била родила бебето на мъжа, когото обичала. А той я обвинил, че лъже за бащинството му. Заради новороденото тя не могла да задържи работата си и нямала как да се погрижи за детето, затова го оставила върху леглото на баща му, качила се в кулата и скочила. Говори се, че призракът ѝ обитава кулата. А към края на есента, когато започне да застудява, но снеговете още не са дошли, тя поставя фенера на перваза всеки път, когато някой в двореца е на път да умре. Освен това казват, че ако я завариш горе, тя ще те помисли за изоставилия я любим и ще те блъсне от прозореца, за да ти отмъсти.

— Какво станало с бебето?

Моувин се засмя:

— Това е обикновена измислица.

— От върха на кулата наистина се е самоубивала жена — подчерта Олрик.

— Коя е била тя?

— Нора винаги я нарича Роза.

* * *

Върнаха се късно, защото Олрик успя да се изравни с Моувин и поиска да го надмине. Дватамата се отказаха от съревнованието едва подир падането си в езерото при опита да уловят една рядка жаба на

червени петна. В това им подгизнало състояние зовът на пращяща камина се оказа по-привлекателен от короната на жабешкия цар.

Над тях облаците се плъзгаха пред пълнолунието и приличаха на отразено в небето езеро. Задаваше се буря. Подобни ситуации винаги притесняваха Ройбън.

Портите на замъка стояха отворени — войници бяха излезли да търсят принца. Подгизнали, зъзнеци и уморени, трите момчета оставиха Хилфред и потънаха в двореца. На спътника им остана да се погрижи за конете.

Вятърът трополеше по дъските на конюшната и бе подплашил животните. Ройбън се постара да ги успокои, като ги изчетка, след като свали седлата им. Самият той не беше особено уморен и бе останал почти изцяло сух. В сравнение с обичайните му дни ловът на жаби бе представлявал обикновена разходка. Той се бавеше, защото искаше да отложи срещата с баща си колкото се може повече. Ричард Хилфред научаваше всичко, което ставаше в замъка, и отдавна бе научил за възложението на сина си. Ако Ройбън извадеше късмет, можеше да се върне по време, когато баща му е заспал, с което щеше да отложи неприятния разговор до сутринта. Затова той се зае с конете особено прилежно.

Когато накрая юношата пристъпи обратно на двора, вятърът бе съумял да угаси няколко от околните факли, включително онази край кладенеца. Тези, които все още пламтяха, се огъваха яростно под напора му. С вой стихията се носеше сред постройките и размяташе листа. Клоните на стария дъб, изцяло оголени, потракваха един в друг. Вратата на склада за дърва скърцаше и потракваше. А кофата на кладенеца дрънчеше с веригата си.

Ройбън погледна нагоре и забеляза светлина на върха на кулата.

Той остана загледан в нея. През последния месец два пъти бе съзирал тази светлина; и двата пъти предвещавала нечия смърт. След първото съзиране бе умрял канцлер Уейнрайт, а вторият случай бе предизвестил кончината на Клер Брага, починала при пожар в имението, което кралят съвсем наскоро бе подарил на съпруга ѝ.

Хилфред потръпваше всеки път, когато се сетеше за последния случай. Изгарянето жив сигурно бе най-болезнената смърт. Раните не го притесняваха, тяхната болка не можеше да се сравни с някогашното му опарване, породено от непредпазливия допир до гореща тенджерка.

Ръката го бе боляла с дни. А за капак баща му го беше напердашил, за да спре хленченето му.

Сега за неспокойствието му допринасяше и онази история, която принцът бе разказал. Онази за камериерката на име Роза, която се самоубила. *Възможно ли е тя...* Баща му казваше, че майка му починала при раждането. Но разказът на Олрик обясняваше много неща: разкриваше защо Ричард почти никога не говореше за майка му, обясняваше и лошото му настроение около рождения ден на сина му.

А може би Ройбън просто искаше тази история да бъде истина. Тогава той нямаше да носи вина за смъртта на майка си. И можеше да гледа на светлината като на знак, който духът ѝ му дава, за да го увери, че не го вини. За престъплението, в което той се бе самообвинявал през цялото това време.

Юношата пристъпи към замъка, вперил очи в светлината. Надяваше се, че ще успее да различи призрачните очертания на майка си. За момент блясъкът трепна, скрит от нечий силует. Ройбън затаи дъх и продължи да чака, разрошван от вятъра.

Светлината угасна.

Хилфред остана на място и продължи да наблюдава кулата, но нищо повече не се случи. Значеше ли това, че предстоеше нова смърт? Чия? На някого от намиращите се в замъка или просто от свързаните с него? Повече от две седмици той бе чакал поредната поява; сега се чувстваше разочарован, защото моментът не бе отговорил на повишените му от разказа очаквания. Никакъв смразяващ кръвта писък не разсече въздуха. Никакво тяло не се размаза върху плочките. Нощта си оставаше напълно обикновена.

Точно когато юношата възнамеряваше да се отправи към спалното помещение, на прозореца изникна сянка.

Ако не беше лунната светлина, осветяваща тази част на кулата, и насоченият му натам поглед, той щеше да пропусне да я види: жена в развявана от вятъра рокля.

Ройбън втрещено се вторачи в нея. *Това тя ли е?*

Жената се бе вкопчила в ръба на прозореца, докато пипнешком търсеше стабилна позиция върху перваза. Открила го, тя внимателно пристъпи към декоративния корниз и остана да трепери.

Само по нощница се изкатерила до най-горния етаж, поставила фенер на перваза и скочила. Във ветровити нощи се чува

предсмъртният ѝ писък... чува се и звукът от размазване. Тялото ѝ било открито пред входа.

Ройбън дочуваше единствено плач.

Коя е тя? Какво прави? Това призракт ли е? Духът на...

Жената бавно започна да пълзи по кулата, отправила се към една капандура. Там тя започна да се спуска към покрива на капандурата. Но се подхлъзна при опита си да се закрепил върху него.

Хилфред възкликна задавено при вида на падането ѝ.

Жената се плъзна надолу и с писък падна върху върха на една от по-ниските кули. Там тя направи опит да се вкопчи за керемидите.

Ройбън неволно направи крачка напред, сякаш можеше да ѝ помогне.

Близо до ръба жената успя да се застополи и остана да лежи притисната по корем, ридаеща ужасено.

Юношата бе притиснал длан към устата си и изчакваше да види какво ще последва. Но нищо не се случи. Тя продължаваше да лежи там и да стене.

— Под теб има широк балкон — извика Хилфред, без да е сигурен, че разговаря с жена от плът и кръв. Начинът, по който бе оцеляла, изглеждаше почти нечовешки. Най-трудното бе минало, освен ако тя не възнамеряваше да се самоубива. Беше възможно да довърши пътя си.

Жената все така не помръдваше.

— Вече си в безопасност. Просто се спусни надолу. Стига да не се приземиш зле, няма да ти стане нищо.

— Не мога! — слабо извика жената. В действителност вятърът се бе погрижил да намали звука на думите ѝ. — Не искам да умра.

Какви ги говори? Та тя току-що изпълзя от прозореца на кула!

— Довери ми се. Просто започни да се спускаш, докато не останеш да висиш на ръце. Тогава се пусни. Точно под теб има тераса.

Трябваше да изминат още няколко минути, преди тя да се раздвижи. Жената упорито гледаше пред себе си: страхуваше се да свежда поглед надолу. Краката ѝ се размахваха във въздуха, напразно дирещи опора. В един момент ръцете ѝ не можаха да издържат повече и тя отново полетя надолу и отново изпищя.

Това не бе начинът, по който самият Хилфред би се спуснал, но пак свърши работа. Жената изчезна зад стената на балкона. Юношата

се притесни, че тя е паднала зле, но тогава видя главата ѝ да изниква.

— Добре ли си?

Главата кимна.

— Тръгни наляво. Ще откриеш стълби.

Непознатата изчезна.

Светлината се върна на върха на най-високата кула. Ройбън се загледа към нея, но друг не изникна на прозореца.

Той остана на мястото си на двора, потънал в размисли за случилото се току-що. Ако бе видял мъртвата, защо тя не бе повторила предишния си скок? Нали това правеха призраците — бяха осъдени вечно да повтарят момент от смъртта си. Или нещо от този род. И ако тя не бе призрак, какво правеше там? Защо някой би излизал на перваза на толкова висок прозорец, ако не иска да се самоубива?

В това нямаше никаква логика.

Една от двойните врати на централната сграда се отвори. Най-напред изникна бледа ръка; след нея изникна лицето на млада жена, също толкова бледо.

Ройбън не бе я виждал преди. Тя беше на неговите години, с гримирано лице и носеше рокля, каквато той виждаше за пръв път — прилепнала, с оголени рамене и остро деколте. Може би това не беше рокля, а от онези одежди, които жените носеха под тях.

Тя все още плачеше. Върху лицето ѝ блестяха пресни сълзи; старите бяха оставили тъмни ивици сред грима ѝ.

Жената се сви уплашено заради приближаването му.

— Моля те, не ме убивай...

— Нищо няма да ти се случи. С мен си в безопасност. Няма да те нараня.

Тя продължаваше да се взира уплашено, а ръцете ѝ трепереха.

— Не съм направила нищо лошо, кълна се.

— Всичко е наред. Просто ми кажи какво стана. Защо изпълзя от прозореца.

— Те... Те щяха да ме убият, ако ме бяха открили вътре. Ако бяха разбрали какво съм чула.

— Кои са те? За какво говориш?

Девојката се бе вторачила в осветения прозорец.

— Моля те. Трябва да ме скриеш. Не съм сторила нищо лошо.

* * *

Дворецът кипеше от оживление. Всички прозорци бяха осветени, а войниците, разбудени, бяха изпълнили двора. Ройбън побърза да се отдръпне обратно в склада за дърва, където бе скрил момичето. Тази барака представляваше неговото убежище; мястото, където можеше да остане сам. Но тази нощ не бе сигурен за времето, през което това му скривалище щеше да остане безопасно. Вън вече долитаха викове, нареждащи затварянето на портите.

Какво става? Казват, че смъртта идва тройна, а тази нощ светлината изникна отново...

През цялото това време дребната жена бе седяла свита върху купчината явор, която Хилфред бе насякъл предишния месец. Единствено част от лицето ѝ се виждаше, осветена от лунен лъч, проникващ през процеп на вратата. Страните ѝ бяха подпухнали; над тях проблясваха изцъклени и зачервени очи.

— Чуваш ли? Обявена е тревога. Ако искаш да ти помогна, ще трябва да ми кажеш какво става.

Тя кимна, беззвучно прочисти гърло и си пое дъх.

— Дойдох тук като изненада. Изненада за определен човек.

— За кого?

— Не зная. Не попитах.

— Била си поканена, а не си знаела по чия покана?

— Не бях поканена. Дойдох по работа.

Ройбън я погледна объркано. Замъкът имаше предостатъчно персонал.

— Каква рабо...

— Бях наета да *доставя удоволствие* на почетния гост.

Юношата все така гледеше неразбиращо. Непознатата се подсмихна.

— На колко си години?

— Почти на шестнадесет, но не виждам... — Неочаквано той рязко отстъпи назад, осъзнал. — Ти си...

— Да.

Хилфред не знаеше какво да каже. Бе разговарял с малко момичета. На моменти се случваше да размени някоя и друга дума с

миячката на чинии Алис. Въпросната бе малко по-голяма от него и никога не проявяваше голям интерес към разговорите им. Освен това той бе сигурен, че Грейс, която отговаряше за почистването на свещниците и носенето на прясна вода от кладенеца, умишлено го отбягва. Момичетата го караха да се смущава, а в случая имаше пред себе си... Не, трудно му беше дори да си го помисли.

— Празненството трябваше да се състои в кулата, но, както казах, трябваше да бъде изненада. Така че ми казаха да се скрия в гардероба. Празнуващият щеше да потърси подаръка си там и аз да изскоча. И аз зачаках. Двама мъже влязоха и започнаха да разговарят. Очаквах всеки момент някой от тях да отвори вратата, но те продължаваха да говорят. В началото не обръщах внимание, защото те говореха за някакви империалисти и монархисти и как Меленгар щяло да бъде едно от първите кралства.

— Първи в какво?

— Нямам представа. Но после чух един от тях да казва: *след като убием краля, ще започнем с промените.*

— Какво? — попита Хилфред, макар че бе чул много добре.

— Той каза, че възнамерявали да убият кралското семейство. А аз не разбирах защо някой би говорил такива неща пред мен. Тогава осъзнах, че никой от двамата не подозира за присъствието ми и че те не са хората, които чакам. Побързах да се махна веднага щом ги чух, че излизат. Ако някой от тях по-късно дойдеше на празненството и ме видеше да излизам, щеше да разбере, че съм чула разговора им. Трябваше да избягам.

— Защо просто не слезе по стълбите?

— Чух гласове пред вратата. Може би бяха същите двама, така че ми оставаше единствено прозорецът. Помислих, че ще успея да сляза, но се подхлъзнах...

Тя отново започна да плаче.

— Имаш ли представа кои са били? Споменаха ли някакви имена?

Младата жена поклати глава.

— Не, не чух нищо такова. Моля те, искам да си вървя.

— Сега няма как да си идеш, портите са заключени.

Но защо? Може би убийството вече се бе случило. Може би девойката бе част от него. На пръв поглед това изглеждаше

невъзможно, но пък и един обикновен поглед никога не би отгатнал, че тя е способна на слизане като извънршеното неотдавна.

— Станало е нещо лошо — продължи Хилфред. — Затова е вдигната тревога. Възможно е някой да се е опитал да убие краля.

Жената затвори очи и поклати глава.

— Те ще помислят, че аз също съм замесена, защото съм избягала през прозореца. Но аз не съм. Не съм направила нищо. Трябва да ми повярваш.

— Успокой се. — Хилфред не бе сигурен към кого от двамата им е насочен съветът му. Сърцето му все още не бе успокоило ударите си заради зърването на мнимия дух, оказал се бездомно девойче. Поне се радваше, че двамата бяха успели да се скрият преди обявяването на тревогата. Ароматът на дърво го успокояваше, също като уханията на конюшните. Тук той можеше да размишлява спокойно. — Ще отида и ще им разкажа какво се е случило.

— Не! — Тя го сграбчи за ръката — Моля те, недей.

— Но ти си невинна, няма от какво да се страхуваш.

— Ами ако кажеш на погрешния човек?

— Какво имаш предвид?

— Ако се натъкнеш на човек от заговорниците, които планират да убият краля? А дори и да не попаднеш на такъв, ако кралят вече е мъртъв, ще решат, че аз също съм замесена и няма да обърнат внимание на думите ми. Няма да ме послушат. Просто искам да си вървя у дома.

Но той не можеше да я остави да си иде.

Ройбън прокара ръка през косата си. Трябваше да я премести на някое по-добро и по-безопасно място, от което тя не можеше да избяга — в случай че лъжеше.

— Ето какво. Ще те заведа на друго място, където нищо няма да те заплашва, а аз ще отида при баща си. Той е сержант от кралските телохранители и ще знае какво да правим. Не се тревожи, няма да позволя нещо да ти се случи. Но ще трябва да ми се довериш.

— Имам ти доверие. Ти ме скри и ми помогна да сляза. А аз дори не зная името ти.

— Извинявай... Аз съм Ройбън. Ройбън Хилфред. А ти?

— Роза.

Юношата се сепна за миг.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Да, защо?

В отговор Ройбън я хвана за ръката. Младата жена сигурно си помисли, че жестът му цели утеха. В действителност той искаше да се убеди, че тя е истинска.

— Така се е казвала майка ми.

ГЛАВА 5

СЛЕД ПРАЗНЕНСТВОТО

Сержант Ричард Хилфред прескачаше по две стъпала едновременно. В миговете, през които не си мечтаеше за по-добра форма, той си представяше различни начини да убие лейтенант Уайлин.

Защо подобни неща се случват по време на моето дежурство?

Той трябваше да знае всичко, случващо се из замъка, как иначе би могъл да гарантира сигурността на кралското семейство? Малоумникът Уайлин изобщо не беше споменал за изненадващото празненство, готвено за капитан Лорънс. Нещо се бе случило, целият замък бе вдигнат по тревога, а Ричард бе уверен, че по някакъв начин той ще бъде обвинен за тазвечерния провал.

— Барнс! — кресна Ричард. — Къде е той? Къде е Уайлин? Сержант Барнс стоеше в стаята на върха — същата стая, в която Ройбън се беше вторачил толкова. И която смущаваше Ричард. Самото помещение не представляваше нищо особено, просто кръгла стая, изоставена заради неудобното си разположение на върха. През зимата тя бе прекалено студена, а през лятото ставаше непоносимо задушна.

През отворения прозорец нахлуваше леден вятър, който непрекъснато местеше опърпаните завеси. Върху масата в средата на помещението бе оставен фенер. Компания му правеха чаши и поднос с хапки. В ъгъла имаше бъчва с пиво. Освен това вътре имаше стар гардероб и прашно легло.

— Нямам представа къде е лейтенантът — отвърна Барнс. Той бе застанал мирно, с което накара Ричард да си мисли за подигравка. — Капитан Лорънс му нареди да затвори портата.

В следващия момент Ричард осъзна причината за формалното му поведение — тъкмо преди изричането на замисляните груби думи. Дватама не бяха сами. Извън сиянието на фенера стоеше лорд Саймън Екзитър. Негова Светлост стоеше близо до прозореца, обгърнат в бяло наметало, стигащо до пода. Под него той носеше черна кожена туника,

чиито закопчалки приличаха на шевове. Някой бе разсякъл гърдите му и бе прокарал връв, за да ги затвори.

Пъхнал палци в колана си, лордът се мръщеше подигравателно към Ричард.

— Ваша Светлост. — Ричард Хилфред отдаде чест.

Той ненавиждаше благородниците. Оприличаваше ги на пчели, които нямаше да го закачат, стига той да не им обръща внимание. Но Екзитър беше като оса — той жилеше и без причина.

— Радвам се, че избра да се присъединиш към нас. Надявам се, че тревогата не е прекъснала съня ти. Не бих понесъл мисълта, че дългът към твоя владетел е попречил на нощния ти отдих.

Ричард подбра думите си внимателно.

— Не бях заспал, Ваша Светлост. Тази вечер аз съм дежурен. Моя отговорност е да разследвам всички потенциални заплахи срещу краля.

— Разбирам. Надявам се нямаш нищо против да проведе собствено разследване.

— С радост приемам всякаква помощ, Ваша Светлост.

Ричард би предпочел да разговаря с Барнс насаме, само че лорд Екзитър отговаряше за прилагането на кралските закони в цял Меленгар. Всички шерифи и градски конетабли бяха подчинени нему. Като цяло той насочваше сферата си на действие извън стените на двореца, само че Ричард нямаше никакво намерение да спори за това с него. Освен това Екзитър беше маркиз на Ийст Марч, трети по влияние в кралството след Негово величество и канцлер Брага.

— Разкажи на сержант Хилфред онова, което току-що каза на мен, Барнс — подкани Екзитър. — Нека и той бъде осведомен за събитията.

Барнс се поколеба и се загледа в бъчвата, облизвайки устни. Той бе част от старата гвардия, близки до краля бойци, и един от хората, участвали в потушаването на Аспърското въстание една година преди Ричард да постъпи на служба. Взелите участие колеги не пропускаха да му изтъкнат този пропуск. Тогава Лорънс бе служил като лейтенант, а Уайлин — старши сержант. Двамата обичаха да си припомнят случилото се на по чашка. В тези моменти Ричард се чувстваше изключен. Те винаги разказваха как в онази битка кралят повел редиците, но Хилфред смяташе, че това е лъжа. Благородниците не

участваха в сражения. Те изчакваха в тила, а когато битката приключеше, усмихнати поемаха сред труповите.

Хората на краля бяха малка група, чиито членове се поддържаха. Те бяха готови на всичко, за да се защитят едни други. Вероятно това бе причината за колебанието на Барнс. Но присъствието на лорд Екзитър не му позволяваше да мълчи.

— Лейтенант Уайлин бе подготвил изненадващо празненство за капитана. Неколцина от нас бяхме събрали пари, за да му купим подарък — дама.

— Вкарали сте курва в кралския дворец? — смаяно попита Ричард. — Уайлин или капитан Лорънс знаеха ли?

— Не, подготовката премина много тихо. Никой не знаеше.

— Очевидно, тъй като не сте споменали нито пред колегите си, нито пред мен — рече лордът. — Дори няма да си правя труда да ти описвам какви неприятности ви предстоят. Продължи.

— Ами... тя изчезна.

— Как така изчезнала? — попита Ричард.

— Бяхме я накарали да се скрие в онзи гардероб. — Барнс посочи. — Замисълът ни беше да доведем капитана тук, като му кажем, че принцесата се е изплашила, защото е видяла духа на... — Барнс се изкашля неубедително, хвърли бърз поглед към Ричард и се загледа в краката си. — Всичко вървеше добре, но когато капитанът дойде да види подаръка си, девойката бе изчезнала.

— Къде би могла да отиде? — рече Хилфред.

— Къде ли, наистина? — каза Екзитър. — Да видим дали съм разбрал, сержанте. Уговорили сте се тайно да вкарате външен човек в дома на кралското семейство — човек не само със съмнителен морал, а и за когото се съмнявам, че сте извършили някакви проверки — когото след това сте оставили да се разхожда из двореца? Питам се: каква е ползата от стените и рова, ако собствените хора на краля заобикалят тези защити?

— Тя беше просто една от местните курви. Няма да ни създаде проблеми.

Екзитър повдигна вежди.

— А пък ето ни тук. Смяташ ли, че тревога бива обявявана безпричинно? Често ли претърсваме всички ъгълчета, просто от скука? Мисля, че тя ни създаде доста проблеми.

За момент лордът замълча. Върху лицето му изникна объркване.

— Въпреки това ти повдигаш интересен въпрос. Ако в случая говорим за глупава грешка от страна на глупави войници, защо бе обявена тревога? Сигурен съм, че това не е първият път, в който правилата на протокола биват заобиколени. Довеждането й тук демонстрира неспособността ви за преценка, а изпускането й е доказателство за некадърността ви. Но това не оправдава претърсването на целия замък. Защо капитан Лорънс вдигна на крак всичките си хора?

— Не мисля, че той възнамеряваше да го стори. Беше се вбесил, познавате го. Но в началото просто ни каза да я намерим и да я изведем навън. Само че после се появи епископ Салдур...

Лорд Саймън Екзитър му направи знак да замълчи, сведе глава и го изгледа изпод вежди. Това беше негов навик, който Ричард винаги намираше за заплашителен, макар и по необяснима причина.

— Епископ Салдур е бил тук?

Барнс кимна.

— Той беше ли сред поканените?

Барнс едва не се изсмя, с което щеше да постави прецедент. Ричард никога не бе виждал някой да се смее в лицето на Саймън Екзитър. Дори Негово величество не влизаше в списъка на изключенията.

— Не, Ваша Светлост. Епископът не е част от нашия социален кръг, ако разбирате какво искам да кажа. Натъкнахме се на него на стълбището, когато отнасяхме храната. Той се присъедини към нас.

— Това не ви ли се видя странно?

— Мисля, че той го стори от любопитство. Явно на самия него се е сторило странно да ни види как отнасяме храна на върха на кулата по това време. Освен това нямаше как да му кажем да се махне. Не очаквах с нетърпение проповедта, която щеше да ни държи, когато Роза изникнеше, но пък това щеше да бъде проблем на Уайлин.

— А какво общо има епископът с обявяването на тревога?

— Да. Когато капитанът отвори гардероба и го намери празен, той разбра, че нещо не е наред. Тогава му казахме за изненадата, а той ни заяви да намерим момичето и да го върнем обратно. Само че тогава Салдур вдигна врява. Епископът не спираше да повтаря как тя била нарушителка и как имало вероятност тя да се окаже убийца или нещо

от сорта. Направо каза на капитан Лорънс, че ако не бъде обявена тревога, той лично щял да отиде при канцлер Брага и да му разкаже, че капитанът на дворецовата охрана излага на опасност живота на своя владетел. Накратко, Салдур направи от мухата слон, само че той не е войник и не разбира. Мисля, че капитанът се съгласи, отчасти за да го накара да се успокои. А и не искаше да бъде злепоставян пред новия канцлер.

— И си *абсолютно* сигурен, че епископът е грешал? Уверен си, че жената не представлява опасност? Къде я намерихте? — Екзитър отново изглежда Барнс изпод чело.

— Един бардак в бедняшкия квартал.

— Поръчали сте на капитана курва от бедняшкия квартал? — Шокираният Ричард не можа да се сдържи.

— Не е така. — Барнс поклати глава. — Мястото е ново, образцов публичен дом. Може да се намира на лошо място, но самото заведение е много добро, чисто, дори класно. А Роза е много добро момиче. Тя никога не би...

— Нима? Би ли ми обяснил, сержанте, защо това добро момиче не е тук, за да си свърши работата и да се прибере обратно?

Барнс не каза нищо.

Екзитър замислено започна да се разхожда, подръпвайки долната си устна. Плащът му изшумоляваше драматично в края на всяка обиколка. Двамата сержанти очевидно смятаха за най-разумно да не нарушават размишленията му.

Подир няколко минути лордът спря и се обърна към тях.

— Изчезването на Роза действително е причина за притеснение, а на откриването ѝ трябва да бъде отреден изключително висок приоритет, макар и не по причините, които нашият дълбокоуважаем епископ е изтъкнал. Нелепо е да се мисли, че тя е някаква убийца. Вие сами сте избрали момичето, доколкото разбирам?

Барнс кимна.

— Меленгар има много врагове и е излишно да изключвам наличието на шпиони. Но е нелепо да се мисли, че вие сте попаднали на една от тях, избрала за свое укритие публичен дом. Също колкото вероятно е някой да узнае за идването ѝ и да я подкупи да отвори някоя врата или да отведе пазач далеч от поста си.

— Тя така и нямаше време да стори това. Ние я избрахме и я доведохме направо тук. Тя не е разговаряла с никого.

Екзитър приближи лицето си досами това на Барнс и го погледна в очите.

— Ако момичето е част от заговор, логично е да се заключи, че Барнс е предател.

— Нищо подобно, Ваша Светлост! Кълна се, че не съм предател!
— Той изглеждаше готов да припадне.

Известно време Екзитър изучава лицето му.

— Склонен съм да ти повярвам. Ако беше изменник, не би се налагало да измисляш историята с изненадата за капитан Лорънс. Просто би могъл да я скриеш в двореца. Може би пресилваме нещата. Възможно ли е да сте се забавили прекалено с довеждането на капитана и момичето да се е уморило да чака и просто да си е отишло?

Барнс поклати глава:

— Бяхме оставили Гришам долу на стълбището. Да ни предупреди, ако капитанът изникнеше неочаквано. Той не я е виждал да слиза.

Лорд Екзитър се приближи до прозореца, приведе се навън и се огледа.

— Което оставя една възможност.

— Според вас е излязла през прозореца? — попита Ричард.

— Освен ако сержант Барнс не се лъже или не лъже нас, не виждам друга алтернатива. Тъй като долу не виждам тяло, девойката трябва да се е спуснала от перваза.

— Никой с всичкия си не би седнал да изпълзвява от толкова високо — заяви Барнс и този път леко се изкикоти.

Ричард потръпна, защото на колегата му не предстояха приятни неща.

— Така ли? — Екзитър се отпрати към вратата и я затвори. — Мисля, че някой достатъчно силно мотивиран би намерил основания да го стори. Във всеки случай това не е нещо, което бива опитвано без причина. И може да се окаже невъзможно.

Лордът се обърна към Ричард.

— Сержант Хилфред, извади оръжието си.

Въпросният изпълни заповедта; Негова Светлост стори същото и насочи върха на меча си към Барнс.

— Опитай — нареди Саймън Екзитър, кимвайки към прозореца. Барнс също погледна към перваза и се усмихна неловко.

— Не говорите сериозно, Ваша Светлост?

— Уверявам те, че съм напълно сериозен. Трябва да проверя дали е възможно и ти предоставям съответните основания.

— Но, Ваша...

— Ако не изпълниш заповедта ми, двамата със сержант Хилфред ще те съсечем на място. Нищо не би ти попречило да опиташ да се защитиш, само че аз съм те виждал как се сражаваш. Не си особено добър. По-голям шанс за оцеляване ще имаш с изкатерването. — След една широка стъпка наляво Екзитър остави Барнс между двама им. — Но ако ще изтегляш оръжие, постарай се да ме убиеш. В противен случай ще накарам краля да те разчекне. Все пак аз съм негов братовчед.

Лордът рязко замахна. Притиснатият отстъпи към прозореца; в гърдите на туниката му бе изникнал пресен разрез. Сержантът притисна ръка към него, показвайки, че Екзитър не е разсякъл единствено плат. Барнс наблюдаваше лорда сепнато, но не посегна да извади оръжието си.

Ако Барнс посегнеше към меча, Ричард трябваше да се изправи насреща му, за да изпълни задължението си за защита на благородниците от замъка. Щеше да го стори с охота, защото никога не бе харесвал Барнс. Последният и останалите от старата гвардия неизменно гледаха отвисоко на него. *Дори след всички тези години служба, ти пак не си един от нас и не заслужаваш да пазиш краля.* Това казваха лицата им.

Може би това накара Барнс да се обърне към прозореца. Той нямаше друг избор. И въпреки това трепереше.

— Успокой се, сержанте — заяви Екзитър. — Почти сигурен съм, че местната курва успешно е слязла.

Думите на утеха не помогнаха особено. Задъхан от напрежение, Барнс се извърна, вкопчи се здраво в каменните стени и изнесе краката си навън. Стомахът му се опря на перваза.

— Тук има ръб — с неочакван възторг заяви Барнс.

Ричард подозираше, че всяка подобна дреболия в случая би представлявала същинска радост за колегата му.

Сержантът продължаваше да се спуска. В един момент само пръстите му останаха да се виждат.

— Успях — заяви той.

Екзитър и Хилфред надникнаха през прозореца. Барнс се намираше на малко повече от лакът под тях, стъпил на тесен декоративен ръб, широк около педя.

— Продължавай — нареди лордът.

Под лунната светлина Ричард можеше да различи ръба на капандура. Барнс също го видя и се насочи именно натам, пълзейки настрани. За да се прекачи, приклепнал за опора, той трябваше отново да спусне крака, само че този път не разполагаше с прозоречна рамка, която да му помага. Един повей на вятъра едва не го повали. Може би сержантът щеше да остане там цяла нощ? В момента мечът на Негова Светлост не можеше да го заплаши. Но пък лордът можеше да нареди на Ричард да го последва навън. В този случай Хилфред би се поколебал. Той бе по-добър боец от Екзитър, така че ако се стигнеше до битка...

За щастие — поне за Ричард — вятърът бе сплашил Барнс. Последният направи прекалено енергичен опит да спусне крака и падна. Приземи се върху капандурата и полетя надолу. Когато покривът под него изчезна, сержантът извика. Покривът на съседната кула, върху която Барнс се озова, не беше толкова стръмен, но притежаваше достатъчен наклон, за да накара попадналия върху него да се хлъзне към ръба. Войникът напразно драпаше със свити пръсти, за да се залови за керемидите. Той отново полетя надолу, този път към двора. От толкова високо сблъсъкът му със земята почти не се чу, до двамата достигна единствено глухо изтрополяване: това определено не беше звукът, асоцииран със смърт.

— Ето и неопровержимо доказателство, че някой би се изкатерил през прозореца. — Екзитър погледна към оръжието на Ричард. — Меч вече не ни е нужен.

Сержантът не бе сигурен, но все пак прибра оръжие.

— Вече знаем как, остава *защо*. Някой би избрал прозореца за свой изход, единствено ако не е разполагал с друга алтернатива. — Той замълча и се загледа в другия. — Макар че е излишно да казвам това точно на теб, нали?

Ричард почувства как лицето му леко пламва от гняв. Това бе единствената проява, която си позволи.

— И все пак това момиче, тази нова Роза — забавно е, че и двете имат еднакво име, нали? — се е страхувало за живота си. Но от кого? И защо?

Сержантът не намираше съпадението за забавно. А лордът отново надникна през прозореца. На двора тялото на Барнс бе обградено от неколцина войници.

— Той почти успя. Ако беше съумял да се вкопчи в ръба, щеше да се спусне на терасата. Мисля, че тя е още жива. — Негова Светлост погледна към портата. — Вероятно е излязла от замъка преди някой да е разбрал, че тя липсва. Сигурно се е върнала в публичния дом.

— Ще попитам Келс, тази вечер той стои на портата — каза сержантът. — Макар че вече наминах при него и той заяви, че никой не е напускал замъка подир залез-слънце.

Екзитър се подсмихна.

— Освен това никой не я е видял да напуска стаята. — Той се отправи към стълбите.

— Как да опиша в доклада си случилото се с Барнс? — спря го Ричард.

Лордът се възползва от поредния повод да прошумоли с плащаницата си.

— Точно каквото се случи. Барнс е демонстрирал начина, по който девойката е избягала, но се е подхлъзнал, не е успял да се задържи и е паднал. — Екзитър за пореден път насочи невидимите си рога напред — Знаеш ли, че аз се възпротивих на включването ти в кралската охрана? Ти си добър боец, но ти липсва лоялност. На твое място Уайлин или Лорънс биха се възпротивили на нареждането ми. Те биха казали на колегата си да изтегли оръжие и сами биха застанали до него, рискувайки кариерите си, за да спасят другар. Останал срещу двама, аз бих бил принуден да отстъпя. И двамата щяха да получат остро мъмрене от страна на краля, но тайно той би одобрил постъпката им. И с това всичко щеше да приключи. Наместо това Барнс лежи потрошен на двора. Интересно ми е... след като прояви такава липса на колегиалност към своя другар, дали ще защитиш своя владетел, ако се наложи?

Ричард стисна зъби.

— Вече го сторих.

— А, да, случката в Пилин.

— Спасих Негово величество, когато всички останали побягнаха.

Аз останах и едва не умрях.

— Но това беше отдавна. Сега би ли сторил същото? Може би, ако кралят бе показал повече благодарност. На охранителите не е разрешено да се женят, нали? Подозирам, че ти си поискал изключение, защото Роза Ройбън е била бременна с твоя син. Това се е случило, нали?

Самият Екзитър вече знаеше отговора на този въпрос, затова Ричард не си направи труда да отговаря.

— Подобна цена изглежда толкова малка, особено след проявата на такава храброст, само че молбата ти е била отхвърлена. Мястото на кралските войници е в казармите, готови да скочат в бой при първия сигнал. Ако за един от тях бъде направено изключение... Сигурен съм, че той ти е обяснил всичко това, когато ти е отказвал.

Ричард стоеше мирно, стараещ се да не издава чувствата си. Умение, което бе имал възможността да усъвършенства през последните шестнадесет години.

— И когато той е отказал, верността ти към Роза е била подложена на изпитание. Ти би могъл да се отпишеш, да я вземеш със себе си и да я отведеш някъде другаде, където да започнете нов живот. Но повишението те е интересувало повече от нея и извънбрачното ти дете. Затова си я прогонил. — Екзитър намести плаща си, поизкривил се в рамото при рязкото му обръщане. — И какво ѝ е оставало? Заради състоянието си вече не е могла да работи, а никой мъж не би проявил интерес да се грижи за чуждо дете. Какво ѝ е оставало? Би могла, разбира се, да потърси някоя възрастна акушерка, която да я избави от бремето. Но тя не е постъпила така. Ето това е вяност. Човек като Роза Ройбън без колебание бих препоръчал за място в кралската гвардия. А ти какво ѝ каза, когато тя се върна с детето на ръце и още веднъж те помоли за помощ? Пари ли си ѝ предложил? Подозирам, че направо си я отпратил. Поне мога да те оправдая за това, че си изпратил детето при сестра ѝ, но си го сторил по-скоро от срам, нали?

Аз съдя хората по решенията, които те вземат. Ти за пореден път доказва, че цениш длъжността си повече от всичко. Заставането срещу мен би застрашило позицията ти, затова Барнс трябваше да плати

цената, също като Роза. Върви да се погрижиш за задълженията си, които толкова цениш. Върви да защитаваш краля. Аз ще потърся изчезналото момиче.

След тези думи Екзитър излезе. Стъпките му скоро заглъхнаха.

Ричард пристъпи до прозореца и отпусна ръка върху перваза. Тази стая наистина бе обитавана — от спомени. Ръката му започна да се плъзга по камъка заради напора на сълзите.

Той грабна чаша и се отправи към бъчвата, за да си налее.

ГЛАВА 6

ПУБЛИЧНИЯТ ДОМ И ПИВНИЦАТА

Кофите бяха изритани изпод нозете на тримата обречени. Скелето, от което бяха обесени, потрепери под тежестта им. Ройс бе присъствал на много обесвания, но винаги оставаше изненадан от тишината. Ликуването и обидите престанаха. Никой не продумваше — с особена сила това важеше за обесените: единствените звуци от тяхна страна се ограничаваха до размахването на краката им, неочаквано доловимо сред настъпилата тишина.

Крадецът смяташе, че смълчаването не е породено от почит към току-що угасналия живот, нито към току-що разделите се с него. Само преди мигове сганта ги бе замеряла с гнили зеленчуци. Според неговото предположение (което той не можеше да докаже) мълчанието бе породено от внезапното осъзнаване, че съгледаното току-що някой ден ще сполети и съответния зрител. Може би не в подобна проява, но пристигането бе необратимо. Съзирането на смъртта, която превръщаше хора като тях в трупове, ги поразяваше. За краткото време, през което обречените се гърчеха, зрителите потръпваха, усетили се на тяхно място.

— Страховит градец — прошепна Ейдриън към спътниците си. В момента тримата бавно прекосяваха благородническия квартал.

Бе изминала година от първото им посещение в Медфорд. Тогава те бяха по-скоро доведени в града, скрити под платнището на двуколка, давещи се от собствената си кръв. Връщането тук караше крадеца да настръхва и по някаква причина му напомняше на посещение на собствения гроб, изкопан предварително и зейнал в очакване. Въпреки това той трябваше да се върне. Бе оставил нещо важно след себе си.

Тримата избегнаха тълпата около площадния фонтан, украсен със статуята на владетел на кон. Пътят им ги отвеждаше наляво от замъка, към Търговската арка и започващия отвъд занаятчийски район. Няколко патици поклащаха глави сред папура край крепостния ров на замъка Есендън. Ройс не пропусна да огледа двамата войници с

червено-златни униформи, застанали на пост пред портата, от другата страна на моста. Още десетина пазачи обхождаха самата стена, подпалили шлемове със светлината на слънцето. Дори от седлото крадецът успя да различи две места, където стената можеше да бъде изкатерена незабелязано. Но може би нощната охрана включваше повече войници.

— Някога идвал ли си тук, Албърт? — попита Ейдриън. Виконтът все още споделяше коня му.

— Да, много пъти. Един мой близък приятел, лорд Дареф, живееше на тази улица. — Уинслоу посочи. — Само преди четири години той ме покани на сватбата на племенницата си (тогава все още можех да се похваля с хубав гардероб). А на следващата пролет отново ме покани на прием, само че този път ми се наложи да откажа, защото бях прекалено беден. Благородниците непрекъснато уреждат празненства. Сегашният момент изглежда също не прави изключение. — Той отново протегна ръка, този път към банерите над вратата на замъка. Те обявяваха, че настоящото събитие ще се проведе в чест на новия канцлер. — Понякога си мисля, че вдигат толкова шум с оповестяването им, за да породят завистта на непоканените.

Отвъд арката широките павирани булеварди преминаваха в обикновени улици. От всички посоки долиташе тракането на колела и ударите на чукове върху различни материали.

Край работилниците непрекъснато сновяха дъски, огромни кофи и чували. За разлика от търговската част на града, разположена от другата страна на двореца, тук нямаше табели: повечето от сградите бяха анонимни. Не се нуждаеха от оповестяване, защото извършваха дейността си на улицата. На места редици колела бяха опрени край стълбовете. Готови за продан бъчви оформяха цели гори. Недалеч обуцар се наслаждаваше на есенното слънце и обсипваше с удари прикрепената над коляното му обувка. Край реката тъкмо бе пристигнал поредния шлеп, където биваха разтоварвани сандъци. А мрежи току-що наловена риба непрекъснато се отправяха за обработване. Тамошните работници се движеха припряно; някои дори притичваха. Сред тях се мяркаха и търговци: те се отличаваха веднага, не само заради ярките си дрехи, а и заради обичайно едрите си телосложения. Те не притичваха, а се придвижваха плавно, като на моменти спираха, за да огледат нещо.

— Тръгнали сме по правилния път, нали? — попита Ейдриън след един завой надясно.

Ройс се огледа колебливо.

— Мислех, че знаете къде отиваме? — отбеляза Албърт.

— Имаме по-голям опит с напускането на града — каза боецът. — При предишното си пристигане нямахме възможност да го огледаме. Самият аз тогава бях в безсъзнание.

— Предполагам сте били заловени да крадете нещо?

— Не точно. Така и не бяхме заловени. Само бяхме ранявани и прострелвани. А задачата не беше изпълнена тук, просто тук се озовахме. Търсим бедняшкия квартал.

Виконтът сви рамене:

— Както сигурно се досещаш, прекарал съм повечето си време в благородническата част. И понякога наминавах да огледам магазините. Не съм имал възможност да разгледам останалото.

— Този дърводелец си го спомням. — Ройс посочи към един дюкян. — Тя работеше предимно с него.

Всяка от четирите части на града имаше своя собствена порта, макар масовото присъствие на лиани да загатваше, че тези двери никога не са били затваряни. С помощта на изключване тримата успяха да открият търсения квартал.

Още след влизането им ги посрещнаха значително по-тесни улички. Постройките се притискаха от двете им страни като стените на каньон. Горните етажи, втори и трети, се бяха привели над улицата и скриваха небето. Всички сгради бяха изцапани и ухабени. На улицата не сновяха енергични занаятчии, а се бяха разположили бедняци. Тук нямаше канализация, така че улицата трябваше да изпълнява и отходна роля. Това не се отразяваше особено добре на миризмата.

С навлизането навътре обгръщащата ги мизерия се увеличаваше. Тази зависимост им позволи да отгатнат, че улица „Капризна“ е същинското дъно на града. Постройките изглеждаха зле построени и се накланяха на различни страни. Недалеч от пътиците четири плъха се угощаваха с поредните изхвърлени отпадъци. Над улицата се надвесваха не само етажи, но и опънати въжета за пране. Нито една от прострените одежди не беше без кръпки.

В самия край на улицата се издигаха две постройки, които представляваха пълна противоположност. От дясната страна се

издигаше пивница „*Противната глава*“. Ако не беше зле боядисаната табела, на която на всичкото отгоре думата „*противна*“ бе написана грешно, незапознатият с квартала би я сметнал за обикновена барака. Срещу нея се издигаше красива сграда — тя би могла да заема място в търговската част на града, дори и сред домовете на благородниците. Къщата бе обгърната с широка веранда с окачена пейка. Пред нея личаха цветни лехи. Нейната табела обявяваше, че това е „*Медфордският дом*“.

— Пътували сте толкова за една курва? — попита Албърт, а Ройс го изгледа остро.

— Не я наричай така, ако имаш планове за щастливи старини — посъветва Ейдриън, слизаш от седлото си.

— Но нали това е публичен дом? Бардак? И вие сте тук, за да посетите жена, така че...

— Така че позволи ми първо да се отдръпна, Албърт, за да не ме изцапа кръвта ти. — Боецът се зае да привързва коня си.

— Гуен ни спаси — каза Ройс и погледна към верандата. — В онази нощ пълзях ранен, удрях по вратите. Дори крещях за помощ. — Той помълча и погледна към виконта, за да му позволи да осмисли чутото току-що. — Да, аз крещях за помощ. Но никой не се интересуваше. — Крадецът кимна към Ейдриън. — Той умираше сред локва кръв, а аз бях на път да припадна. Със счупен крак, наръган, светът се върти пред очите ми. И тогава изникна тя и обеща да ни помогне. Да ни скрие. Щях да умра сред калта, ако тя не ни беше приютила. По онова време много хора ни преследваха... много и могъщи хора. Гуен ни крие със седмици, без да поиска нищо в замяна.

Сега Ройс отново се бе обърнал към Албърт.

— И ако още веднъж я наречеш така, ще ти отрежа езика и ще го прикова между гърдите ти.

Виконтът кимна в знак, че е разбрал.

Ройс се приближи до входната врата и почука.

Албърт се приведе към Ейдриън и прошепна:

— Защо той чука на вратата на един...

— Ройс все още те чува — предупреди го боецът.

— Наистина ли?

— Сигурен съм. Не мога да ти опиша какви неприятности имах, преди да науча това. Сега не изричам нищо, което не бих искал той да

знае.

На вратата изникна млада жена, която им се усмихна. Ройс я виждаше за пръв път; може би тя беше нова.

— Добре дошли, господа, заповядайте.

— Тук е много хубаво. Трябва да призная, че съм изненадан — каза виконт Уинслоу, когато влязоха в салона и девойката се оттегли. — Сякаш отново гостувам на херцогинята на Рочел. Никога не съм виждал — той се усмихна към Ройс — толкова чисто и приятно заведение.

— Да, Гуен е удивителна — рече Ейдриън. Той бе вперил неловък поглед в мръсните си ботуши.

Миг по-късно в салона се появи друга девойка.

— Приветствам ви. Аз съм Жасмин. С какво мога да ви помогна?

— Дойдох да се срещна с Гуен — каза ѝ Ройс. Бе сигурен, че при предишната им среща тя бе носила името Джолийн.

— Гуен? — внимателно повтори тя. — Гуен не приема посетители.

— Нямах предвид това. Ам... Аз съм Ройс Мелбърн. Може би си спомняш мен и приятеля ми. Миналата година Гуен ни помогна. Просто исках да ѝ благодаря отново. Да я заведа на вечеря.

— Почакайте тук. — Жасмин се отправи към стълбището.

— Жасмин? — промърмори Ейдриън, когато тя се оттегли. — Преди не се ли казваше Джули?

— На мен ми е останало, че беше Джолийн — поправи Ройс.

— Тук ухае на ябълки и канела. — Албърт се настани на един от диваните. Ейдриън му бе заел вълнените си панталони и наметалото, в което виконтът се беше увил плътно: под него все още носеше мърлявата си нощна риза, която бе искал да продаде.

— Момичетата ухаят още по-хубаво — каза Ейдриън.

— Не се съмнявам. И е много тихо. Обичайно подобни места са пълни със скърцане на кровати. Това място е страхотно. Сигурно е скъпо и популярно. А аз никога не съм чувал за него. Ново ли е?

Блекуотър сви рамене:

— Само веднъж сме били тук.

— Трябва да те поизчистим. — Ройс бе осъзнал, че благородникът изглежда отвратително. Не му се искаше да я среща с

подобен спътник, но сега нямаше избор. — Ейдриън, докато ние с Гуен вечеряме, дали не би могъл...

Боецът се засмя.

— Защо се смееш?

— Наистина ли мислиш, че ще ме заблудиш?

— Просто сметнах...

— Търсиш си повод да останеш насаме с Гуен.

Мелбърн понечи да протестира, но боецът повдигна ръка.

— Спокойно. Ще се погрижа за граф Ризин.

— Виконт.

— Каква е разликата?

— В богатството.

Жасмин отново изникна на стълбището. Слизането ѝ бе значително по-бавно от изкачването.

— Гуен поръча да ти кажа... че не иска да те вижда.

Ройс не бе сигурен, че я е чул правилно.

— Не разбирам. Как така не иска? Ти каза ли ѝ, че просто искам да я заведа на вечеря? Каза ли ѝ, че Ейдриън е с мен? Ако тя предпочита, ще отидем тримата, няма никакъв проблем.

— Дотук с новите ми дрехи и бръсненето — вметна Албърт.

— Съжалявам, тя много ясно изтъкна, че не иска да те вижда при каквито и да било обстоятелства — каза момичето. — Наистина съжалявам.

* * *

Ейдриън опря лакти върху плота и се навъси заради разклащането му.

— Мразя калпавите маси.

Тримата се бяха отбили в „*Противната глава*“ от другата страна на улицата. Външният вид на сградата бе изключително западнал; тя приличаше на плевнята, в която бяха открили Албърт. Боецът си бе помислил, че вътрешността няма как да се окаже по-лоша.

Но бе грешал.

Неравни откъм широчина дъски оставяха щедри отвори сред стените, където влизаше и светлина, и хладен въздух. Но тази

немарливост представляваше прикрит актив, защото кръчмата имаше малко прозорци. И никой от тях не се отваряше. А и коминът не можеше да се похвали с особена тяга. Пролуките увещаваха дима да излезе, а не да задушават посетителите. Пък и плъховете, редовни посетители на килера, можеха да излизат спокойно.

— По пътя за насам подминахме четирима дърводелци. — Ейдриън надничаше под масата и я разклащаше. — Колко трудно е да подложиш нещо под крака?

Той изтегли късия си меч, прокара го по един от краката на стола си, за да откърти парче, и намести отрязъка. Масата вече не се клатеше, което му даде повод да се усмихне.

— Не разбирам — за трети път казваше Ройс. — Защо тя не поиска дори да слезе?

— Може би не си е спомнила името ти — предположи Албърт. — Или е била заета.

Ройс поклати глава.

— Нали момичето каза, че Гуен вече не приемала посетители. Не мисля, че тя изобщо се занимава с тази дейност, поне така беше при предишното ни посещение. Тя е управителка. А ако е била заета, просто би могла да ни каже да изчакаме, докато приключи с работата си. А не да поръчва да ни предадат, че не иска да ме вижда при *каквито и да било обстоятелства*.

Ейдриън знаеше, че именно тези думи най-много са раздразнили спътника му. Той почти никога не бе виждал Ройс изненадан. Крадецът винаги очакваше най-лошото и, уви, рядко очакванията му не се оправдаваха. Но в случая беше различно. Ройс бе останал смаян, когато Жасмин (Джули, Джолийн?) бе изрекла тези думи. Самият Ейдриън също се бе изненадал.

Прострелян в гърба след сражението пред къщата на Том Перото, Ейдриън бе дошъл на себе си в удобно легло, заобиколен от красиви жени. В онзи момент той си бе помислил, че е умрял, и бе съжалил всеки път, в който бе наругавал бог Марибор. Гуен бе прекарала по-голямата част от времето си край Ройс, но бе направлявала момичетата си със завидно умение и се бе погрижила нищо да не липсва и на високия му спътник. Тъй като не бе имал представа за начина, по който двамата са се озовали там, Блекуотър бе сметнал, че този публичен дом е едно от укрытията на крадеца и че Гуен е негова отдавнашна позната.

Но по-късно той бе узнал, че тя е срещнала Ройс за пръв път в нощта, в която той е изникнал на прага ѝ.

Ейдриън се бе възстановявал бавно и покрай накъсаното си съзнание се бе затруднявал да отмерва дните. Но бе знаел, че нифронската църква продължава да ги издирва. Патрули бяха обхождали квартала и бяха задавали въпроси. Гуен бе подготвила скривалище и за двамата, но до претърсване не се бе стигнало нито веднъж. В течение на седмица нещата се бяха успокоили. В края на първия месец всичко бе изглеждало забравено. Въпреки това двамата с Ройс бяха избягвали да се показват на открито.

Именно крадецът бе сложил край на престоя им. Но във въпросния ден Ейдриън не бе запомнил никакви разногласия между спътника си и Гуен: на раздяла тя ги бе прегърнала силно, а крадецът дори бе получил целувка, шокирала и самия него. Може би Гуен го бе сторила, защото ѝ бе харесвало да го стряска. Ройс приличаше на котарак, прекалено уверен и винаги падащ на краката си. Забавно беше поне веднъж да го видиш неуверен.

Точно заради тази раздяла настоящият ѝ отказ бе напълно необясним. Гуен бе изглеждала неподправено тъжна при напускането им.

Албърт беше седнал с гръб към бара, сключил ръце върху масата. Но главата му беше поизвърната.

— Тук сме, за да се нахраним — напомни му Ейдриън. — И то не с течна храна.

Виконтът върна глава в обичайна позиция и кимна.

Боецът се загледа в него. Новият им познат изглеждаше като типичен бедняк: изпосталяло лице, отличаващо се главно с чифт очи и сплъстени кичури.

— Трудно ми е да си те представя без брадата. Има ли лице под целия този гъсталак?

Уинслоу се поразмърда на стола си.

— Разбира се. И то красиво. Изглеждах смайващо, когато можех да си го позволя.

— Просто не разбирам — за пореден път промърмори Ройс.

— Какво не разбираш? — Към масата им се приближи мъж, мачкащ мръсен парцал между ръцете си.

В мига, в който го видя, Ейдриън си помисли за плашилата, които фермерите заравяха из земите си. Особено едно, с тиквена глава и сламена шапка, можеше да мине за близък на приближилия се. Само че лицето на мъжа бе значително по-старо и по-малко привлекателно от тиквата.

— Липсата на слугини — услужливо се намеси Ейдриън. Той бе възнамерявал да се пошегува, но тиквеният не оцени шегата му, а се навъси. За възмездие боецът му отне правото за сравняване с чучела.

— Всички те избягаха отсреща — отвърна онзи и кисело се загледа в една от стените. Ако на това място бе имало прозорец, погледът му щеше да се забие в публичния дом. Въпреки това тримата на масата пак проследиха очите му. — Преди година сума ти работеха тук, но тя им размъти главите и ги накара да се махнат.

— Тя? — попита Ройс.

— Да. — Пивничарят се озъби и презрително махна към стената. — Калианската курва. Преди тя работеше тук, но ме предаде. Махна се и отведе останалите момичета. Погледнете на какво прилича мястото сега. Как се очаква да преживявам?

— Три пъти пиво — бързо заръча Ейдриън, при което Албърт просия.

— Аз бих предпочел ром — додаде виконтът, с което предизвика късмета си.

— Никакъв ром — срязва го боецът. — И неговата бира да е малка. А ти май ще искаш вино, Ройс?

— Не.

— Помисли си какво искаш, докато донеса за другите. Имам само две ръце — каза пивничарят. — Впрочем, аз съм Грю. Рейнър Грю. Стопанин.

— Ройс? — каза Ейдриън, когато Грю ги остави. — Какво замисляш?

Крадецът се усмихна в отговор.

Повечето хора асоциираха усмивката с приятни неща. Ейдриън не помнеше да е виждал спътника си да се усмихва от удоволствие. Може би Ройс имаше някакви свои разбирания за удоволствие, които се отличаваха от тези на обикновените люде.

Във всеки случай боецът бе научил, че за спътника му тази мимика не е добър знак, особено когато бъде придружена с вдигане на

качулка и пълно мълчание.

— Сигурни ли сте, че това е добро място да ядем? — поинтересува се виконтът. — Не се съмнявам, че е евтино, но съм също толкова сигурен, че в менюто присъстват плъхове.

— Може супата да е добра — рече Блекуотър.

— Да, с миши мустачета и опашчици...

Ройс не им обръщаше внимание. Той не сваляше поглед от Грю, който тъкмо се връщаше с две чаши.

— Избра ли си? — попита го Грю, докато тропваше чашите върху масата.

— Все още обмислям — със същата усмивка отвърна крадецът. — Разкажи ми повече за онази жена отсреща.

— За Гуен Деланси ли? Няма много за разказване. Неблагодарна курва.

Албърт притеснено погледна към Ейдриън.

— Когато тя дойде в Медфорд, никой не искаше да я погледне. Единствено аз, толерантен човек, не обърнах внимание на произхода ѝ. Дори си помислих, че от него би имало полза. Екзотиката се търси. Затова я взех на работа. А тя искаше само да разнася напитки, представете си. — Той изсумтя с презрение, което породя у Ейдриън желание да го удари. — Поне бързо я вразумих. Дебелият колан върши чудеса.

— Биел си я? — попита Ройс.

— Трябваше. Клиентите не оставаха доволни от нея. Разбира се, аз зная как да бия. Никога не увреждам момичетата си. Съмнявам се, че онзи, дето я е претрепал снощи, е бил толкова предпазлив. Обзалагам се, че в този миг тя се прокллина, задето е избягала от мен. Уж си има охранител, но той не могъл да направи нищо. При мен подобно нещо не би могло да се случи. Всички тук ме уважават и знаят, че ще си платят скъпо, ако посегнат на нещо мое. Почти не съм имал такива проблеми.

Усмивката на Ройс бе изчезнала; той бе присвил очи.

— Гуен е ранена? Какво е станало?

— Казах ти, един от клиентите снощи я пребил. Говори се, че тя дори не може да се надигне от кревата. Сигурно е истина, защото днес не съм я виждал да излиза. Дочух, че хубаво я бил подредил. Може би ѝ е насякъл лицето и сега я е срам да се покаже.

Ройс бе започнал да стиска юмруци.

— Кой го е направил?

Грю сви рамене:

— Нямам представа. Спал съм, когато е станало. Неотдавна научих за случката от Уилърд. Той каза, че някакъв непознат я бил извлякъл за косите. Само че Уилърд не е от най-умните.

— Тя обърнала ли се е към шерифа? — попита Ейдриън.

Грю прихна.

— Итън не се интересува от станалото с курвите, стига да са останали живи. А ако не са, тогава от него се иска да изнесе тялото от града и да се увери, че е изплатено обезщетение. Веднъж ми се случи подобно нещо. Един Стейн, риболовец грозник, който все вони на риба. Той уби едно от момичетата ми. — Пивничарят сгримасничи. — Лоша работа, само че вече нямаше какво да се прави. А Гуен, побърканата, беше отишла да доведе шерифа Итън. Аз му казах, че Стейн е добър клиент, който винаги си плаща. То си е така. Освен това двамата вече се бяхме разбрали за обезщетението. С това всичко трябваше да свърши. Само че Гуен избяга. Тя смяташе, че Стейн смята да убие и нея. Това нямаше да се случи, разбира се, защото ние двамата с него проведохме дълъг разговор. Но и нямаше значение. Оказа се, че тя имала спестени пари. С тях си осигури съборетината отсреща.

— Разположил си се сред това място, а наричаш къщата отсреща *съборетина*? — попита Албърт.

— По онова време мястото отсреща беше същинска руина. Те го стегнаха. Нямам представа как; не е възможно тя да е имала толкова спестени пари. Бас лоя, че е *обслужила* сума ти занаятчии. Не е от значение. Важното е, че те вредят на бизнеса. Опитах се да привлека нови момичета, само че и те предпочитат да работят отсреща. По-рано изкарвах една четвърт от приходи с курви. Сега останах само с пиене и комар.

— Ами храна?

— Не предлагам храна.

Ейдриън погледна към Албърт, който се усмихна.

— Мисля си, че тогава трябваше да й хвърля още един бой. Но подозирам, че и това не би помогнало. Тя е прекалено своенравна.

Някой ден това ще докара смъртта й. — Стопанинът се обърна към Ройс. — Реши ли какво искаш? Изборът не е чак толкова голям.

— Прав си. Точно сега искам да науча кой е наранил Гуен.

Грю се изкикоти.

— Подобно нещо само би докарало смъртта на някой идиот.

Ройс отново се усмихна студено.

— Определено предстои да умират идиоти.

* * *

След като излязоха от пивницата, Ройс пое наляво, обратно към занаятчийската част на града.

— Определено се движиш целенасочено — отбеляза Ейдриън. Зад тях Уинслоу подтичваше в опит да не изостава.

— Надявам се, че въпросната цел е шивач — подметна виконтът. — Ризата ми е подходяща за живот в плевня, но не и за сред тукашния вятър.

— И не си забравил, че още не сме прибрали конете си? — додаде Блекуотър.

Ройс безмълвно спря пред една ограда, която запречваше пътя край пивницата. С един ожесточен ритник той строши две дъски. Втори ритник откърти напречната.

— По-спокойно, Ройс — смаяно промълви Ейдриън. Никога не бе виждал спътника си да губи контрол по подобен начин.

Крадецът взе една от откъртените дъски и влезе в уличката.

— Да разбирам ли, че шивачът се отлага? — попита виконтът.

Ройс го сграбчи за ризата и го блъсна към стената на съседната постройка — някакъв склад, край който бяха струпани сандъци.

— Съжалявам! — побърза да каже Уинслоу. — Просто питах.

— Млъкни — нареди крадецът. Той не гледаше към виконта, а бе извърнал глава към улицата. В следващия миг на свой ред изчезна зад сандъците. Ейдриън мълчаливо последва примера му.

Някъде минута по-късно край тях мина човек. Той бе слабават, облечен в захабен жакет с вдигната яка, а ръцете си бе пъхнал в ръкавите. Можеше да се окаже всякакъв: тъкач, вестоносец, бояджия,

пекар. Непознатият се сепна при вида им и се опита да ускори крачка. Не успя, защото Ройс стовари дъската си върху него.

— Ройс! — кресна Ейдриън.

Преди поваленият да е успял да се свести, крадецът бе скочил на гърба му и подпъхваше ръба на дъската под брадичката му, за да започне да го души.

— Какво правиш? — смаяно попита Албърт.

— Той ни следи откакто излязохме от Гуен. — Ройс блъсна главата му към настилката, сграбчи я за косата и допря белезникавото острие на кинжала си към шията му. — Като цяло не съм търпелив човек, а днес съм в особено лошо настроение. Ще получиш само един шанс да отговориш защо ни следиш, в противен случай ще си доставя удоволствието да ти прережа гърлото. Това ще ме накара да се почувствам малко по-добре. Тъй като тук има лек наклон, кръвта ти дори няма да изцапа ботушите ми. Разбра ли?

Непознатият потвърди.

— Слушам те.

— Възложено ми е да следя всички, които посещават бардака.

— Защо?

— За да науча къде отиват и с кого разговарят.

— Защо?

— Опитваме се да намерим едно момиче.

— Гуен?

— Не. Роза. — Непознатият се задави.

Ройс не обърна внимание и не отслаби натиска си.

— Тя там ли работи?

— Да. Изчезна снощи.

— И кои сте вие, че се опитвате да я намерите?

Мъжът се поколеба, затова Ройс започна да разкъсва кожата.

— Алената ръка — изстреля поваленият.

— Гилдията на крадците?

— Да.

— И защо издирвате тази Роза?

— Не зная. Наистина не зная. Зная само, че всички я търсят. От мен се иска само да наблюдавам. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Ройс кимна.

— В такъв случай вече не си ми нужен.

Заради вцепеняването на поваления Ейдриън реши, че Ройс му е прерязал гърлото. Подобно нещо нямаше да се случва за първи път. Спътникът му наистина беше нетърпелив.

В случая се оказа, че е избързал с размишленията си за скриване на тялото: пленникът още дишаше.

— Но не е късно да се спасиш с определена услуга — додаде Ройс.

— И защо да го правя? Ти просто ще ме убиеш след това.

— Не избързвай със заключенията, преди да си ме изслушал.

— Знай, че ако ме убиеш, останалите от Ръката ще те намерят.

— Точно за това става въпрос. Искам да им спестя труда. Ти сам ще ме отведеш при тях.

ГЛАВА 7

ДАМАТА С ЦВЕТЯТА

Гуен леко се поклащаше на ръба на леглото, притиснала ръка към лицето си. И плачеше.

Защо сега? Защо той избра да се върне точно сега?

Болеше я да плаче. Всяко движение донасяше болка, но риданията бяха особено мъчителни. Две от ребрата ѝ бяха пукнати и боляха при всяко поемане на дъх. Всеки път, когато затвореше очи, си спомняше мъртвата Ейвън — окървавената ѝ коса и невидждащият поглед, втренчен към тавана на стаята. Този таван, заедно с противната физиономия на Стейн, бе последното нещо, което приятелката ѝ бе видяла.

Неотдавна самата Гуен бе останала уверена, че стъпалата на верандата и красивият парапет ще представляват нейната предсмъртна гледка. Парапетът бе боядисан в бяло, точно като онази къща, по която Роза се бе прехласвала.

И Гуен бе лежала на улицата, загледана в перилата. А той я беше ритал. В онзи момент не ѝ бе останал дъх, за да пици. Бе очаквала смъртта си сред принудително безмълвие. Бе изминала цяла година от установяването ѝ тук. Бе сметнала, че е избегнала съдба като тази на Ейвън, но ето че се бе случило отново.

Невъзможно беше да избяга.

А всичко бе протичало толкова добре, по-добре и от най-смелите ѝ очаквания. Организираният от нея публичен дом се бе превърнал в убежище за жени като нея. Само в рамките на една година бяха постигнали удивителен напредък. Идваха посетители чак от Уестфилд и Ийст Марч, привлечени от репутацията на заведението. В последните месеци клиентелата бе започнала да се променя. Търговци и работници все още се отбиваха да ги посетят, но сега сред тях изникваха и нови лица — мъже с мечове или облечени в скъпи дрехи: аристократите също бяха започнали да откриват мястото. Те неизменно се представяха с измислени имена и призвания, калайджии и пекари,

само че малко бяха пекарите, които пристигаха със собствени карети и се загръщаха с плащове от скъпа кожа. Това бе вдъхновило Гуен да приложи примера им и по отношение на работещите в заведението момичета.

Тя се надяваше, че работата тук представлява временен период от живота на всяка от тях — първата, налагаща се стъпка към нов и подобър живот. А за да го сторят, трябваше да оставят миналото зад себе си. Нима Джолийн, Мей или Ета можеха да продължат живота си, ако то ги преследваше под формата на истинското им име?

Всички момичета си бяха избрали красиви, екзотични или приятни имена като Жасмин, Дейзи, Олив... Капризната Мей след дълги размисли се бе спряла на Лилия. Само Роза и Гуен бяха запазили същинските си имена — първата не виждаше смисъл да си избира друго цвете, а Гуен не можеше да си представи да напусне това място.

— И тримата излязоха от „Главата“ — каза Аби, която понастоящем отговаряше на името Лалка. — И завиха встрани. Ройс е ужасно ядосан, удря по оградата.

Гуен премести здравата си ръка върху устните, за да сподави риданието си.

— Трябва ли ти нещо? — попита я другата.

Шалът на калианката скриваше очите ѝ; под него сведената ѝ глава се поклати. Аби остана няколко мига, а после се отправи към вратата. Гуен чу проскърцването на пантите, последвано от отдалечаващи се стъпки.

Защо сега?

Подир заминаването на Ейдриън и Ройс не бе минавал ден, в който тя да не очаква завръщането им. Вечер тя седнаше на люлеещата се пейка, взираше се по протежение на улицата и си представяше наметалото на приближаващия се Ройс. Макар да бе знаела, че нищо не гарантира завръщането му.

През цялото време, докато се бе грижила за раните му, тя нито веднъж не бе погледнала към дланите му. Тази мисъл ѝ се бе струвала непочтена и измамна. Тя трябваше да му помага, не да го преджобва.

Целият ѝ живот бе отвеждал към този момент. Майка ѝ бе знаела. Тя бе повела дъщеря си, бе умряла по пътя, но бе накарала Гуен да обещае, че ще довърши пътуването и ще се засели в Медфорд. Така и не бе казала защо. Ако не беше онзи мистериозен непознат със

златните монети, в чиито очи Гуен бе видяла толкова много, а беше разбрала толкова малко, може би тя никога нямаше да довърши пътуването.

През цялото време бе знаела единствено, че трябва да спаси човек, който ще дойде през нощта, облян в собствената си кръв. След дълги години чакане, несигурност и колебания, Ройс се беше появил. Тя го беше спасила, точно както бе предсказано. Най-накрая тя бе получила отговора на загадката. Но въпреки това Гуен не бе погледнала към дланта му.

След като целителят си беше отишъл, Ройс бе останал да лежи в безсъзнание. Тогава той бе изглеждал почти неземно спокоен. Тя бе докоснала ръката му, за да открие, че по допир тя се отличава от тези на всички останали. Той бе *елегантен*. Единственият значим белег върху тялото му бе дамгата върху рамото — тъмен белег във формата на буквата М.

— Как е Ейдриън?

Това бяха първите думи, които той бе изрекъл след свестяването си. Първата му тревога. По това бе познала, че той е добър човек.

— Добре е. — В погледа му бе видяла, че подобен отговор не е достатъчен, затова бе додала: — Прегледа го лекар. В момента спи спокойно.

— Ти излезе на улицата. — Ройс я беше разпознал, но я гледаше объркано. — Коя си ти? Защо ни помогна?

Тя винаги си бе представяла, че той ще познава нея и ролята ѝ — очакваше, че той ще притежава всички отговори. Но още по погледа му тя бе осъзнала, че мъжът няма никаква представа. Гуен се бе усмихнала, представяйки си истината. *Аз съм дъщерята на ясновидка от другия край на света. Пътувах чак до Медфорд, за да се настаня и да те спася, когато се появиш. Но тогавашният момент не бе подходящ.*

— Казвам се Гуен Деланси. Аз притежавам този публичен дом. Помогнах ви, защото се нуждаехте от помощ.

Този отговор не бе отстранил объркването му, но и бе предотвратил последващи питания. Той все още бе изтощен от раните си.

— Кой си ти? — бе попитала тя на свой ред. С дългото чакане на тази предречена среща си бе заслужила правото да попита.

Мъжът дълго не бе отговорил, само се бе взирал в нея.

— Ройс — накрая бе казал той, неохотно и с принуда, изречено по задължение.

Подир това тя го бе оставила да си почива: бе научила достатъчно. Бе научила името му.

След този разговор той бе ограничавал репликите си единствено до въпроси за Ейдриън. Едва когато Гуен го бе завела до стаята, в която бе настанен другарят му, Ройс бе започнал да се отпуска.

— Не приличаш на човек, който би трябвало да става от леглото — бе казал лежащият Ейдриън, когато двамата бяха изникнали на прага.

— Не би трябвало — бе потвърдила Гуен.

— Добре ли си? — остро бе попитал Ройс.

Ейдриън се бе усмихнал криво.

— За последно помня, че ти беше потънал сред кървава кал, а аз се опитвах да те изровя изпод пресен конски труп. И точно ме бяха простреляли в гърба. — Той бе плъзнал поглед из украсената с цветя и дантели стая на Ета, в която го бяха настанили. — Сега определено се чувствам по-добре.

— Хубаво. — С помощта на Гуен Ройс се бе обърнал да си върви.

— Дошъл си чак тук, за да попиташ само това? — бе казал Ейдриън.

— Беше ми скучно.

— Той почти не спеше от тревога — бе казала Гуен.

Ройс се беше намръщил.

— Просто исках да се убедя, че тези хора...

— Велики Марибор. — Ейдриън удивено бе поклатил глава. — Те ни спасиха. Можеш да им имаш доверие.

По време на обратния път бинтовете на Ройс бяха подгизнали от кръв и се бе наложило тя да смени превръзката. Бе се наложило и лекарят да зашие раната му наново, защото някой преди това я бе тропосал по изключително неумел начин.

Докато тя бе поставяла новите ивици, той бе стиснал ръката ѝ.

— Ако замисляш нещо... ако възнамеряваш да... — Ройс се бе поколебал. Захватът му бе слаб и треперещ. Бе личала някаква вътрешна борба. — Защо го направи? Защо ни помогна?

— Вече ти казах.

Лицето му не се бе променило. Той не ѝ бе повярвал.

Гуен се беше усмихнала.

— Нещо не е наред. Мога да те уверя, че аз не съм от хората, които би искала да измамваш. Разбра ли ме?

Тя бе кимнала.

— Хубаво. — Ройс я бе пуснал. — И те съветвам да бъдеш внимателна, защото цял свят ни търси.

Ройс не бе предоставил подробности, но Гуен се бе досетила, че двамата са издирвани бегълци. Под своя покрив тя бе приютила престъпници: ако бъдеше заловена, очакваше я бесилката.

Тези месеци се бяха оказали най-напрегнатите от живота ѝ. Никога досега Гуен не бе изпитвала подобна смесица от ужас и еуфория. Тя бе прекарала дни в издирване на слухове за мъж, крещял за помощ на улицата след бурята, за да ги опровергае. Нощите ѝ биваха прекарвани в грижи за Ройс. По време на това двамата бяха водили кратки — и често неразбираеми — разговори. Той все още бе много слаб и се бе нуждаел от помощ за всичко. Бе личало, че това го измъчва повече и от раните му.

В началото той бе мълчал почти непрекъснато. Но с течение на времето двамата бяха започнали да разговарят на незначителни теми — готвене, наскоро падналия сняг, Зимния фестивал.

— Вие сигурно празнувате пищно — бе рекъл Ройс. По онова време той се бе възстановил достатъчно, за да може да сяда. Двамата бяха разговаряли под светлината на свещ. — Сред много близки, приятели и песни.

Гуен бе забелязала нотка на тъга и дори яд в гласа му. И бе поклатила глава.

— Никога не съм празнувала. Двете с майка ми непрекъснато пътувахме, често сами, и не ни оставаха пари за пируване. Откакто тя умря — Гуен бе свила рамене, — аз се боря да оцелея. Трудно е да празнуваш, когато трябва да избираш между робство и гладна смърт.

В този момент той бе изглеждал изненадан и я бе погледнал подозрително.

— Не ми изглеждаш като примряла от глад.

— Не и сега. Накрая реших, че повече не искам да бъда жертва. В един момент се уморих от страха.

Тогава той бе протегнал ръка и леко бе стиснал нейната — първият му безпричинен допир. Злобата върху лицето му бе отстъпила на състрадание. Не съчувствие, но разбиране. В онзи миг тя едва не бе заплакала.

До този момент тя бе изпълнявала ролята на вярната дъщеря, противната калианка, курвата. Дори момичетата — които знаеха по-голямата част от историята ѝ — гледаха на нея като на героиня или на опортюнистка, в зависимост от настроението им. В очите на Ройс тя бе могла да зърне същата болка от борбата за оцеляване. Дватама си приличаха, родени в различните краища на света, но с еднаква същина. Тогава тя бе усетила, че се влюбва.

Това бяха най-личните думи, които двамата си бяха разменили. Гуен се бе надявала, че той ще разкаже повече за себе си, но той така и не бе го сторил. По казаното от него и Ейдриън тя бе отгатнала, че двамата са крадци. Но точно тя нямаше право и намерение да ги съди.

Тя така и не бе му казала за способността си да разчита бъдещето. Не бе споменала и за предсказанието, включващо него. След онзи допир до ръката ѝ тези неща се бяха превърнали в нещо незначително — неща от миналото, което тя предпочиташе да забрави. Най-сетне той бе дошъл при нея; стореното от него бе изгубило значението си.

Дватама се бяха възстановявали, а във снегът се бе трупал. По-късно те бяха започнали да слизат долу, при огнището, където бяха пели песни и разказвали истории. Всъщност, само Ейдриън бе правил това. Ройс бе имал навика да седи мълчаливо край нея — винаги край нея. Освен това Гуен не бе пропуснала острите погледи, които той бе хвърлял на Диксън.

Диксън бе местен колар със силен гръб и слабост към Гуен, който бе помогнал в ранните дни на публичния дом. Впоследствие той бе останал като неофициален пазител.

Една вечер, два месеца след пристигането им, двамата с Ройс бяха седели в спалнята. Навън отново бе валил сняг.

— Слушай — бе казал той и се бе поколебал. Това бе често явление при него, сякаш водеше спор със себе си. — Ти не си била длъжна да ни помагаш. Не е трябвало. За теб няма никаква полза да го правиш. Ти похарчи пари, за да платиш за лечението и изхранването ни. Да не говорим за времето, през което иначе би могла... Както и да

е. — Той бе въздъхнал и бе поклатил глава. — Рядко ми се налага да го правя, но искам да ти благодаря.

Тя бе изчаквала. Бе си помислила, че той ще я целуне. Бе се надявала, че ще обгърне ръце около нея, ще ѝ се обясни в любов и ще заяви, че ще остане с нея завинаги. Но той не бе направил това. Бе ѝ казал, че двамата с Ейдриън ще си заминат на разсъмване.

На следващата мразовита утрин бе ѝ се струвало, че част от сърцето ѝ си отива. Тогава тя бе стискала зъби, за да не изтърве нещо или, още по-лошо, да не започне да плаче. Пророчеството никога не ѝ бе обещавало нищо. Тя сама си бе въобразила, че нему е отредено да бъде нейна орис. Въпреки това тя се бе надявала. И бе продължавала да се надява, загледана в двата отдалечаващи се силуета.

Тя се бе молила за връщането им.

Но защо сега? Защо сега, когато не мога да се покажа пред него?

Гуен не искаше Ройс да я види в подобно състояние. Може би това бе глупаво и напразно от нейна страна. Но имаше голяма вероятност той да поиска да научи повече за станалото и да подири откъсване. Мъжете винаги правеха така. В диренето на мъст той щеше да докара смъртта си, а тя нямаше намерение да допусне това. По-добре беше той да си мисли, че тя не се интересува от него — това бе за предпочитане пред истината. В противен случай той щеше да свърши като Диксън. Или по-зле.

Защо сега? И къде е Роза?

* * *

Тропването на предната врата накара сърцето ѝ да трепне. До нея достигнаха високи гласове, но прекалено неясни за различаването на отделни думи.

Гуен със залитане се изправи на крака и посегна към таблата на леглото, за да запази равновесието си. Трудно ѝ беше да се придвижва, опряна само на една ръка; ясното виждане също представляваше предизвикателство. И двете ѝ очи бяха подути; дясното бе изцяло затворено. А и плачът определено не бе помогнал.

От коридора се чуваше значително по-добре.

— ... не знаем. Това е всичко, което той каза. — Това беше гласът на дърводелеца Уилям.

— Ами Роза? — попита Мей.

— Мислех, че вече се е върнала. — Подир кратко мълчание Уилям продължи. — Лорд Екзитър е възложил на всичките си хора да я търсят. Даже е зачислил нови пълномощници.

Джолийн се появи на върха на стълбището и се сепна, защото не бе очаквала да види Гуен.

— Всичко е наред. Бил е дошъл — каза тя.

Гуен кимна и позволи да бъде отведена обратно в спалнята.

— Ти трябваше да спиш — с престорена строгост я смъмри Джолийн. — Нали така нареди докторът.

— Не трябваше да я пускам — промълви Гуен. В момента другата жена ѝ помагаше да се отпусне върху кревата.

— Как би могла да знаеш? Ставаше дума за двореца. Можеш ли да откажеш на тях? Освен това бе поръчана за изненада. — Джолийн я зави. — Роза е млада и глупава. Най-вероятно се е сгушила край някой оръженосец, който я е почерпил с хубаво вино. Или някой барон я е качил в скъпата си карета и я е отвел в провинциалното си имение. Сигурно тя заработва цели торби със злато, докато ние се тревожим.

— Трябваше да се досетя. Но не очаквах, че ще се случи толкова скоро, защото Роза още не...

— Какво не е била? — подкани я другата.

— Още не се беше влюбила.

Джолийн притисна длан до челото ѝ.

— Малко си топла. Ще помоля лекаря да намине отново.

Гуен понечи да отвърне, че е добре, но усети колко глупава щеше да прозвучи.

— Нямам треска — наместо това каза калианката. — И не бълнувам. — Но не можеше да обясни, че е съзряла бъдещето върху дланта на Роза. — Просто се тревожа.

— Като всички нас. Тя заслужава да взема колана на Грю и да я нашляпам здравата. Не мога да повярвам, че може да прояви подобна непредпазливост. Трябва да знае, че по това време ще сме се побъркали от притеснение. — Джолийн се зае да намачква възглавницата и се увлече.

— Мисля, че тя има неприятности. Сериозни неприятности.

Другата кимна.

— Аз също мисля така. — И подир кратко мълчание добави — Струва ми се, че това се отнася до всички ни. А вече дори не разполагаме с Диксън, който да ни пази.

— Ти намина ли да го видиш?

— Възнамерявах да го сторя, но те заварих да танцуваш в коридора.

— Това ли наричаш танцуване?

— Да съм казала, че си танцувала красиво?

Гуен слабо се усмихна, а Джолийн я целуна по бузата.

— Диксън ще се оправи. Ройс и Ейдриън се намираха в много по-лошо състояние от него. Дори не се наложи да го шият, само няколко счупени кости, като теб. Какъвто е бик, ще му е нужно известно време да полежи. А когато оздравее, ще се натъпче здравата.

— Просто ми се иска да знаех за случилото се с Роза.

ГЛАВА 8

НОВИЯТ МЕЧ

— Виж я сега.

Ройбън приклепна и нахлузи тежката ризница над главата си. Металните брънки го обгърнаха с дрънчене. Одеждата се оказа по-тежка от очакваното. Той бе гледал как кралските войници тачат, подскачат и се дуелират напълно свободно. Как ли се справяха?

— Разтъпчи се, виж дали приляга.

Ковачът Бастиън го наблюдаваше внимателно. Той напомняше на джудже от приказките, които лелята на Ройбън му бе разказвала: нисък, набит, космат, със сива брада. И с осем пръста — преди време бе изгубил два, но пак обичаше да се шегува, че докато разполагал с палци, пак щял да остане най-добрият ковач в Меленгар. Някои от войниците обичаха да се занасят с него и го наричаха Баластриън.

Хилфред внимателно обиколи наковалнята. Цялата тежест падаше върху раменете му: сякаш някой бе метнал две чувалчета наместо пагони. При обръщането ризницата забавяше движенията му, а впоследствие придаваше инерцията си към тях.

— Какво ще кажеш, момче?

Момчето смяташе, че е отвратително от него да искат да носи подобно нещо. Но може би щеше да размисли, когато ризницата спасеше живота му.

Само че в случая нямаше време за дълги разговори. Ковачът го бе отклонил от пътя му към замъка, а Ройбън не бе могъл да откаже: ризницата му трябваше днес; един отказ би изглеждал подозрително.

— Трудно се движа.

— Ще привикнеш. Всички свикват. Скоро ще се чувстваш гол без ризница. А това е мечът ти.

Ковачът му подаде дълъг меч, прибран в ножница с нанизан колан. Ройбън бе очаквал някакво второкачествено оръжие, ръждясало и захабено. А този меч изглеждаше нов.

Хилфред тихо възкликна, когато изтегли оръжието. Бастиън действително умееше да изработва мечове, но този...

— Красив е. Не знаех, че ти...

— Не съм го изработил аз. Това е делгоска стомана. — Ковачът свали една от ръкавиците си и обърса чело. — По-голямата част от метала и готовите мечове получаваме от Трент. Планински барабонки, така им казвам аз. Калпав метал, който се нацърбва, ако замахнеш по-силно. На тамошните ковачи не им дреме, защото те гонят норма, а не качество. Само че в Делгос оръжейните майстори трябва да следят какво продават, там усилието бива възнаграждавано. Това острие е било прегъвано поне пет пъти. Аз никога не бих могъл да изработя нещо толкова здраво и остро. С такъв ръб ще можеш и да се бръснеш, когато започнеш да брадясваш. Това оръжие е закупено по поръчка.

— И защо ми го даваш?

— Така ми бе наредено.

— От кого?

— Принц Олрик.

— Принцът? А каза ли защо?

— Не.

— Ти не го ли попита?

Бастиън само го изгледа.

— На принца не се задават въпроси, момче. Той поръча да ти дам този меч, аз изпълнявам. И на твое място бих си мълчал. Най-добре е да не оповестяваш наляво и надясно, че си близък с кралското семейство, защото това може да породи завист. А един здрав побой не е начин да започнеш новата си кариера. И бъди внимателен. Не се шегувах като казах, че е остър като бръснач.

Ройбън пъкна меча обратно, възхитен от чистия звук. Остър като бръснач. Над ризницата той нахлузи табарда, грабна наметалото и новия шлем и тичешком задрънча към замъка. Тичането се оказа по-трудно и от ходенето: още не беше привикнал с нарушеното от доспехите равновесие.

Той се отправи през северната част на фойето, сред лъскави мраморни колони, декоративни брони и подстъпите към широки стълбища. Хилфред нямаше навик да посещава двореца — вътре не се чувстваше удобно. Конюшните и складът за дърва бяха единствените места, където му беше приятно да стои. Конете се радваха на

присъствието му, а дворецът бе изпълнен с жестоки, присмехулни и злобни очи. Тук се подвизаваха оръженосците и останалите като тях. Тук те бяха научили ожесточението си, вземайки пример от студения камък.

Но не всичко в двореца бе сурово...

При един десен завой Хилфред едва не се сблъска с Ариста Есендън. Принцесата възкликна задавено и леко залитна назад, притиснала ръка към гърдите си. Заради униформата си Ройбън се затрудняваше в спирането си. Въпросното забавяне не бе дълго, не повече от половин секунда, но то бе достатъчно да го накара да изглежда тромав.

— Непрекъснато се сблъскваме — изрече тя. Гласът ѝ бе напевен и красив.

— Простете. — Хилфред се поклони и побърза да добави: — Ваше Височество.

Ариста погледна към шлема в ръката му.

— Отиваш да закушваш?

Вътре той бе натъпкал сирене, ябълка и месо.

— Да, нещо такова.

— Добър апетит.

Макар и сбогувала се, тя оставаше неподвижна.

Едва след секунда Хилфред осъзна, че е застанал на пътя ѝ.

Той се чувстваше като глупак, докато гледаше как тя се отдалечава. Защо винаги объркваше всичко пред нея?

В следващия момент огорчението го връхлетя още по-силно, защото юношата осъзна, че тромавостта му е без никакво значение. Тя беше принцеса и никога нямаше да бъде негова. Тя щеше да се омъжи за някой принц, херцог или крал. Щеше да напусне двореца, махайки от прозореца на каретата си, и щеше да изчезне безвъзвратно — поне за него.

Той винаги бе знаел, че тя е недостижима за него. В бляновете си дори не бе я докосвал — с изключение на онзи момент, в който пръстите им биха се срещнали при подаването на чаша край кладенеца. Евентуална целувка му се струваше прекалено нелепа дори и за мечтите му. Ройбън копнееше единствено да стори нещо, с което ще я накара да го забележи в добра светлина. И на раздяла тя да поглежда към него със съжаление за обикновения му произход.

Хилфред не смяташе, че подобно желание е неосъществимо — единичък момент на признание, в който тя го вижда по начина, по който той виждаше нея. След този миг той би понесъл остатъка от живота си в мълчаливо страдание.

През остатъка от пътя той пое по коридорите на прислугата, с пронизано сърце. Преди подземието спря, за да вземе фенер.

Тъмниците бяха празни. Килиите рядко приютяваха затворници, и то не за дълго. В Медфорд правосъдието биваше раздавано бързо. Крадците губеха определена бройка от пръстите си. Длъжниците биваха бити. Убийците увисаха на бесилото. Саботьорите губеха крайниците си, а предателите биваха разчеквани. Тъмницата изпълняваше ролята на временен приют за обречените. А тъй като в последно време обесванията биваха провеждани почти веднага, затворът се превръщаше в идеалното скривалище.

Ройбън се отпрати към последната килия: тя имаше Г-образна форма и бе изключително подходяща за целта, защото ъгълът бе скрит от прозореца. Ключът за тази килия обикновено висеше на една връзка, оставена над стълбището на тъмницата; понастоящем юношата го носеше със себе си. Той заключваше Роза, за да не позволи на друг да влезе при нея. Доколкото знаеше, това бе единственият ключ.

Очаквано, тя все още се намираше в килията, свита край стената, омотана в донесеното ѝ одеяло.

— Добро утро, Роза. Как си?

Тя отвори очи и премигна срещу светлината. Това бе първият път, в който Ройбън можеше да я огледа на спокойствие. Девојката определено бе красива; без грима очевидно би изглеждала много по-добре (определено, защото той се бе размазал от сълзите ѝ). Върху бузата ѝ имаше синина, а върху крайниците ѝ бяха останали драскотини от снощното слизане.

— Вече е утро?

— Да. — Той коленичи пред нея. — Гладна ли си? Донесох ти храна.

Роза се надигна, за да надникне в шлема, и веднага ухапа сиренето.

— Благодаря ти — промърмори тя.

Хилфред ѝ подаде и малък мях със слабо вино. След като отпи, младата жена попита:

— Какво става? Кралят жив ли е?

— Кралят е добре. Доколкото можах да видя, нищо не се е случило през нощта. Но всички те търсят.

— Защо? Аз не съм направила нищо.

— Не зная.

— Какво каза баща ти?

— Още не съм говорил с него. Той беше дежурен цяла нощ и не се прибра.

— Не си казвал на никого за мен?

Ройбън поклати глава.

— Размишлявах над думите ти. Онази кула е част от кралските помещения. Само на охранителите и благородниците се разрешава да се качват над третия етаж. Онези, които си чула, или са били част от пазачите, или са били някакви благородници. Боя се да не попадна на грешния човек.

— Какво ще правим? Ще остана да чакам тук?

— Съжалявам. Сигурен съм, че не е никак удобно, но това е най-безопасното място, което съм способен да ти осигуря. Друго не можах да измисля.

Тя кимна, макар разочарованието ѝ да личеше.

— Дължа живота си на теб. Благодаря ти.

Поне в това тя бе искрена. Но думите ѝ го накараха да се почувства неловко: Хилфред не бе свикнал да получава благодарност.

— Повечето хора биха казали, че не съм направил кой знае какво. Девойката се усмихна тъжно.

— Същите хора биха казали, че моят живот не струва много.

Ройбън отново си помисли, че тя е много красива — с огромни, доверчиви очи, дребно носле и кръгло лице. Струваше му се престъпление да я държи затворена на подобно място.

— Ако баща ми открие предателя, кралят ще дължи живота си на теб. Кой знае, може да ти подари земя.

— Достатъчно ми е просто да се върна вкъщи.

Хилфред ѝ се усмихна. Тя отвърна на усмивката му.

Юношата искрено се надяваше, че тя ще бъде възнаградена подобаващо, за да може да получи нов живот. Но освен това вече познаваше света достатъчно, за да знае, че мечтите почти никога не се сбъдват.

— Хилфред!

Викът на принца го накара да преустанови напредъка си към казармените помещения, където Ройбън възнамеряваше да потърси баща си. Олрик отново се намираще в компанията на Пикърингови. И тримата носеха туники, които юношата не бе виждал преди. С колко ли голям гардероб разполагаше всеки благородник?

— Ваше Височество. — Той се поклони. — Ваши Светлости. — Хилфред се поклони отново.

— Виждам, че вече носиш новия меч.

— Да, Ваше Височество, и ви благодаря.

Принцът небрежно махна с ръка.

— Това е едно от тренировъчните ми оръжия.

Моувин се бе загледал в новия меч.

— Може ли?

Ройбън изтегли оръжието и протегна дръжката.

По-големият от братята нанесе няколко размаха срещу въздуха, описвайки осморки. Подир това превъртя меча над дланта си, подхвърли го и подложи протегнатата си ръка под долния край на острието, за да изпробва баланса. Накрая отново сграбчи дръжката и се загледа по протежение на острието.

— Този меч никога не е бил използван — заяви Моувин Пикъринг и погледна към принца.

Олрик сви рамене.

— Действително се упражнявам по-малко от необходимото. Но пък точно затова хора като Хилфред трябва да разполагат с добро въоръжение.

— Малко е тежичък и е леко небалансиран, но иначе не е лош — заяви Моувин. — На твое място бих омотал дръжката с кожа, иначе ще се хлъзга в потни длани. А точно в такива моменти не би искал мечът да играе в ръката ти.

С ловко движение младият благородник превъртя оръжието и го протегна обратно към Ройбън.

Принцът извади ябълка от торбата, окачена на пояса му, и започна да я подхвърля върху дланта си.

— Много ли ти се караха снощи? — попита той.

— Баща ми беше на служба цяла нощ и още не съм разговарял с него.

— А, да, чух, че имало някаква учебна тревога. Аз, за щастие, съм я проспал. — Олрик подхвърли ябълката прекалено високо, сред листата на дъба, където плодът се удари в един клон и отскочи встрани. Фанън успя да я опази от падане и победоносно я повдигна.

Олрик се усмихна:

— Тази вечер възнамеряваме да продължим лова. Би ли искал да дойдеш?

— Простете, принце, но не мога. Тази вечер предстои първата ми смяна. Възложено ми е да пазя входа. Освен това днес ще се състои приемът в чест на новия канцлер. Вие не трябва ли да присъствате там?

Тримата се спогледаха и се подсмихнаха лукаво.

— Тези празненства са изключително скучни. Родителите ни винаги ни запознават с хора, които не познаваме и не искаме да познаваме — натруфени бабички, които обичат да целуват и вонят на сирене. Планираме да се измъкнем. Тъй като всички ще имат много работа и замъкът ще е пълен с хора, никой няма да забележи отсъствието ни.

— Освен пазача пред портите — подметна Моувин и с обвинителен пръст добави: — който ще бъдеш ти.

— Разбирам. Искате да се престоря, че не съм ви виждал да излизате.

— Само ако някой те попита, в което се съмнявам.

Фанън подметна ябълката обратно на принца, който за втори път я хвърли сред клоните, този път по-високо. Полетът ѝ изблъска жълти листа, сред които проследяването ѝ бе трудно. Плодът отскочи от няколко клона, с което принуди Фанън жертвоготовно да се хвърли, за да я спаси.

— Много често тези приеми продължават цяла нощ — обясни Олрик. — И без това никой не ни иска там, така че няма да има проблем. Какво ще кажеш?

— Какво бих могъл да кажа? Вие сте принцът.

Олрик се усмихна и се обърна към Пикърингови.

— Затова го харесвам. Сега трябва да вървя, ще ми взимат мерки за нов жакет. Искате ли да гледате как дразня шивача?

— Предложението е изключително изкусително — саркастично подметна Моувин, — но аз предпочитам да предам няколко урока на

новия пазач. Може да вземем и него в Персепликуис.

— Както желаш. — С бърза крачка Олрик пое обратно по хълма, забравяйки ябълката си.

А Моувин бе започнал да обикаля Ройбън и да го оглежда преценяващо.

— Искаш ли да изпробваш новата екипировка? — попита той. В очите му блестеше весело пламъче. — Все пак обещах да те обуча.

Ройбън се чувстваше като обикалян от жилещо насекомо с неясни намерения. До съвсем неотдавна впечатленията му от благородниците не бяха добри.

— Помислих, че се шегувате. Освен това трябва да...

— Става ли дума за фехтовка, Пикърингови не се шегуват. Вади меча.

Макар да бе сигурен, че му предстои поредното унижение, Ройбън изтегли оръжие. Металът звънна по необичаен начин — мелодично и смъртоносно.

— Защиатавай се.

Хилфред повдигна меча. Това оръжие бе много по-леко от тренировъчните.

— Мили Марибор, това ли наричаш стойка? Учили ли са те изобщо? Фанън!

По-малкият брат се приближи до Ройбън и се зае да размества позицията му. За начало момчето хвана глезените му и го накара да раздвижи крака:

— Измести левия крак назад и го извърти — настави той. — Изнеси десния напред.

Хилфред се чувстваше неудобно в новата си странична позиция.

— Добре, сега леко присвий колене — съвсем леко — и застани на пръсти. Добре. Сега ме нападни — заръча Моувин.

Остър като бръснач.

Ройбън замахна предпазливо, а Моувин повдигна вежди.

— Шегуваш ли се?

— Мечът е много остър. Не бих искал да нараня благородник и...

Моувин подбели очи и поклати глава.

— Шансът ти да ме нараниш се равнява на вероятността да се омъжиш за принцесата. Хайде.

Хилфред знаеше, че Моувин не е влагал обидно значение в думите си. Момчето нямаше как да знае за болката, която бе му причинило с тези си думи. Въпреки това казаното улесни нападението му.

Юношата пристъпи напред и замахна двукратно. Моувин го спря.

— Това не е брадва, Хилфред. Мисли за меча като за дълъг нож. Няма да седнеш да сечеш хляб, нали? В момента използваш дълъг режещ ръб. Режи, промушвай, използвай и китката, а не само ръката.

— Той дори не държи меча правилно. — Фанън посочи към юмрука му.

Двамата братя продължиха да го наставляват. След като му показаха правилния захват, те отново насочиха вниманието си към краката му. Хилфред трябваше да привикне да плъзва крака, а не да пристъпва. Последваха намушкванията и защитните движения.

В един момент Фанън се отегчи, грабна ябълката и приседна на пейката край розовите храсти. Там захапа плода и започна да драска нещо в малка книжка.

Моувин го погледна с неодобрение.

— Пак ли съчиняваш стихове?

Братът не му обърна внимание.

— Добре, Хилфред, да опитаме отново, само че този път се постарай...

— Простете. Наистина оценявам помощта ви, но имам важна работа.

Моувин посърна.

— Съжалявам. Наистина трябва да вървя.

Момчето въздъхна.

— Не свършихме кой знае колко, но поне Олрик може да спи спокойно, защото ще знае, че поне един от войниците му знае как се държи меч. Късмет на дежурството.

Тъй като Ройбън се затрудняваше да избере начин на оттегляне, той се спря на почтително свеждане на глава, преди да се затича към помещенията на войниците. Баща му сигурно се беше върнал.

Новият меч го удряше по бедрото на всяка стъпка. Хилфред се усмихна. Принцът му беше дал меч. Принцът! А Пикърингови го бяха

научили да се сражава — бяха му предали истински урок, а не обикновено пребиване.

Въодушевлението му бе смекчено от мисълта, че те го използват, за да се измъкнат. Тримата си подsigуряваха бягство, като се преструваха на негови приятели. Благородниците не се сприятеляваха с обикновени войници.

И все пак мечът бе хубав. Имаше вероятност да му го оставят. Освен това той трябваше да признае, че след обясненията на двамата братя се чувства малко по-уверен. По време на предишното си обучение не бе разбрал много — наставниците бяха прекарвали цялото си време край благородниците, а той бе трябвало да наднича над раменете им. Освен това сблъсъците му с Моувин представляваха първите му тренировъчни дуели; по-рано никой не бе искал да бъде негов партньор.

* * *

— Къде беше, момче? — изръмжа Ричард Хилфред още при влизането му.

Ройбън познаваше този тон — остро обвинение, поднесено с военна отсеченост. Баща му седеше край масичката, гол до кръста и бос. Дрехите му бяха захвърлени върху пода. Юношата никога не бе виждал бащината си униформа да докосва пода. Смачканата туника му приличаше на труп.

— Вземах си ризницата и...

Баща му се надигна и го зашлеви с левия си юмрук. Ударът бе нанесен с опакото на ръката, но зад него бе вложена тежест. Ройбън полетя към пода и глухо си удари главата във вратата. Не бе сигурен за източника на глухия удар.

— Какво съм ти казвал за набиването на очи? Какво ти казвах за аристократите? Глупак.

Едва сега юношата забеляза, че баща му стиска непрозрачна бутилка в дясната си ръка. Може би затова бе го ударил с лявата. Може би не бе го ударил с пълна сила, за да не му се налага да оставя бутилката.

Въпросната бутилка бе повдигана в този момент. Наложих се Ричард да издигне дъното значително.

— Нямах представа какви са тези негодници — изръмжа той. — В мига, в който се смесиш с тях...

Баща му изрита леглото си, събаряйки възглавницата. Подир това се настани обратно край масичката, обърса нос в ръка и отново отпи. Откъде ли бе намерил бутилката? Бутилките с етикети бяха скъпи, прекалено скъпи за войниците — дори и за онези от кралската гвардия.

— Чест не съществува, Рой. Кавалерството е шега, измислица на никакъв поет. Шепански лансир. Кокошка, която снася златни яйца. Благородниците се преструват, че я пазят за себе си, а в действителност пазят лъжа. Запомни това, момче!

Ройбън се надигна. Лицето го болеше; устата му бавно се изпълваше с кръв от прехапаната буза. Юношата остана притиснат до вратата: стаята бе малка и баща му можеше да го достигне само с една крачка.

— Вземай каквото можеш да получиш. Кради онова, което може да ти се разминие. Не се доверявай на никого. И не се влюбвай в никого. Това е най-гнусното. Любовта е нещо отвратително. Оставиш ли й се, тя те разяжда. Размътва ти главата. Кара те да предадеш себе си. И за какво? За какво? Всеки ден аз рискувам живота си за него, а какво прави той? Къде е той, когато аз се нуждая от него? — Той премлясна и въздъхна. — Всеки е сам за себе си. Прави и ти така, ако искаш да оцелееш.

Ройбън бе опрял връхчетата на пръстите си върху вратата, а езикът му опипваше раната в бузата. Страхуваше се да помръдне или да проговори, но знаеше, че трябва да го стори. Дори и ако с това щеше да си навлече нов удар, дори и с дясната ръка. Дори и ако баща му забравеше, че още стиска бутилката. Може би вестта щеше да го накара да се опомни.

Видът на захвърлената униформа го караше да се съмнява.

Баща му тежко се отпусна на стола, което Ройбън взе за добър знак. Той надали щеше да се надигне, само за да си направи труда да убие сина си.

— Макар да не виждам как ще оцелееш. Всички, отраснали край полата на жена, ги бива единствено за търговци. Меки розови

прасенца, които мислят прекалено много. Старай се да не мислиш прекалено. Това също ще ти докара неприятности.

Белегът от лявата страна на лицето му се движеше с леко забавяне сред бръчките. Вцепенената кожа реагираше със закъснение и се виеше като змия. Баща му казваше, че някакъв огромен лудак се нахвърлил върху краля, убивайки трима с един замах. Двама от оставащите телохранители побягнаха. Единствен Ричард Хилфред останал на пътя му. Така си спечелил този белег. Преди раната да зарасне, през цепнатината в бузата си можел да свирука. Но кралят останал жив.

— Татко?

Баща му не повдигна очи. Той бе загледан в бутилката, която държеше леко наклонена.

— Някой се опитва да убие краля.

— Някой *винаги* се опитва да убие краля. Точно затова аз имам работа.

— Мисля, че е някой от замъка.

Ричард Хилфред наклони глава и присви очи към него, леко отворил уста. Един от зъбите на долната му челюст липсваше.

— Какво ти е влязло в главата?

— Срегнах човек, който е дочул разговор между двама съзаклятници.

— Къде си го срещнал? В някоя кръчма, където те е завел принцът? Предупредих те...

— Не, става дума за самия дворец.

Баща му присви очи още повече, а устата му се отвори.

— Някой от оръженосците? — Той поклати глава и размаха бутилката към него. — Не обръщай внимание на тези посребрени копчельци. Те просто искат да създават проблеми. Вече би трябвало да си научил това.

— Не.

— Който и да ти е казал това, лъже. — Баща му погълна и последното съдържание на бутилката.

— Става дума за девойка на име Роза. Тя е онази, която всички търсят. Тя е проститутка, която била наета за някакво частно празненство. Била скрита в гардероб в кулата и дочула двама мъже да

казват, че възнамеряват да убият краля. Аз я скрих, за да изчакам да поговоря с теб. Не зная на кого бих могъл да се доверя.

Дълго време Ричард го наблюдаваше мълчаливо. Той посегна да остави бутилката върху плота, пипнешком, но не уцели. Тя не се счупи — стъклото бе качествено и дебело — а само се търкулна под кревата.

Накрая баща му бавно се надигна. Ройбън бе висок колкото него, но в този момент се чувстваше много по-дребен. Десетки белези покриваха гърдите, раменете и ръцете на баща му, сенки от някогашна болка. Някои от ивиците носеха напречни следи от шевове. Но всички те се движеха едновременно с дишането му.

— Знаеш къде е девойката?

Тонът му бе хладен.

Ройбън кимна.

— Къде си я скрил?

— Тя не знае нищо повече от това, което ти казах току-що. Не е чула никакви имена.

— Къде? — Ричард направи крачка напред.

— В тъмницата.

Баща му се замисли за момент, преди да кимне.

— Остави я там. Дръж я заключена.

— Но тя не е напра...

— Не ми противоречи, момче! Дръж я там, докато загляда нещата. Това е най-подходящото място. И не казвай на никого, чу ли? Нали не си казал?

Юношата поклати глава.

— Хубаво. Сега ме остави. — Баща му се приведе и повдигна табарда си. — На теб униформата ти отива повече.

ГЛАВА 9

АЛЕНАТА РЪКА

Ейдриън вървеше зад крадеца. Тъй като гилдичарят не бе им казал името си, Блекуотър сам му бе определил едно — Загадко. Загадко определено не беше от доверчивите и бе отпуснат колкото обтегната пружина.

Боецът не бе имал щастието да познава професионални крадци. До неотдавна Ройс бе представлявал единственото му подобно познанство. Сега Ейдриън можеше да си позволи да направи сравнение между двамата. Загадко се обличаше като грубиянин. Имаше късо яке, с големи маншети и висока яка, а също и вълнени панталони — облекло като на докер. Само че самият той бе прекалено дребничък, за да създаде подходящото излъчване. Походката му също се отличаваше от тази на Ройс. Неравномерните крачки на крадеца от Алената ръка нямаха нищо общо с плавните движения на Мелбърн. Загадко притежаваше излъчването на плъх или пор, докато Ройс приличаше по-скоро на ястреб. Нищо чудно, че повелият ги крадец толкова бързаше да се шмугне в свърталището си.

Загадко вървеше между двама им и им сочеше пътя. Не го бяха вързали, не се налагаше. Шансовете му за бягство се колебаеха между несъществуващи и невъзможни. Ако той се стрелнеше нанякъде, Ройс щеше да се понесе подире му. След няма и пет крачки ноктите щяха да се впият в него. Ейдриън бе виждал начина, по който партньорът му си играе с жертвите си, най-често като умишлено обърне гръб, престори се на разсеян или остави някоя врата отворена. В нощите след подобни случаи Блекуотър винаги сънуваше кошмари и се будеше облян в пот.

Бяха оставили Албърт при бръснар и му бяха насипали достатъчно пари, за да се приведе в приличен вид и да си купи нови дрехи. Кръчма „*Противната глава*“ бе избрана за сборен пункт: въпросното заведение бе рядко посещавано, което го правеше идеално за целта.

Уинслоу се бе усмихвал до уши, когато Ройс му беше наброил монетите: изглежда не бе очаквал, че ще му бъде оказано подобно доверие. Ейдриън се съмняваше, че двамата отново ще видят виконта, но пък в момента си имаха много по-важна работа.

Ако някой бе наранил Гуен, Ройс не беше единственият, който искаше да открие виновника.

Слънцето се бе издигнало високо в небето, за да отрази напредъка им в търговския квартал. Тук улиците бяха чисти, магазините бяха обсипани с витрини или множество прозорци, а над всяка врата бяха разположени хитроумни табели. Някакъв шивач бе сложил огромен напръстник под игла с въже конец. Един юрист бе разположил перука, която само при най-близък оглед разкриваше, че е дървена. По улиците се разхождаха пъстри дрехи — жълти, оранжеви, зелени: заможните магазинери предпочитаха биещите на очи цветове. Дали това бе съвпадение, или те умишлено повтаряха цветовете на есенните листа? Наоколо се виждаха и кожени палта, дошли от благородническият квартал. Навсякъде се смесваха приятни гледки, звуци и миризми.

Улични търговци разнасяха същински дръвчета с изложени мостри: шапки, обувки, евтини бижута и чанти. Оживени момичета разнасяха кошници с церове, дрънкулки и плат. Музиканти, жонгльори, премятащи се танцьори и сладкодумни разказвачи демонстрираха уменията си. Почти на всяка крачка се срещаха улични играчи на комар. Уханието на канела и ябълки се примесваше с миризмата на печено свинско.

Не изглеждаше вероятно, че крадци ще са си избрали подобно място за свое седалище. Ейдриън смяташе, че джебчиите живеят в изоставени руини някъде в бедняшкия квартал или сред канализацията. Но пък мишките определено биха предпочели пълния килер пред празната плевня.

— Вие се занаяте — обяви Загадко, защото пред него Ройс бе направил няколко завоя сам. — Приятелят ти знае къде отиваме.

Ейдриън, към когото бяха насочени горните думи, бе уверен, че това няма как да се окаже вярно. По-рано Ройс никога не бе посещавал Медфорд, а доколкото боецът можеше да прецени, партньорът му никога не бе го лъгал. Това винаги му се бе струвало странно, тъй като ставаше дума за крадец без какъвто и да било морал. Но това бе една

от странностите на Ройс Мелбърн. Способността му да си намира пътя бе друга от тях.

В края на улица „Хартиена“ Ройс спря. Пред него се издигаше голяма желязна дверь — разположена между книговезницата на Фарингъм и магазин за гравировки, принадлежащ на някой си Харингтън. Зад портата имаше малко гробище. Самата тя бе затворена с огромен и безнадеждно ръждясал катинар.

Мелбърн се обърна към Загадко и посочи към гробището.

— Тук, нали? Само че входът ви е другаде. На някое бързо и удобно МЯСТО.

Другият крадец го наблюдаваше с подозрение.

— Не е нужно да си гений, за да се досетиш — разясни Ройс. — Само трябва да се оглеждаш за място в сърцевината на града, което да е изолирано. Никой не е докосвал тази верига от поне десетилетие. Къде е входът ви?

Крадецът се огледа, а после потропа в определена последователност върху една от решетките, измести я и се промъкна.

— Изглежда в гилдията ви не членуват дебели хора — подметка Ейдриън. Онзи не му обърна внимание, беше прекалено зает да търчи сред гробовете. Ройс не го последва: бяха пристигнали, спътникът им просто се опитваше да се дистанцира от кръвопролитие, което несъмнено щеше да последва.

Ейдриън се бе загледал в дърветата отвъд гробищната ограда: те се отличаваха от околните. Малкото стволоче, пръснати сред плочите, бяха изгубили всичките си листа. Над сгърчените клони кората бе почерняла. Неотдавна погинали листа гниеха над земята и статуите. Последните изобразяваха жени, обгърнати в дипли. Дъждовете бяха оставили дири в лицата им.

Тук беше тихо. Търговското оживление долиташе съвсем приглушено. Този слаб шум само подчертаваше усещането за уединеност.

По принцип гробищата бяха застинали места на вечен покой. Това представляваше изключение, пълно с двукраки плъхове. Въпросните плъхове не харесваха посетители, особено неканените посетители.

Двамата бяха застанали наред гробището като деца, стоварили удар върху кошер и изчакващи последиците. Но Ейдриън не смяташе

случващото се за необичайно или налудно. Подобни събития бяха нещо обичайно край Ройс. Само преди година боецът би се изсмял при мисълта, че двамата ще продължат да работят заедно. А може би нямаше да се изсмее: в онзи период не му беше до смях. Обзелото го тогава униение го бе накарало да вижда приемливост и в най-глупавите идеи. Именно по тази причина се бе съгласил да продължи да работи с мрачния и жесток Ройс Мелбърн. През изминалото време двамата бяха вършили какво ли не. Блекуотър бе могъл единствено да научи, че трябва да внимава, когато Ройс повдигне качулката си, че приятелят му не харесва никакви напитки, с изключение на малко известно и изключително скъпо вино, че кинжалът му си има име, но конят — не; че е бил изоставен като малък. И че действително е отличен крадец.

За незначителната цена, която спътникът му отреждаше на човешкия живот, Ейдриън бе научил още в самото начало на познанството им. Ройс гледаше на убийството като на най-лесното решение. Обичайно това пораждаше много спорове между тях. Но не и днес.

Сред сенките се появиха лица. Мълчаливи лица. Те се приближаваха бавно, край надгробните камъни. След няколко минути Загадко се появи отново — от крипта, украсена със статуята на гаргойл. Петима други пристъпиха напред след него.

— Едно прасенце ни каза, че сте поискали да ви доведе тук.

Говорещият бе изненадващо нисък и носеше черна шапка, украсена със знака на червена длан. Лявата страна на лицето му можеше да се похвали със синина и дълбок разрез, следващ очертанията на скулата, неотдавна шит. Това не изглеждаше да го притеснява, защото в момента той оглозгваше бутче и облизваше пръстите си.

— Само че ние си имаме едно правило. Всеки, който види дома ни, трябва да стане част от нас, ако иска да го напусне.

— Разбирам нуждата от дискретност — отвърна Ройс. — Сигурен съм, че никой не знае за присъствието ви.

— Попаднали сме на умник, момчета. Може би ще разкажеш и защо си решил да се самоубиваш днес — докато все още можеш да говориш.

— Търсите момиче на име Роза. Искам да зная защо.

В отговор неколцина от околните се засмяха. По някаква причина веселието им напомни на Ейдриън за грачене.

Всеки от членовете на Алената ръка изглеждаше съшит от няколко личности. Един носеше ловджийска жилетка над моряшка риза; друг носеше широката одежда на художник, шутовска шапка и панталони до коленете. Дори имаше един с различни обувки: ботуш за езда на единия крак и сатенен пантоф на другия. Същински бездомни кучета, навъртащи се около гробище — слабовати, мръсни и много вероятно болни.

— Това е много самоуверено изискване — заяви Цилиндърът. — И защо смяташ, че ще ти кажем нещо?

— Колегиалност.

Цилиндърът присви очи.

— Значи си крадец? А знаеш ли какво се случва с крадците, които навлизат в наша територия?

— Не, а и не ме интересува. Освен това аз не съм открадвал нищо. Вашият човек може да потвърди. Той не е спрял да ни следи от пристигането ни.

Цилиндърът се обърна. Загадко кимна.

Цилиндърът отдели време да отхапе нов къс от бутчето си и чак тогава проговори.

— Тогава какво искаш? Никой не влиза просто така в свърталище, за да разпитва за информация, освен ако не си засегнат лично или... — Той замълча, направи крачка напред, присви очи към Ройс и посочи с пилешкото бутче в подсилване на въпроса си. — За кого работите?

— За никого.

— По-рано с тях имаше още един — вметна Загадко. — Те го оставиха при бръснар и му дадоха пари да си купи нови дрехи.

— Някой богат?

Загадко поклати глава.

— По-скоро приличаше на Рой Мърльоето.

Цилиндърът захвърли оглозганата кост и бавно започна да обикаля гостите, облизващ пръсти. Направо в колана си бе пъхнал сабя.

По единствения режещ ръб, извивката на острието и месинговата дръжка Ейдриън разпозна морско оръжие — част от стандартната

екипировка на западните моряци. Освен това онзи носеше и кортик, още едно морско оръжие. Той не изглеждаше като човек, който някога се е качвал на кораб, но пък оръжията му бяха комплект.

— Кой си ти? — попита Цилиндърът.

— Ройс Мелбърн.

— Ройс... — Онзи спря. — Това име ми звучи познато. Ти идваш от юг, нали? Колнора?

Ройс не отговори.

— Работиш за Черния диамант, нали?

— От Диаманта са набелязали Медфорд? — намеси се един от другите, онзи с различните обуца.

Цилиндърът се навъси и отвратено се плесна по бедрата.

— Не се съмнявам. Тези проклетници ламтят за всичко. Просто не могат да понасят някой да не полага усилия за тях. Мизерници. Не им ли стига половината свят? И двама ви би трябвало да убия още сега.

— Аз не съм член на Черния диамант.

— Така ще кажеш. — Цилиндърът си свали шапката и прокара ръка през редеещата си коса.

— Не можем да си позволим проблеми с Диаманта — заяви високият крадец с късите панталони.

Цилиндърът го изгледа раздражено.

— Чак сега ли го разбра? — Той отново си сложи шапката и се обърна към Ройс. — Може би казваш истината и наистина не си част от Черния диамант. — Мъжът обърса нос и се поизпъчи. — Ето какво. Ще изпратя човек в Колнора да проучи. Ако той заяви, че си диамант, ще говорим. Готов съм да изслушам предложението, с което сте изпратени.

Изражението му показваше, че разговорът няма да се окаже особено приятен.

— Ако си никой, ще получиш възможност да избираш към кого да се присъединиш: към нас или към останалите почиващи. — Цилиндърът бавно се извърна с разперени ръце, за да покаже гробището. Величествен жест, който не отговаряше на околната занемареност.

Подир това говорещият направи крачка напред и отпусна ръка върху дръжката на кортика.

— А може и да си вървиш обратно откъдето си дошъл. Моят човек ще се нуждае от време, за да провери.

— Много любезно от твоя страна. — С безизразен глас Ройс също пристъпи напред. — Само че мнението ти не ме интересува. И за разлика от теб, аз не съм склонен да си губя времето. Защо търсите Роза?

За пръв път от началото на разговора Цилиндърът придоби леко смутен вид и отстъпи. Един поглед в очите на Ройс от толкова близко разстояние изискваше значително количество решителност — по-голямо от решителността, която един дребосък с откраднати оръжия можеше да събере.

— Тебе какво те интересува?

— Искам да зная дали това има нещо общо с нападението над Гуен Деланси.

— Пак питам, защо те засяга?

— Гуен е моя приятелка. Бих искал да благодаря на онзи, който я е наранил.

Киселото озлобение изчезна от лицето на Цилиндъра. На Ейдриън дори се стори, че е зърнал съчувствие.

— Съжалявам да го чуя. Ако казваш истината, в такъв случай имаш още по-големи основания да си вървиш, докато е време. Не става дума за нещо, в което би искал да се замесваш.

— Защо?

Цилиндърът бавно си пое дъх и огледа лицата около себе си. Няколко мига задържа погледа си върху Ейдриън; накрая се обърна обратно към Ройс.

— Търсим Роза, защото градските шерифи я търсят. А те я търсят, защото лорд Екзитър я търси. Той и неколцина от хората му дори се отбиха тук, за да питат дали не знаем нещо. Търсят я много ожесточено. Посъветваха ни и ние да сторим същото. Очевидно тя им трябва за нещо много сериозно, защото бяха изключително настоятелни. — Той потърка посечената си буза. — За да покаже, че не се шегува. Негова Светлост обеси трима от хората ми. Без присъда и обвинение, просто ги остави да се люлеят.

Мъжът нахлузи шапката си надолу и въздъхна.

— Благородниците търсят сериозно. Най-добре се дръж настрана.

— Знаеш ли кой е пребил Гуен?

— Разбира се.

— Кой?

— Не е човек, с когото да се замесваш. Повярвай ми. В такива случаи за нас, простосмъртните, е най-добре да се оттеглим, да останем незабелязани и да оставим боговете да воюват.

— Нямам намерение да ме забелязват — каза Ройс, вторачен в дребосъка с голямата шапка. За целия разговор надали бе мигнал и веднъж.

— Той е много над теб, убиецо.

— Как разбра, че съм убиец?

— Ти си корав. Влизаш наред свърталището ми, оказваш се обкръжен, а не показваш никакъв страх. Моите почитания. Сериозно ти предлагам да се присъединиш. И на него също. — Той кимна и посочи към Ейдриън. — Харесвам хората, които знаят да си мълчат. А и току-що изгубих трима от хората си. Нищо чудно да станат четирима. Така че почти съм сигурен, че си убиец. Може би дори си един от прословутите асасини на Черния диамант. Само че онзи... — Цилиндърът подчерта думите си с известно мълчание и поклати глава. — Той е недосегаем.

— Всеки умира.

Цилиндърът потърка брадичка.

— Трябва да призная, че след онова, което той стори с момчетата ми, не бих имал нищо против да го видя да страда. Това далеч не са първите проблеми, които сме имали с него. Само че никой не може да го докосне.

— За кого говориш?

— За същия негодник, който ме преби и обеси трима от хората ми по прищявка. Става дума за маркиза на Ййст Марч, лорд Саймън Екзитър, велик конетабъл на Меленгар. — Онзи за пореден път поклати глава. — Трябва да призная, че останах поласкан от честта Негова Светлост да ме посети лично, но бих предпочел да не го прави. Ако си разумен, съветвам те да забравиш за всичко това, за да не се забъркаш в неприятности.

* * *

— Къде отиваме сега? — попита Ейдриън. Току-що бе избегнал прегазване от дърводелска количка.

— Да говорим с Гуен.

— Но тя отказа да ни види.

— А аз уважих желанието ѝ. Но това беше преди да узная причината за отказа ѝ.

— И каква е причината?

— Използвай щъркеловите си крака по предназначение и върви по-бързо.

Двамата завиха край дюкяна на един портретист и отново се отправиха към бедняшкия квартал.

— Защо тя отказва да ни види? — настояваше Ейдриън.

— Отново се опитва да ни спаси.

* * *

Мъжът на верандата на публичния дом се смееше. Ройс веднага изпита неприязън към него. Той изпитваше неприязън към повечето хора, но този път усещането му бе оправдано. Неприятният си имаше и другар, който бе стиснал Жасмин за гърлото и я притискаше към вратата. Самият неприятен тъкмо събаряше друга жена на земята — Ройс си спомни, че името ѝ е Аби.

Сега Ейдриън крачеше наравно с него и можа да постави ръка върху рамото му.

— Поеми си дъх и ме остави да поговоря с тях.

Ройс не забави ход.

— Нямам никакво намерение да разговарям...

— Добър ден, господа. — Ейдриън помогна на Аби да се изправи. — Какъв е проблемът?

— Те искат да откраднат мъстта ни! — изкрещя Аби.

— Какво?

— Тя има предвид пивна мъст, Ройс — каза боецът и пристъпи на верандата.

— Искат да вземат цялото буре! — изграчи Жасмин, с което си спечели зашлевяване.

Ройс на свой ред пристъпи напред.

Спътникът му повдигна ръка.

— Почакай. Аз ще се оправя с тях.

Мелбърн спря; по-скоро защото приятелят му стоеше на пътя му.

Ейдриън започна да рита парапета, за да отчупи една от балюстрите. Всички погледи се насочиха към него.

— Съжалявам, по-късно ще го оправя. Но сега ми трябва нещо, с което да ги удря — обясни той на възмутената Аби.

Това накара сграбчилния Жасмин да я пусне. Жената избяга вътре в къщата.

— По-добре се постарай — заплаши Ройс. — Ако някой от тях успее да ти избяга, той е за мен.

— Те дори нямат оръжия, Ройс.

— Когато приключа с тях, няма да имат и с какво да държат оръжия.

Двамата вече не изглеждаха толкова уверени. Но не изглеждаха и особено умни. Това се потвърди, когато онзи до вратата замахна към Ейдриън.

Ройс изпитваше неудовлетворение от факта, че това нападение бе сложило край на възможността му да убие двамата. Ръката на първия се строши под удара на Ейдриън. Това го накара да се превие от болка и му донесе втори удар, този път в тила. Преди вторият да е успял да направи и две крачки, другарят му вече рухваше на земята.

За удоволствие на крадеца вторият бе направил две крачки в отдалечаване от Ейдриън. Мелбърн пхна ръка под наметалото си и стисна дръжката на Алвърстоун. Двоумеше се между това дали наистина да не му отреже ръцете, или просто да му пререже гърлото. Нямаше причина да измъчва малоумника, той си беше обикновен скот. Но пък не му харесваше начина, по който всички смятаха, че могат да правят каквото си щат в останалия без защита публичен дом. Чифт ръце, заковани от двете страни на верандата, биха дали прекрасен пример.

Уви, колебанието му продължи прекалено дълго: Ейдриън стовари импровизираното си оръжие върху кръста на втория и го повали на колене. Заради инерцията онзи залитна напред и откърти нова балюстра от парапета. Така боецът си спести нуждата от втори удар, но пък му се отваряше повече работа в предстоящия ремонт на оградата.

Ройс се намръщи.

— Готово — заяви Блекуотър. — Проблемът е решен, без теб да те издирват за убийство. Не е ли хубаво?

— Хубаво е да не те търсят, когато си убил някого. Иначе какъв е смисълът?

Двамата влязоха в салона, където се натъкнаха на други двама мъже да влачат огромен метален съд откъм мазето, без да се впечатляват от обградилите ги жени. Негодниците спираха колкото да блъснат прекалено досадните.

— Достатъчно! — кресна един от тях и изтегли ловджийски нож.

— Ще порна следващата, която се приближи!

Ейдриън отново побърза да пристъпи напред.

Къде беше тази бързина, когато вървахме насам? Ройс поклати глава.

— Ти пък кой си? — попита онзи с ножа.

— Аз съм човек, който е сигурен, че този съд не ви принадлежи.

— Да, той е наш! — изкрещя една от жените. — Те искат да го откраднат за „Противната глава“ отсреща!

— И теб ще насека, ако не се махнеш. — Онзи заплашително размаха ножа.

Блекуотър протегна ръка зад гърба си и изтегли големия си меч. През цялото им досегашно партньорство Ройс го бе виждал да изтегля този меч само веднъж. Обикновено боецът се справяше с останалите две оръжия. Този път го стори за ефект.

Ейдриън протегна върха на огромното острие. Той се намираще на няколко крачки от другия, само че мечът смаляваше голяма част от въпросното разстояние.

— А може би ти ще предпочетеш да се махнеш?

Мъжът рязко прибра ножа си и се обърна към вратата.

— Накарай ги да го върнат обратно — намеси се Ройс. — Иначе ще заковавам ръце към балюстрадата.

Двамата погледнаха към него, към ръцете си и към огромния меч. Накрая се спогледаха. Другият сви рамене.

— Разбира се. Не е нужно да правим проблеми. Просто си вършим работата.

Бъчвата бе понесена обратно надолу.

В този момент Ройс я видя. Гуен стоеше на върха на стълбището, облегната на перилата. Едната ѝ ръка бе отпусната в клуп; около лицето си бе омотала шал, под който блестяха единствено очите ѝ. Едно от тях бе затворено от подутина, но другото Ройс би разпознал навсякъде. То принадлежеше на жената, която го бе спасила от смърт. Която бе обещала да го скрие и да му помогне и бе удържала на думата си. Никой не бе правил подобно нещо за него. Родителите му го бяха изоставили, приятелите му го бяха предали, но тази непозната с изумрудени очи се бе погрижила за него. Ако в света действително съществуваха добри хора, в момента той виждаше насреща си една от редките им прояви. А видът на белезите, които шалът не бе успял изцяло да скрие, му донесе увереност, че той ще убие онзи, който ѝ е причинил това. И че ще го стори бавно.

Ройс крачеше по стълбището много преди жените да успеят да го спрат и Гуен да се отдръпне.

— Благодаря ти — глухо каза тя. Шалът бе покрил устата ѝ. — Но сега те моля да си вървиш. — Гуен понечи да се отдръпне.

— Научих за Роза — каза Мелбърн. — Зная, че го е направил някой си маркиз Екзитър.

Тя спря, но не го погледна. Ръката ѝ се вкопчи по-силно в перилото.

Ройс изчакваше. Гуен бавно се обърна, придържаща шала със здравата си ръка.

— Искях да се върнеш. — Гласът ѝ звучеше странно. Той трепереше. — Откакто си отиде, не съм спирала да се надявам... но не смеех да вярвам. Ти не си от сантименталните хора. Само не исках да се връщаш сега.

Тя зариде и отново започна да се изкачва. Движеше се бавно, с издърпване нагоре. Ройс я последва.

В стаята си Гуен се отпусна върху леглото — същото легло, в което възстановяващия се крадец бе лежал със седмици. Това място бе свято за него: той осъзнаваше това едва сега. Свято убежище на доброта. Бе останал тук само два месеца, но завръщането го накара да се почувства по необичаен начин. Може би това бе усещането за завръщане у дома.

Гуен лежеше по лице, скрила сълзите си във възглавницата.

— Върви си.

Ройс седна до нея и отпусна ръка върху гърба ѝ. Тя носеше ленена рокля. Платът бе груб под галещите му пръсти.

Той се чувстваше глупаво. Искаше да я утеши, но не умееше да утешава. Тялото ѝ продължаваше да трепери. Лявата му ръка все така я галеше нежно, но дясната бе стисната в болезнен юмрук.

— Съжалявам — задавено каза тя. — Не исках да ме виждаш в такъв вид.

— Зная. Но това не е истинската причина за нежеланието ти.

Тя се обърна и го погледна объркано.

— Ти отново се опитваш да ме защитиш. Боиш се, че ще направя нещо глупаво и ще докарам смъртта си.

— Греша ли?

— Да. Нямам никакво намерение да се оставя да ме убият.

— Но възнамеряваш да сториш нещо.

— Разкажи ми какво стана.

Тя обърса лице със здравата си ръка.

— Те бяха поне десетима. Шерифи и гвардейци, ако не се лъжа. Не познавам униформите им. Искаха да знаят за Роза. Казах им, че е отишла в замъка. Че е била наета. Негова Светлост смяташе, че тя се е върнала, но тя не си беше дошла. Никоя от нас не бе я виждала. Но лордът явно не ми повярва.

Гуен замълча и повдигна пръсти до устните си.

— Диксън се опита да им попречи и... Той все още е в безсъзнание. Не зная дали ще оживее. — Тя отново зарови лице във възглавницата. — Трябва да си вървиш. Напусни града, напусни Меленгар. Върви откъдето си дошъл и забрави за мен. Не искам нещо да ти се случи. Аз трябва да пазя теб. Аз трябва... Ако останеш, ще бъдеш убит, а аз по-скоро бих избрала да умра, отколкото да позволя това да се случи.

Стомахът на Ройс се сви. Беше му трудно да диша; капчици горещина започнаха да избиват по тялото му. *Та тя почти не ме познава.* Докосващата я ръка на свой ред бе започнала да трепери, затова Мелбърн я отдръпна.

— Не се тревожи за мен.

Жената повдигна лицето си към него. Трудно му беше да разпознае Гуен в обезобразеното от побой лице под шала. Но гласът ѝ

си бе останал същият. Това бе същият глас, който бе отвърнал на вика му онази нощ.

— Не, Ройс. Ти не разбираш. Той е прекалено влиятелен.

— Подценяваш ме.

— Той е конетабъл на Меленгар. Разполага с безброй хора и е братовчед на краля. Не искам и ти да свършиш като Диксън. Не искам да умираш.

— Гуен, аз не съм свикнал да се доверявам на хората. Ти ни откри да кървим на улицата, но никога не ме попита за нищо друго, освен за името ми. Повечето люде биха ме засипали с въпроси. А аз така и не ти казах нищо за миналото си.

— И сега възнамеряваш да ми разкажеш?

— Не. Възнамерявам да ти покажа.

ГЛАВА 10

КОНТЕТО И ТРОЛЪТ

Противната глава не се бе променила особено. Клиенти почти нямаше, бяха се увеличили единствено сухите листа, довлечени вътре. Както Ейдриън бе очаквал, от Албърт нямаше и следа. На масата, която бяха заемали по-рано същия ден, се беше настанило някакво конте и тъкмо попиваше носа си с кърпичка. Пред него имаше чаша със сайдер.

Едва когато контетото леко се надигна и помахна, двамата разпознаха човека, когото бяха спасили от плевня край Колнора. Виконт Албърт Уинслоу бе претърпял пълна метаморфоза.

Брадата бе изчезнала, а дългата коса бе изчистена, напудрена, сресана назад и пристегната с черна кадифена панделка. Сега за пръв път получаваха възможност да зърнат лицето му: то бе розово, с остри скули и прекрасна брадичка. Едва в този момент Ейдриън забеляза (макар да не можеше да обясни причината), че Албърт има изключително сини очи. Мръсната нощна риза бе заменена със златист копринен жакет с колосана яка. Под него надничаше дантелена риза с бродирани маншети. Освен това новият им познат се бе сдобил с нови обувки. Последната му придобивка стоеше на масата, до чашата със сайдер — разкошна шапка с широка периферия и огромно перо.

— Добре дошли, господа — рече той и намести маншетите си.

— Не ти дадох чак толкова пари — остро каза Ройс.

— Не, разбира се. Беше ми дал възмутително малко. Очевидно си нямаш никаква представа за скъпия живот на аристокрацията.

— Тогава как си успял да се сдобиеш с всичко това?

— На кредит.

— На кредит?

— Да. Вересия. Срещу обещание за бъдещо издължаване.

Ройс го изглежда раздразнено.

— Зная какво представлява това. Просто не мога да повярвам, че търговците са се съгласили.

— Първият бръснар определено не беше съгласен. Наложих се да отида на по-евтино място и да изтърпя няколко порязвания.

— *Първият бръснар?*

— Да. И първият шивач. Трябваше да отида в магазинче за употребявани дрехи, от което си закупах един отвратителен жакет. Той вонеше на риба. От същото място се сдобих с обувки, окъсана и изцапана риза — поне успях да прикрия петната с жакета — и чифт панталони. Така облечен, приведен в сносен вид с остатъка от нищожната поверена ми сума, аз се отправих към най-скъпите магазини в благородническата част на града. Там се представих като току-що пристигналия виконт Уинслоу, пътувал дълго, за да присъства на тазвечерния прием, и спешно нуждаещ се от нови дрехи. Така се сдобих с настоящите си одежди и посетих фризьорски салон, все на кредит.

— И всички те са ти повярвали?

— Благородството си има своите преимущества.

— Колко *преимущества* похарчи? — Тонът на Ройс се колебаеше между удивление и раздражение; най-сетне се спря на овладян бяс.

Албърт се замисли за момент.

— Само около тринадесет златни монети.

— Тринадесет?! — Мелбърн стовари пестник върху масата, при което Албърт и свещта подскочиха.

Виконтът се отдръпна назад, повдигнал ръце.

— Дрехите бяха много евтини. Познавам барони, които биха дали двадесет и пет, дори тридесет златни тенента за такъв жакет. А и нямаше как да се стискам, след като играех ролята на заможен благородник, на когото те спокойно биха могли да се доверят.

Крадецът изсумтя и тежко се отпусна назад върху стола си.

— Сигурно ще те изненада да научиш, че не разполагаме с толкова пари.

Тук виконтът се понамести и се усмихна уверено.

— Това не би трябвало да представлява проблем. Разполагам с един месец, за да се издължа.

— Колко успокояващо! Най-голямата плячка, която с Ейдриън сме добивали, бе пет златни монети, и то местна щампа. Обикновено печелим по двадесет или тридесет сребърни.

— Което пак си е добра сума — додаде Ейдриън.

— Да. Да, така е. Но въобще не се доближава до тринадесет златни тенента! — Ройс грабна чашата със сайдер и я подуши.

— Не е ферментирал — усмихна се виконтът.

Но Ройс не остана доволен, защото се приведе и да подуши дъха му.

— Дано дрехите са много удобни, защото с тях ще увиснеш на бесилото или ще се озовеш в затвора за длъжници. Или ще ти отрежат палците. Или там каквото правят с благородниците, които не си плащат сметките. Само не очаквай от нас да ти помогнем.

— Няма проблем. След като се облякох подобаващо, наминах да направя неочаквано посещение на лорд Дареф. Попитах го дали е свободен тази вечер и го поканих да погуляем...

— Какво? Да не си се побъркал? — Ройс се обърна към Ейдриън. — Този е куку. Може би сгрешихме, като го накарахме да изтрезнее толкова рязко.

Ейдриън бе склонен да се съгласи. Виконтът се бе втурнал към пропаст и напълно безгрижно подскачаше към ръба ѝ.

Албърт посегна да утеши Ройс, който блъсна ръката му назад.

— Успокой се. Не съм идиот. Много добре знаех, че ще откаже. Той, подобно на всички останали благородници от града, е поканен на есенното празненство. То се провежда всяка година след жътва. А тази година чества и назначаването на новия канцлер. Неявяването би представлявало социална дамба. Когато той поиска да знае причината, поради която няма да присъствам, аз се престорих на изненадан. Казах му, че току-що съм пристигнал в града и не съм знаел.

— И той те е поканил като свой гост? — предположи Ройс.

Албърт се усмихна.

— Точно така. Тази вечер ще ям еленско и фазанско, докато не се натъпча като някое от поднасяните пилета. И междувременно ще се оглеждам за слабости, които биха могли да се окажат от полза.

Тогава, както говорихме, под опияняващата светлина на свещите небрежно ще подметна на избраните мишени възможността да си върнат на свой отдавнашен противник. Без никакъв риск, единствено срещу петдесетина златни монети.

— Петдесет? Ти наистина си побъркан.

— Имай ми доверие. Познавам тези хора. За тях златото не значи нищо, когато в другата везна е положен миг вражеско унижение. А

понякога не биха отказали и унижаването на приятел. Ако успеете да изпълните възложенията, много скоро ще натрупаме значителни суми.

Погледът на Ройс се насочи към бара. Ейдриън погледна над рамото му и видя един от хората, които бяха прогонили от публичния дом. Мъжът се бе привел над тезгяха, говореше с Грю и гледаше към тях.

— Прави ми впечатление, че не си прибавил оръжие към новата си екипировка — вметна Ройс. — Дори някакъв декоративен кинжал не виждам.

— Небеса. — Албърт го погледна възмутено. — Аз не се сражавам.

— Мислех си, че всички благородници се учат на това. — Ройс погледна към спътника си.

— И аз си мислех така.

— Може би благородниците с умели бащи. Аз прекарах юношеството си при леля си в Хъфингтън. Всеки ден тя организираше салон, в който събираше десетина от местните дами, за да обсъждат дълбоки теми — колко мразят съпрузите си. Никога през живота си не съм стискал меч, но мога да пристягам корсет и да нанасям грим не по-зле от дърта курва.

Останалите двама се засмяха. По секналия Ройсов смях Ейдриън разбра за приближаването. А и да не беше смехът, усиливащото се скърцане на дъски щеше да му подсказе.

— Забавлявате ли се? — попита Грю. Той изглеждаше дори още по-мазен. — Току-що разбрах, че сте дружки с онази брантия. Уилърд каза, че сте му попречили да вземе мъстта им. Казва, че сте пребили Гризли и Брок. Гризли още се тръшка за строшения си преден зъб.

— Това беше нещастен случай. Той сам си удари главата в балюстрадата — обясни Ейдриън. — А и те нямаха право да крадат от дамите.

— Дамите! — Грю се изсмя. — Голям си шегаджия, господине. Никога не бях чувал някой да нарича курвите дами. Тези момчета бяха отишли там по мое нареждане. По-рано ти разказах как онези мърли ми откраднаха клиентите. Само по една причина все още не съм затворил: аз единствен на тази улица имам разрешително да продавам пиво. Но те също започват да варят, а са гъсти с бюрократите. Онази калианска вещица трябва да ги е омагьосала. Не се съмнявам, че ще

получи разрешително. Тогава с мен е свършено. Никой няма да сглупи да пие тук, когато отсреща може да държи чашата с едната ръка, а с другата да обарва някоя брантия. Вещицата би могла да си позволи да раздава безплатно пиене. Само че аз няма да допусна да ме измести. Затова изпратих момчетата да се погрижат и да я спрат в зародиш.

— Ти си ги изпратил. — Ройс изтъкваше очевидното. Тази черта не бе типична за него. Но интересното в случая бе, че гласът му звучеше като разкрил някаква загадка.

— Разбира се. Само че вие двамата сте избрали да се намесите. Не мога да кажа, че съм особено щастлив от това.

С всяка следваща дума Грю се обричаше все повече. Ейдриън не можеше да не се удиви от това.

— Това прелюдия към изгонването ни ли е, или следва моментът, в който ти и приятелчетата ти заявявате, че ще ни дадете добър урок? — попита боецът.

— Нито едно от двете. Гризли е побеснял, но също така е и глупак. Мислех си точно обратното. Вие сте се справили добре. Бих могъл да ви взема на работа при себе си.

— Да ни наемеш? — повтори Ейдриън.

— Момчета като вас биха спомогнали за реда. Да не позволяват на зидарите да трошат чаши и онези като Стейн да нанаяват момичетата. Такива неща. Каквото и да ви е казала тя, аз си взех поука от онази грешка. Много е лошо за бизнеса, когато някой бъде убит в пивницата ти, пък дори и да става дума за курва.

— Нали каза, че вече не разполагаш с момичета — подметна Ройс. В момента той бе по-скоро приклеknал, отколкото седнал, с широко разтворени и съсредоточени очи. Ейдриън бе виждал готвеци се за скок котки, те изглеждаха точно по този начин.

— Възможно е да се сдобия. Дори ще ви направя услуга и ще ви кажа кой я е пребил, ако това още ви интересува.

— Предишния път ни каза, че не знаеш — каза крадецът.

— Аз съм бизнесмен. Не давам нищо безплатно. — Грю се усмихна широко.

— Закъснял си. Вече знаем, че е бил лорд Екзитър.

— Жалко. Но пак мога да ви дам подробности, които тя не ви е казала. Аз видях всичко от прозореца си. Видях как я извлачва навън, как тя подскача по стъпалцата на верандата си. Онзи я дърпаше за

косата. В началото само я шамаросваше, но явно не бе му харесал начинът, по който тя мълчеше, защото тогава сви юмрук. Обзалагам се, че писъците ѝ са се чували чак при занаятчиите. Когато Диксън изтича, тя вече беше рухнала на колене, а онези бяха започнали да я ритат.

Грю замълча. Той се бе поусмихнал, а Ейдриън се чудеше на причините, които удържат Ройс. Дори за него самия това ставаше все по-трудно.

— Лорд Екзитър и шерифите му управляват този град. Той живее на територията на замъка. Недосегаем. Калианската курва здравата го е загазила сега. Благородниците са напълно непредсказуеми. Нищо чудно Екзитър да се върне отново. Следващия път дори може да я убие, ако прецени, че тя крие нещо. Честно казано, изпратих момчетата да вземат бъчвата, защото след смъртта ѝ мястото за нула време ще бъде обезкостено. Сметнах, че би било хитро да изпреваря мършоядите. Роза ми направи голяма услуга. Иска ми се да я прегърна.

— На твоє място бих внимавал с ентузиазма — усмихна се Ройс.

— Розите имат бодли.

* * *

— Аз съм израснал в малко село — каза Ейдриън и се приведе към фонтана, за да наплиска лицето си. — Този Екзитър е нещо като голям шериф, нали?

— Да — отвърна Албърт. И тримата се бяха настанили в сянката на статуята на владетеля с коня. Той също бе потопил ръце във фонтана, за да се разхлади от горещината, но го правеше по начин, подобаващ на човек с дантелени маншети.

Блекуотър въздъхна.

— Какво има? — попита Ройс.

— Може би е от града, а може би заради северните земи. Тукашният климат не ни харесва. Кракът ми едва наскоро спря да боли. — Той погледна към Албърт. — При предишното ни посещение тук, преди година, аз бях пронизан и бедрото ме болеше всеки път, когато завалеше. Само преди няколко седмици осъзнах, че тази връзка е изчезнала. И сега...

Албърт го погледна объркано, но Ейдриън не разясни.

Ройс се бе загледал в замъка. Заострени кули се издигаха високо над стената и хвърляха дългнести сенки. Крепостният ров приличаше на езерце, обсипано с лилии. Над него трептяха водни кончета и се поклащаха тръстики. Портата бе отворена, а подвижният мост бе оплезен. От двете му страни стояха пазачи, които спираха всички приближаващи се. Малцина се отправяха натам, но всички от тях показваха някакъв свитък. Призовка? Покана? Личен документ? Може би и трите?

— Албърт, какво знаеш за лорд Екзитър? — попита Ройс.

— Саймън Екзитър е син на Винсент Екзитър и Мари Есендън — лелята на крал Амрат. Екзитърови, заедно с родовете Есендън, Пикъринг, Ред, Валин и Джърл, са сред основателите на кралството. Подписали са хартата през... — Той се замисли.

— Датите не ме интересуват.

— Още по-добре, защото на мен пък винаги ми убягват. Достатъчно е да се каже, че е било много отдавна. Както и да е. Това са шестте благороднически рода в Меленгар. Екзитър притежава Ийст Марч. Това е много важно феодално владение, защото представлява подстъп на кралството и всички нападения от изток ще ударят първо него. Всъщност, то се явява пречка срещу всякакви инвазии, защото контролира главния път между северните и южните земи.

— Интересува ме самият лорд. — Ройс престана да оглежда замъка, за да огледа останалите постройки.

Навсякъде около тях се издигаха триетажни благороднически домове. Те бяха притиснати един до друг и оформяха същинска стена от отделни миниатюрни владения. Всеки от домовете притежаваше различие, вплътено същината на своя стопанин. И всеки от тях се съревноваваше с останалите. На балконите бяха излезли люде, облечени в кадифе, които отпиваха от скъпи чаши и поглеждаха отвисоко (във всеки един смисъл) на останалите.

— Той е много... енергичен — обясни Албърт. — Самият аз никога не съм го харесвал. Мисля, че той се нрави на малцина. Определено е арогантен, но освен това е и нетърпимо самоуверен. Винаги смята, че само той е прав. Онези, които не са съгласни, заслужават унижение. Той е побойник. Не харесва империалистите, мрази кралство Уорик... мисля, че ненавижда южните земи, а може би и целия свят. Говори се, че той не се спогажда особено с краля.

— И какво?

Албърт сви рамене.

— Когато разговаря с аристократичния си другар, той не спомена ли някакви събития?

— Спомена предстоящото празненство, разбира се. Освен това каза, че цената на броката се била покачила до невъзможност. В момента кралството се намира в търговска война с Уорик: както винаги, модата е първата жертва. Освен това той спомена колко трудно било да си намериш добър прислужник. Той е ценител на младите мъже и редовно ги сменя. Казва, че това поддържало живота свеж. Друго... — Албърт замислено допря пръст до устните си. — Предишният канцлер Уейнрайт умрял и бил заменен от южняк, някой си Пърси Брага. Дареф каза, че на лорд Екзитър му излязла пяна на устата заради това назначение. Той отдавна точел зъби за този пост, а се оказал пренебрегнат, и то заради някакъв си чужденец, който е свързан с църквата. Само мога да си представя какво е било...

Виконтът замълча за миг.

— Друго... Да, принцесата получила маранонски кон за рождения си ден. Почти ежедневно тя излиза да го язди. Имало обесване, но него видяхме при идването си. Имаше и нещо друго...

Албърт раздражено поклати глава.

— Как е умрял Уейнрайт?

— Относно това има известна неяснота. Официалната версия е, че той е умрял от треска.

— А неофициалната?

— Треската го е сполетяла много внезапно.

— Отрова?

— Вероятно.

— Преди колко време?

— Някъде този месец, ако не се лъжа. Пърси Брага е получил поста съвсем наскоро.

Разнесе се камбанен звън, преплетен в сложна мелодия. Ройс се загледа към двойните кули на катедралата, запречили ивици от синьото небе. Замъкът и църквата бяха разположени в двата края на площада: противници в двата края на арена, сред която работеха мравки. Дължината на сенките загатваше свечеряване.

— Знаеш ли нещо за този Брага?

Албърт поклати глава.

— Само онова, което Дареф ми каза. Южняк, има известна връзка с църквата и бил женен за сестрата на кралицата. А, точно това се мъчех да си спомня. Въпросната лейди Клер също починала неотдавна.

— Много смърт се натрупала.

— Така изглежда. — Албърт се загледа в Ройс. — Защо са тези въпроси? Какво се опитваш да отгатнеш?

— Проститутка е поръчана в двореца и изчезва — никой не знае къде, а лорд Екзитър я търси ожесточено. Защо?

— Защото това влиза в задълженията му? — помогна Албърт.

— Мислиш ли, че един висш благородник специално ще строява хората си да търсят проститутка посред нощ?

— Сега като го каза, не. — Виконтът вече не изглеждаше толкова уверен.

— Защо мислиш, че го е сторил? — попита Ейдриън.

— Никаква представа. — Ройс отново се вгледа в замъка. — Девойката най-вероятно е мъртва. Важното е, че Екзитър я иска, а това го прави уязвим.

— Как така уязвим? — попита Уинслоу. — За какво говориш?

— Тази вечер ти се отваря нова задача, Албърт — каза му крадецът. — За начало ще трябва да ни намериш задача, която да плати дрехите ти. Освен това ще трябва да ми помогнеш да убия лорд Екзитър.

ГЛАВА 11

НОВИЯТ ПАЗАЧ

Докато крачеше из замъка, Ройбън имаше усещането, че страшно се набива на очи заради табарда, ризницата, шлема и меча. Поставянето на шлема бе го накарало да скриви лице: раните от мнимото обучение още не бяха зараснали. Поне новият шлем бе значително по-удобен — бе прилегнал без нужда от укрепващи парцали. И не закриваше очите му.

Въпреки всичко новата униформа му носеше увереност. Мечът също имаше подобен ефект — подкрепен от знанието, че вече няма да се изложи подир изтеглянето му. Нямахше да спечели някоя от наградите на Зимния фестивал, но и щеше да обезкуражи някой, решил да се заяжда с него. Интересно дали Моувин щеше да се съгласи да го научи на още неща. Искаше му се да мисли, че Пикърингови и принцът изпитват искрена симпатия към него. Но пък тази му склонност да си въобразява се простираше към още много неща.

Искаше му се да мисли, например че в момента не се случва нищо странно и че баща му си има напълно разумно обяснение за напиването си посред бял ден. Ден, в който предстоеше голямо събитие и дворцовите охранители трябваше да се намират във върхова форма. Искаше му се да мисли, че Роза не е заплашвана от никаква опасност; че баща му е стегнал униформата си и в точно този момент предприема действия, за да спре конспираторите. Освен това му се искаше да вярва, че оръженосците повече няма да го преследват след назначаването му. Или че новото обучение и новите приятели щяха да му помогнат. Искаше му се да мисли, че сега ще получава уважение от всички, включително и от баща си. Искаше му се да мисли...

Проблясъкът на позната тъмночервена рокля го накара да спре на стълбите край една от броните. Но по-внимателното му вглеждане показа, че това е лейди Дръндълин, секретарката на кралицата. Разбира се. В този момент принцесата се намираше в покоите си и се подготвяше за предстоящото празненство. Тя винаги правеше това, а

неотдавна кралицата ѝ бе разрешила да се облича в рокли с деколтета. Не толкова дълбоки като дрехите на Роза, разбира се, но не и детински. Кралят и съпругата му започваха да демонстрират красотата на дъщеря си, да я подготвят за неминуемия брак, който щеше да бъде уреден.

Ройбън обичаше да си представя, че Ариста няма да бъде омъжена. Тогава нямаше да ѝ се налага да напуска Медфорд за някакъв далечен замък, където щеше да изчезне завинаги. Само че тя бе почти на тринадесет. Много скоро неизбежното щеше да последва. Дори самата мисъл за това му причиняваше болка. И тази мисъл се оказа достатъчна, за да унищожи цялото щастие, което новата униформа и подареният меч бяха породили у него. Той бе почувствал известно облекчение, споделяйки тайната за Роза с баща си. Сега неприятното усещане се беше възвърнало, съчетано с някаква неясна отврата на лишена от конкретност, но неизбежна екзекуция. Само че това сравнение не беше напълно точно, защото смъртта не беше достатъчно опознаваема, за да поражда страх. Ройбън не можеше да си представи какво би било да умре. Но можеше да си представи как ще се чувства, когато кръстосва тези коридори, без възможността да я зърне. С отпращането на Ариста те щяха да отпратят и мечтата му. Тази мечта беше глупашка, нелепа, но докато принцесата оставаше неомъжена, надежда все още имаше. И тъй като Хилфред не разполагаше с много други неща, които да оправдават живота му, тази надежда оставаше единствено упование.

Харесваше му да си представя как някой ден ще държи Ариста в прегръдките си и ще усети как треперенето ѝ затихва заради близостта му. В този ден — някъде в бъдещето — той щеше да я целуне за първи път.

Ройбън въздъхна.

Много мисли се въртяха из главата му, но нито една от тях не беше полезна.

Той изчака да остане сам и се отправи надолу към тъмницата. Обзе го паника при вида на сламата. Украсата за празненството се бе разпръснала из целия дворец: слама, зърнени снопове, тикви.

Но кой ще си прави труда да трупа слама тук? Може би тук са оставили излишната? И дали не са се натъкнали на Роза?

Юношата се затича към последната килия, откачи фенер и бързо отвори вратата. Дъхът му остана затаен до мига, в който очите му не

различиха движение в ъгъла. Хилфред пристъпи напред и повдигна фенера. Две големи кафяви очи сезираха насреща му.

— Ройбън? — неспокойно рече девойката. — Време ли е вече? Може ли да си вървя?

Той си отдъхна.

— Не. Още не. Как си?

— Уплашена. — Тя бе коленичила върху камъка, обвила ръце около себе си. От едната страна косата ѝ бе разрошена, примесена със сламки. — Говори ли с баща си?

— Да. Той каза, че ще се погрижи за всичко. Било добре, че си останала тук. — Той замълча. — Както и да е. Той ще се заеме.

— Сигурен ли си?

Дори сред сенките личеше, че очите ѝ са зачервени. Тя бе плакала.

— Казах ти, че той е част от кралската гвардия. Негова задача е да защитава владетелското семейство. Довери ми се.

— Тук не ми харесва. Студено е, подът е твърд, а аз не съм направила нищо. — Тя се загледа надолу. — Просто бях наета и изпълнявах онова, което ми беше заръчано. — Девойката погледна към изхода и повдигна ръка. — По-рано някакви хора слизаха тук. Умрях от ужас, когато ги чух.

— Зная. — Ройбън се усмихна, окачи фенера на тавана и излезе обратно в коридора, за да довлече малко слама. — Легни отгоре ѝ. Не е кой знае какво, но ще те пази от студа. Моята смяна скоро ще започне, така че не мога да остана още дълго. Най-вероятно ще ти се наложи да прекараш тук само още една нощ — меко каза той.

Девойката се премести върху сламата и кимна. Какво друго можеше да стори? Може би да заплаче или да изпищи. Хубаво бе, че тя не стори нито едно от тези неща.

— Поне ми се иска да имах светлина. Ужасяващо е да не виждам нищо. Опитвам се да спя, само че човек не може да спи непрекъснато.

— Бих могъл да ти донеса свещ, само че най-добре ще бъде да останеш на тъмно. Тук не би трябвало да има хора. Онези, които са внасяли сламата, биха забелязали светлината ти. Зная, че това е много мъчително за теб, но трябва да изтърпиш само още ден. Една нощ, поточно. А и безопасността винаги е за предпочитане.

Тя засмука долната си устна и примирено кимна.

Хилфред се почувства отвратително.

— Какво смяташ за новата ми униформа? Красавец съм, нали?

Той го бе казал на шега, за да я накара да се почувства по-добре.

Типично за него, хуморът му винаги бе насочен срещу него самия.

— Добре изглеждаш — каза тя. — Дори по-елегантен от обичайно.

Ройбън я погледна смаяно. Тя бе взела думите му на сериозно. За момент юношата понечи да я поправи: никой никога не бе го определял по такъв начин, а и самият той определено не се чувстваше така. Той се понамести. Тогава забеляза пристегнатата ѝ в кръста рокля и гърдите, които проблясваха на светлината на фенера.

— Само преди няколко минути дадох клетвата си.

— Поздравления.

— Благодаря ти. — Ройбън осъзна, че тя е първият човек, който му казва подобно нещо. А представата за предстоящия му живот го накара да осъзнае, че много вероятно тя щеше да се окаже и последният. — Трябва да вървя. Просто исках да се отбия и да ти кажа, че съм разговарял с баща си.

— Наистина ли трябва да си отиваш? Не можеш ли да останеш поне за малко, за да ми правиш компания. Сигурно нямаш представа колко скучно е да седиш в празна и тъмна килия. Остава ми единствено да слушам дишането си.

Хилфред се усмихна, решавайки, че това е шега. А в следващия момент се засрами, защото осъзна обратното. Но унижението му бе спестено, защото тя отвърна на усмивката му. Очите ѝ бяха много красиви — големи и тъмни. Напомняха му за животните в конюшната; дружелюбни очи.

Той приседна, а девойката се притисна до него.

— Студено ми е — каза тя.

— Ще ти потърся още едно одеяло. Бих...

— Остани. — Роза прегърна ръката му.

— Какво има?

— Просто не искам да оставам сама. — Тя бе започнала да го гали по ръката. — Какво е да живееш в двореца?

Ройбън се засмя.

— Не зная. Аз живея заедно с баща си в малка стаичка в казармените помещения. В двореца единствено разнасям вода или дърва. Или изнасям пепел. Прекарвам повечето си време извън него.

— Но не и когато вали?

— Тогава отивам в конюшната. Особено ако е студено. Там заради конете винаги е много приятно. А ако е много студено, заставам между тях и наблюдавам облаците на дъха им. Изчетквам ги и им говоря. Струва ми се, че им харесва да стоя при тях.

— Ако приличат на мен, сигурно. — Тя леко стисна ръката му и отново обърна очите си към него.

— При следващото си идване бих могъл да ти донеса четка.

Хилфред бе казал и тези думи на шега. Едва след изричането им осъзна, че току-що я бе сравнил с кобила. Очакваше девойката да го блъсне възмутено, но тя отпусна глава върху рамото му.

— Много би ми харесало да ми срещеш косата. — Тя притисна лице към врата му. Може би бе подела конската му шега. Или пък не, в действието й нямаше нищо престорено. То бе приятно. Много приятно. И вълнуващо. Момичетата никога не се отнасяха с него толкова мило и дружелюбно. — Ти не си като другите мъже, които познавам.

Мъже. Повечето хора го наричаха *момче* или си служеха с още по-унизителни обръщения. Дори принцесата, която бе само на дванадесет, го беше нарекла момче. Думите на Роза го накараха да се почувства неочаквано добре, по-приятно от нова униформа или лъскав меч.

— Откъде знаеш? Та ние съвсем скоро се срещнахме.

Тя се засмя, макар и тъжно.

— Познавам те по-дълго от повечето мъже.

Да. Той бе забравил. Но с изключение на роклята, нищо у нея не издаваше, че тя е нещо повече от красиво момиче. Без грим тя изглеждаше открита и симпатична. Край нея не му се налагаше непрекъснато да стои нащрек. Тя не се подиграваше на грешките му. До този момент нито веднъж не му се беше присмяла. С нея той можеше да бъде себе си. По-рано по този начин се бе чувствал единствено в компанията на цепеници и коне. Тя бе удивително мила. Беше му трудно да гледа на нея като на...

— Какъв е животът ти?

Тя отново му се усмихна.

— Видя ли? Ти си много странен.

От всеки друг Ройбън би приел тези думи като обида. Но нейното изражение и гласът ѝ показваха комплимент.

— Така ли?

— Да. Ти наистина искаш да знаеш.

— Да. Искам да зная какво е да...

Под погледа му усмивката ѝ изчезна, заменена от тъга. Явно той за пореден път бе допуснал грешка.

— Какво има?

— Нищо.

— Не е нищо. Кажете ми.

Тя сведе поглед, при което кичури покриха лицето ѝ.

— Ти не ме нарече курва.

Ройбън не каза нищо. Не знаеше какво да отговори.

— Защо? — продължи девойката. — Защо не го стори?

Той сви рамене.

— Не ми изглеждаше... учтиво.

Роза отново повдигна лице към него. Някои от кичурите ѝ бяха залепнали за бузите.

— Видя ли? — възкликна тя, при което гласът ѝ трепна и тя се задави. — Другите мъже никога не се затрудняват с изричането на тази дума. И много малко са били онези, които са си правили труда да се отнасят мило с мен. Винаги от мен се е искало да се държа мило с тях. От онзи, който плаща, същото не се изисква. На него не му трябва да проявява загриженост. Освен това никой не се интересува да разговаря с теб. Онези, които говорят, говорят *на теб*, а не *с теб*. Има и такива, които искат да те слушат, но те искат да чуват отвратителни неща, а не историята на някакво си момиче. — Този път смехът ѝ бе нервен и измъчен. Той по-скоро приличаше на плач.

— Аз искам.

— Не, не искаш. Дори самата аз не искам да я чувам. Потискаща е.

Тя се приведе напред и зарови лице в шепи. Тялото ѝ се разтърсваше от беззвучните ридания.

Ройбън не знаеше какво да прави. Той протегна ръка да я потупа по рамото; тъй като това не му изглеждаше подходящо, наместо това

юношата леко стисна ръката ѝ. Девойката се обърна към него и притисна лице към гърдите му, а той я прегърна. Няколко минути двамата останаха неподвижно. Частица от Хилфред не искаше тя да се утеши — това би сложило край на чудното усещане.

— Благодаря ти — промълви тя, все още притиснала глава към него.

— За какво?

— За това, че си различен. За това, че ме слушаш. За това, че ме подслони.

— Не трябва да благодариш за подобно нещо. Всеки би...

Роза бе започнала да клати глава.

— Никой от мъжете, които познавам, не би сторил подобно нещо. Откровено бях започнала да смятам, че ти не съществуваши.

— Аз?

Девойката се отдръпна, бършейки очи.

— Мъже като теб. Силни, красиви и сияйни като онези рицари от приказките.

— Аз съм обикновен войник. Не съм благородник. Никога не бих могъл да стана рицар.

— За мен си рицар. Или поне си онова, което един рицар би трябвало да бъде. Познавам неколцина рицари. Без доспехите в тях нямаше нищо рицарско. Никакво благородство.

Тя обгърна лицето му с длани, приведе се напред и го целуна, съвсем нежно. Устните ѝ бяха най-мекото нещо, до което той някога се бе докосвал. Пръстите ѝ помилваха бузата му и докоснаха врата му.

— Ако не искаш да си изцапаш униформата, може да я сложим върху сеното — промълви тя, задържала лицето си пред неговото.

— Не мога.

Не беше сигурен откъде е намерил сили да изрече това, защото тя бе откраднала целия му дъх. Той си спечели отдих, хващайки ръцете ѝ.

— Това е първият ти ден. Какво ще ти направят, ако се забавиш малко?

— Не става дума за това. Не бива.

Тя се усмихна, потискайки смеха си.

— Всичко е наред. Наистина. Това е първият път, в който искам да го направя. Освен това после ще мога да заспя.

Тя го целуна отново, но този път Ройбън се отдръпна.

— Какво има?

— Наистина не мога.

— Ако се притесняваш... Няма проблем, ако това е първият ти път. Дори ще се почувствам специална.

— Точно затова не мога.

Роза го погледна объркано, а после бавно се отдръпна, отпусайки ръце. Върху лицето ѝ изникна разбиране.

— Тя сигурно е удивителна жена.

— Такава е.

— От колко време си влюбен в нея?

— През целия си живот, макар че я срещнах преди три години — каза той. И осъзна, че за пръв път споделя това с друг.

Девојката отново се бе вторачила в пода. Ройбън очакваше, че тя ще се разплаче отново, но тя не го стори. Само си пое дъх и се усмихна сковано.

— Ти се целуваш добре. Тя ли те научи на това?

— Не, но ти благодаря.

С тъжен поглед Роза отново го помилва по бузата.

— Надявам се тя знае каква късметлийка е.

Ройбън се извърна, затвори очи и прехапа бузата си.

* * *

Що за глупак съм аз?

Началото на празненството посрещна излизането на Ройбън от тъмницата. Пристъпването му обратно в двореца приличаше на навлизането в друга реалност: сред обилна светлина, струяща от издълбани тикви, фенери, факли и свещи. Източниците на светлина бяха прикрепени към всяка възможна повърхност. Из каменните коридори долитаха звуците на флейти и цигулки — приглушени заради тропота на многобройни нозе: домакините се суетяха наоколо, гостите бяха започнали да пристигат, а слугите прелитаха.

Прекрасен свят на удивление, което оставаше скрито от онези, които правеха компания на конете в студените зимни нощи. За момент Ройбън поспря на входа, загледан в пъстротата рокли и плащове —

дали щеше да я зърне? Какво ли щеше да е облякла за подобно събитие? Дали щеше да си помисли нещо за новата му униформа? И в нейните очи ли той щеше да изглежда елегантен?

Не, не му беше нужно да я среща, за да отгатне истината. Ако принцесата го видеше сега, тя дори нямаше да го забележи. Погледът ѝ щеше да го подмине като някакъв предмет. Сега той бе поредният от войниците, обичайна и безинтересна гледка, която не заслужаваше внимание.

Хилфред се обърна и се отправи към портите. Не искаше да я вижда. Не искаше да потвърждава правотата си — не и след разговора с Роза. Какво ли би си помислила тя, ако бе научила коя е любимата му? Какво ли би казала? И как изобщо той би могъл да ѝ обясни? Никой не би могъл да го разбере. Дори самият той на моменти се затрудняваше.

Дворното оживление почти по нищо не отстъпваше. И тук притичваха слуги, само че нарамили кофи и вързопи.

В продължение на години Ройбън бе наблюдавал приемите от покрива на склада за дърва — а зиме през прозореца на конюшната. В онези сенки той бе оставал с часове, възхитено вторачен в различните плащаници, шапки, пера и кожени одежди. Всички приеми започваха като паради, показни мероприятия, предназначени само за него. Но в този ден той щеше да стане част от домакините на парада.

— Закъсна! — смъмри го лейтенант Уайлин. Той стоеше на портата заедно с Гришам и Бейл. — Свободен си, Бейл.

— Да, сър. — Последният хвърли остър поглед към Ройбън. — Крайно време беше.

— Когато не успееш да изпълниш задълженията си, Хилфред — натърти Уайлин, — другарите ти страдат. Запомни това. Сега си част от екип. И мога да те уверя, че не би искал да се окажеш слабата брънка от нашата верига. Охраната на замъка си има начин да разрешава проблемите си.

На Ройбън се струваше странно, че Уайлин се обръща към него по фамилно име. Това беше прецедент и звучеше необичайно. Юношата трябваше да си напомни, че лейтенантът говори на него, а не на баща му.

— Гришам ще ти покаже какво се иска от теб. Слушай го. По-късно отново ще намина. — Уайлин замълча, а после додаде, сякаш

разчел мислите му. — Баща ти прекара много години, за да превърне името Хилфред в нещо достойно. Служи прилежно, изпълнявай дълга си с чест и храброст, защити клетвата, която даде днес, и ще накараш баща си да се гордее с теб. Някой ден може да се окажеш сержант като него.

Лейтенантът кимна отсечено към Гришам и се оттегли.

— Какво трябва да правя? — попита Ройбън.

— Нищо — отвърна Гришам. — Ще се справиш ли?

— Тогава защо беше толкова важно да пристигна навреме?

— Защото краката на Бейл бяха започнали да го болят, освен това беше огладнял. Предстои ти да стоиш шест часа на едно място. Ще видиш.

— И просто ще си седя неподвижно?

— Ти стоиш откъм страната на излизащите. — Гришам посочи към площада отвъд моста, където чакаха множество карети. Те бяха обгърнали в почетен кортеж статуята на Толин Есендън. — Виждаш ли тези коли? Аз трябва да проверявам поканите им и да им правя знак да преминат. Тогава те продължават към двореца, стоварват пътниците си и обръщат. Кралят не се интересува от празните карети, които напускат замъка му, така че от теб се иска единствено да внимаваш да не се сблъскат и да им даваш знак. Дори и ти би трябвало да се справиш с това.

— Ами ако някой няма покана?

— Тогава му казваме да си върви.

— А ако откаже?

Гришам се усмихна.

— До този момент не сме имали подобен късмет. Пияниците са единственото развлечение, което получаваме. Понякога те се вкисват; ако става дума за търговци, можеш да им теглиш по един шут отзад. Само внимавай да не изриташ някой благородник. Ако е много пиян, може и да не си спомня, но в противен случай рискуваш да изгубиш крака си.

Чифт тропети затръбиха от бойниците над тях и първата карета пое напред. На капрата стоеше типичният кочияш с тъмно наметало и мека шапка. Колата му бе теглена от един бял и един черен кон.

— Поканата, ако обичате — долетя гласът на Гришам.

От прозореца на каретата надничаше момче в жакет с висока яка и кожена шапка. То въртеше сребърна кама с драконова дръжка в ръцете си и гледаше към Ройбън с презрение.

— Добре дошли в замъка Есендън — заяви след около минута Гришам. Каретата продължи към двореца. Друга зае мястото ѝ. Нови и нови коли изникваха на площада, стекли се от различни улици. Повечето бяха открити и почти по нищо не се отличаваха една от друга. Във всеки от краищата им се поклащаше фенер. Може би всички тези коли бяха наети от града — всички те бяха теглени от един кон и имаха съваем покрив. Тъй като нощта бе все още топла, повечето гюруци бяха спуснати. Явно поканените отдаваха голямо значение на забелязването си.

Имаше и коли, които бяха теглени от повече коне. Очевидно бройката на впрегатните животни символизираше богатството. Истински заможните пристигаха със собствени карети, богато украсени. Тях Гришам пропускаше далеч по-бързо и с много по-почтителен тон.

Когато първият прилив коли секна и гостите започнаха да пристигат спорадично, Гришам му направи знак да се приближи.

— Ела да си разменим местата, за да те пробвам. Може да ми се наложи да се облекча в един момент.

Малко след размяната към тях се приближи поредната карета — също от наетите, теглена от един кон. В нея седяха двама мъже, обвити в плащове. Единият бе пълен, а спътникът му бе слабоват.

Колата спря пред портата.

— Поканата, ако обичате — монотонно изрече Ройбън.

Пълният, обвинил ръцете си в ръкавици, му подаде свитък.

Хилфред го разгърна и се втренчи в съдържанието. Нямаше представа какво пише, той не можеше да чете. И бе почти сигурен, че Гришам също е неграмотен. Но наличието на кралския печат бе всичко, което му трябваше да види. Отдели и малко време да оцени красивия почерк.

Той върна пергаментата обратно.

— Ами вашата покана, сър? — Юношата протегна ръка към слабоватия.

— Това е виконт Албърт Уинслоу — отвърна другият. — Той е мой гост.

Десетки коли бяха преминали през портата, но никой не бе довел гости. Под ризницата Ройбън започна да се поти. Но тъй като не се сещаше какво да направи, той преглътна унижението от провала си и погледна към Гришам.

Другият войник леко кимна.

— Благодаря ви. Добре дошли в замъка Есендън. — Ройбън им направи знак да продължат.

Докато отново си разменяха местата, Гришам се изкикоти, но не каза нищо.

Скоро колите престанаха да пристигат изцяло и Гришам го накара да затвори портите, да ги залости и заключи с помощта на голямата манивела. Това им предостави възможност за облягане, макар че колегата му го предупреди да не го прави често. Сержантите биха си затворили очите пред подобно нещо, но Уайлин и Лорънс — не. И тъй като сержант Барнс, който обичайно проверяваше дежурните, бе мъртъв, най-вероятно лейтенантът щеше да намине лично да ги нагледа, както бе обещал.

— Лесната работа е приключена — каза му Гришам. — Сега следват часовете скука. Сега просто стоим тук и отваряме портите, когато хората си отиват.

— Колите няма ли да се върнат?

— Да, но за момента трябва да спрат на улицата. Дворът не е достатъчно голям за всички тях. — Гришам погледна към замъка и обратно към града. — Ето какво, аз отивам до нужника. Може да се забавя. Не съм се отбивал отдавна, ако ме разбираш. Ще се справиш ли сам?

Ройбън кимна.

— Така или иначе през следващите няколко часа не би трябвало да се случи нищо. Не и тук. Само се постарай да не наръгаш някого и да не допуснеш вражеска армия, разбра ли?

— Ще се постарая.

— Добро момче. — Гришам се отправи към казармените помещения.

Хилфред се загледа към града, без да вижда нищо. Все още си спомняше допира на Роза, докосването на устните ѝ и погледа ѝ. До този момент никой не бе поглеждал към него по подобен начин. В големите очи той бе съзрял почит, дори възхита. Сякаш тя бе имала

насреща си знаменит човек. Бе му се струвало лъжа да ѝ позволи да гледа на него по такъв начин, да мисли, че той е нещо повече. Какъв ли бе животът ѝ? Колко ли отвратително бе да се предлага срещу заплащане? Част от него се гневеше. Той искаше да я защити. Да я спаси от този ужас. Тя не биваше да прави това. Курвите бяха грозни, мръсни, противни жени без никакъв морал и никаква доброта. Те не изглеждаха като Роза.

А може би той нямаше никаква представа от света. Той беше току-що постъпил на служба пазач, а тя беше курва, но в същинския смисъл на нещата Роза бе по-достойна за уважение. Тя бе видяла истинския свят и бе оцеляла сама. Бе свободна да прави каквото иска и очевидно бе видяла много повече от него. Хилфред ѝ се възхищаваше. Тя сигурно би останала изненадана, ако узнаеше това.

И все пак му бе допаднало да бъде видян по такъв начин. Да бъде забелязан като нещо повече от част от пейзажа или чифт работни ръце. Беше вълнуващо, че на него гледаха като на мъж. Определено беше рано да си приписва това звание, но то бе прозвучало тъй прекрасно от меките устни. В случая не бе ставало дума за обикновено признание. Поздравът ѝ го бе накарал да се почувства едновременно щастлив и унил. Той никога през живота си не бе се докосвал до подобна възхита. Чувстваше се като умиращ от глад, осъзнал състоянието си едва след долавянето на ухание от истинска храна.

Той харесваше Роза. Определено я харесваше.

До този момент идеята само бе пърхала около съзнанието му. Тази мисъл ѝ придаде плътност и категоричност. Той наистина харесваше Роза. Тя бе негова приятелка. До този момент Хилфред не бе имал приятели и не бе сигурен в последното, но пък не можеше да си я представи как му дава шлем и после го пребива с дървена тояга. Или да се напива и да го удря през лицето. Тя не беше такава. Тя беше по-добра от тях. Миналата нощ на прозореца я бе помислил за призрак. Но сега му се струваше по-удачно да гледа на себе си като на призрак: дух, който само тя можеше да вижда.

Роза. Дали е съвпадение, че тя носи името на майка ми? Че се изкатери от същия прозорец?

— Хилфред!

Ройбън отмести поглед. Принцът и Пикърингови яздеха към него.

— Бързо, отваряй вратата.

Юношата не си направи труда да се покланя, а се зае да отключва.

Принцът носеше тежко вълнено наметало с вдигната качулка. Моувин и Фанън също бяха последвали примера на своя бъдещ владетел, с което тримата приличаха на яздеци монаси. Или пък на вълнени привидения. Дисагите им се издуваха подозрително — най-вероятно плячкосани от кухните на празненството припаси. Ройбън се надяваше, че престоят им няма да продължи прекалено дълго, колкото тази храна загатваше. Ако нещо се случеше с тях, как щеше да се оправдае той? Ами ако не се върнеха до изгрев-слънце?

— В блатото ли отивате? — попита Хилфред. Поне щеше да знае къде да насочи евентуалното търсене.

— Да. Става студено, тази вечер може да се окаже последният шанс да надвия Моувин и да заема почетното място на най-добър ловец. Затова възнамеряваме да останем цялата нощ. Като завали сняг, ще устройваме състезания с жаби в замъка. Дори може да организираме залагания. Както и да е, всичко по реда си. Ти не казвай на никого, че си ни виждал. Дори и ако те бият с камшик и допират нажежен метал до петите ти.

— С цялата тази суматоха те ще си помислят, че сме се отдалечили в някое закътано местенце в двореца и вършим нещо глупаво — каза Моувин.

— Няма и да си помислят, че сме тръгнали да ловим жаби наред студена есенна нощ — подсмихна се Фанън.

— Именно — одобри брат му.

— Искане ми се да можеше и ти да дойдеш с нас, Хилфред — каза Олрик.

— Благодаря ви, Ваше Височество.

— Напред, флегми! — Принцът пришпори коня си и препусна по моста. Братята го последваха.

Ройбън отново затвори портата и се загледа след тях. Колко хубаво би било да препускаше с тях в този момент, отправящ се към лов на жаби.

ГЛАВА 12

ЕСЕННИЯТ ПРИЕМ

— Защо още се размотаваш, жено? — изрева Амрат към съпругата си.

— Сресвам косата на дъщеря ти.

Владетелят влезе в спалнята.

Ариста седеше пред лебедовото огледало на майка си, а самата притежателка стоеше над рамото ѝ. И двете бяха втренчили изключително сериозни погледи в лъскавата повърхност. И двете бяха облечени във великолепни одежди. Кралица Ан носеше прословутата си сребърна рокля.

Той не бе трябвало да ѝ позволява да носи въпросната дреха: заради нея бе изгубил прекалено много спорове. Фината тъкан обгръщаше тялото ѝ по съвършен и стратегически начин и се превръщаше в нещо не по-малко страховито от броня.

Владетелят се облегна на вратата и скръсти лапи пред гърдите си.

Кралицата го погледна.

— Защо е това бързане?

— Жаден съм.

— Не ми казвай, че възнамеряваш да се напиеш тази нощ?

— Все пак това е празненство, не е ли така?

— Това не означава, че на всяка цена... — Тя въздъхна. — Прави каквото искаш.

Кралят се навъси. Цял ден той се бе подготвял за нощ на разгул, в която здравата ще се накваси заедно с Лео. Освен това бе замислил да въведе новия канцлер в прекрасния свят на силния сайдер. Здравословно бе всеки да се поизлага в определен момент. И Амрат не би имал нищо против да види младия маранонски благородник да се стоварва върху меките си части. Но тази въздишка унищожи ентузиазма му.

— Какво? — попита кралицата.

— Нищо.

Тя си оставаше все така красива като в деня на сватбата им. По съвместителство това беше и денят, в който двамата се бяха срещнали за първи път. В този случай Амрат бе извадил късмет. Лео бе виждал Белинда Ланаклин предварително и бе знаел каква съкрушителна красавица взема за своя съпруга. А бъдещето на Амрат Есендън бе определено от баща му (Ерик) и бащата на Ан (Левелин). А може би дъртият Клоувис Етелред бе определил за кого ще се омъжи внучката му? Кого да обикне?

Дали тя ме обича? С течение на годините Амрат многократно си бе задавал този въпрос. Така и не откриваше причината, поради която това му се струва толкова трудно за разбиране. Най-вероятно уреждането на брака им. Тя не бе имала възможност да откаже. Всеки на нейно място би се постарал да се примири със ситуацията, като имитира щастие и се надява, че един ден то ще се превърне в истинско.

Когато баща му бе казал, че Клоувис Етелред се е съгласил да отстъпи ръката на внучката си, Амрат най-напред бе попитал как изглежда.

— Как изглежда? — объркано бе повторил баща му.

— Красива ли е?

— Трудно е да се каже. Не си спомням.

— Не си спомняш? — бе дошъл ред на Амрат да повтаря.

— За последно я виждах преди години. Тогава тя беше още дете.

Сърцето му се бе свило при тези думи. Пред очите му бяха изникнали всички онези грозни благороднички, чиито достойнства се ограничават единствено до произхода им. Дори за момент бе сигурен, че сърцето му действително е спряло. Дори не бе сигурен за възрастта ѝ. Клоувис беше изключително възрастен, така че внучката му можеше да се окаже някаква стара мома на тридесет години. Това бе го накарало да си представи вещица. И пралеля си Маргарет, чиито брадавици бяха пуснали собствени косми.

— Може да става дума за някакво чудовище. Някакъв борсук.

— Гарантирам ти, че тя няма муцуна.

— Нали каза, че не си я виждал наскоро? Откъде знаеш? Освен това говорим за рода Етелред! Велики Марибор! Несъмнено тя ще се окаже грозна! Как си могъл да ми причиниш това?

— Нищо не съм ти причинил! — Разбирането в гласа на баща му бе отстъпило пред острота. — Укрепвам кралството. Спасих трона, за да можеш ти един ден да седнеш на него. Този брак няма нищо общо нито с теб, нито с нея. Ценността му се съдържа в зестрата и в сигурността, която ще ни осигури. Това има значение, а не дребнавите ти тревоги за красиво момиче. Ти си принц! Един ден ще станеш крал! Ще имаш всичко, което едно кралство може да ти осигури. Не мога да повярвам, че си толкова разглезен!

— За теб е лесно да го кажеш. Нали ти няма да спиш с нея.

— Ако свършиш работата добре първия път, ще ти се наложи да спиш с нея само веднъж. И после ще имаш възможност да заличиш спомена със стотици момичета. Те буквално биха се редили пред вратата ти.

В онзи момент Амрат не се бе сецал за това. Той щеше да стане крал. Тогава щеше да прави каквото си поиска и да има колкото си жени пожелае. Тази мисъл му бе донесла утеха. И бе го накарала да помисли за майка си, която имаше само едно дете. Тя рядко се усмихваше; може би това бе причината. След това бащиният съвет бе престанал да му изглежда толкова мъдър.

Приближаването на сватбата бе го изпълвало с отвращение. Той дори бе замислял евентуално бягство. Нищо не бе го спирало някоя звездна нощ да препусне далеч и да се превърне в герой, който си докарва слава с мечата си. Но той не бе избягал. А в деня на сватбата се бе случило нещо забавно. От мига, в който бе зърнал Ан Етелред за първи път, той никога не бе помислил за друга жена. Дори бе започнал да оценява останалите жени според близостта им до нея. Никоя от тях не бе успяла да се доближи. Сега той я наблюдаваше как вчесва косата на дъщеря им и знаеше, че това никога няма да се промени.

— Какво? — попита Ан.

— Нищо не съм казал.

— Зная. Просто стоиш там и се взираш. Какво си се замислил?

— Чудех се дали ме обичаш.

Тя се усмихна в огледалото: вълшебен свят, обгърнат от шиите на двата лебеда. Сигурно този свят бе някакво прекрасно място, където тревоги не съществуваха.

— Родих ти две прекрасни деца. — Ан целуна дъщеря си по косата.

— Това беше твой дълг като кралица, но...

— Наистина ли? — Тя спря напред движението си, уловила кичур от косата на Ариста, и го погледна. — Дълг? Така ли гледаше ти на нещата?

— Не, разбира се.

Кралицата отново се обърна напред и продължи.

— Тогава защо си мислиш, че с мен е било различно. На страдаща ли ти приличам? Много е трудно да бъда твоя съпруга. Може би трябва да повикаш войниците да ме набият, за да не ми хрумне да спра да реша дъщеря си.

Ариста се засмя и покри лицето си с длани.

Амрат се намръщи.

— Струва ми се, че имаме десетки слуги, чието единствено задължение е външният вид на Ариста.

— Видя ли? Какви други доказателства са ти нужни? Правя го, защото искам.

— Това просто показва, че обичаш децата си.

— Всъщност показва, че обича мен — прошепна Ариста.

Ан игриво я удари по главата, с което изтръгна от въпросната глава кикот.

— Ти мълчи.

— Това не означава, че ме обичаш. — Амрат хвана съпругата си за раменете и я обърна към себе си. — Обичаш ли ме?

Кралицата стоеше невъзмутимо, стиснала четката като оръжие — дребна жена, изправена срещу огромен мечок.

— Разбира се. Как иначе бих могла да живея с подобен космат грубиянин?

Той продължаваше да я държи, умолително търсец погледа й. Ан се отпусна.

— Как би могла някоя жена да не те обича?

Амрат повдигна вежда.

— Защото съм крал?

— И това го има. — Тя се усмихна широко и обгърна кръста му. — Но истинската причина е, че няма нищо по-привлекателно и по-романтично от мъж, който е влюбен в мен.

— Почакай. Аз не съм признавал нищо. Ти си тази, която...

Ан притисна брадичка към гърдите му, извърнала лице нагоре.

— Човек би могъл да потъне в очите ти — каза кралят.

— Наистина? А аз си мислех, че не ме обичаш.

— Може би.

— Може би?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали си готова да се явим на приема. Не си го забравила, нали? Тази година честваме назначението на новия канцлер, когото аз назначих, защото ти настоя да дам длъжност на съпруга на Клер.

— Това не е причината, поради която го направи.

— Това беше една от причините.

— За толкова огромен мечок си учудващо мек. — Тя погали корема му.

— Задава се зима. Трупам запаси за студеното време.

Ан се подсмихна и остави четката пред огледалото.

— Да вървим, Ариста. Баща ти иска да се перчи с нас пред приятелите си.

— Харесва ми да ги карам да ми завиждат — призна кралят. — Къде е Олрик?

— Той отдавна слезе, заедно с Моувин и Фанън. Никога не бях го виждала толкова нетърпелив за някое празненство. Може би е нетърпелив за някаква среща. Може да е харесал Ленар.

— Ухх. — Ариста се изправи с гримаса.

— Ленар се превръща в истинска млада дама — продължи кралицата. — Ще направиш добре да вземаш пример от нея.

Принцесата подбели очи.

— Ариста!

В мига, в който Амрат ѝ се скара остро, той разпозна гласа на баща си — владетелския глас — и вътрешно потръпна.

— Извинявам се — каза тя.

Извинението бе прозвучало искрено, но не и обидено или угоднически. Тя можеше да се огъва, но нямаше да се прекърши. Беше силна, в това отношение се беше метнала на него. И умна: това бе наследила от майка си. Жалко, че беше момиче.

* * *

Както налагаше традицията, при появата на кралското семейство оркестърът поде меленгарския химн.

Всички глави се обърнаха към стълбището, в пълно мълчание. Дори най-възрастните останаха почтително прави. Музикантите също се бяха надигнали от местата си.

Амрат би дал всичко за едно питие. Първо бе трябвало да изчака пристигането на всички гости, преди да се появи, а сега му се налагаше да слиза с обидно бавна скорост: трябваше да съобразява стъпките си с химна, така че да достигне последното стъпало едновременно с отзвучаването на последната нота. Театралничене, разбира се, но пък налагащо се. То бе част от професионалните му задължения на крал. Едно от по-лесните задължения.

Единствено Зимният фестивал биваше честван по-пищно, само че въпросният празник винаги му се бе струвал някак принуден, целящ да отвлече вниманието на хората от най-дългата (и често най-студената) нощ в годината. А празникът на жътвата винаги бе жизнерадостен, особено ако имаше богата реколта — в случаите, когато неспирни дъждове бяха унищожили голяма част от посевите, хората нямаха голям повод за празнуване.

За щастие тази година случаят не беше такъв, реколтата бе особено обилна. И ако бъдеха оставени настрана кончините на Клер и канцлер Уейнрайт, бъдещето определено изглеждаше достойно за посрещане.

В настоящия празник организаторите бяха надминали себе си. До този момент кралят никога не бе виждал толкова тиквени фенери. Сигурно занаятчийският квартал тънеше в мрак, защото всички свещи бяха донесени тук. Грамадите сено и слама също го накараха усмихнато да поклати глава. Единствено на аристократ би хрумнала идеята да превърне дворец в плевня. На много места подът вече се покриваше със сламки. Почистването им щеше да отнеме седмици.

Буренца бира и подноси с десерти не липсваха никъде. Край тях очакваха изпиването си бъчви със сайдер, в които плуваха ябълки. Към края на празненството въпросните плодове, абсорбирали течността, щяха да се превърнат в особено желан десерт. Знаменца с цвета на

есента се спускаха от тавана и около стълбището. По пода не липсваха и истински листа, разхвърляни за украса. В средата на приемната се издигаше огромна купчина листа, която по-младите гости вече бяха съумели да разхвърлят.

Когато тримата най-сетне стъпиха в залата, музиката затихна и всички коленичиха.

— Добре дошли в скромния ми дом, приятели — гръмко каза владетелят. — Изправете се.

Огромната зала се изпълни с шумолене.

— Предстои ни да отпразнуваме изобилието, с което Марибор и Новрон ни почетоха тази година. Те бяха изключително щедри. Всички наши провинции докладваха излишъци; дивечът също бе обилен. Настъпващата зима се очертава весела и сигурна. Но ние имаме повод да удвоим радостта си, защото празнуваме и назначението на новия си канцлер. Синът на графа на Свануик, съпруг на наскоро починалата ми балдъза и неотдавнашен херцог. Същият човек, който само преди три години се отличи, спечелвайки Сребърен щит, Златен венец и наградата за най-добър фехтовчик на рицарския турнир. Човек, който според съпругата ми притежава езика на Валин, телосложението на Пикъринг и решителността на един Екзитър!

Тези думи породиха смях.

Кралят поиска чаша вино и огледа тълпата.

— Къде е той?

Другите също започнаха да се оглеждат.

— Тук съм, Ваше Величество.

Амрат забеляза ръката на новия канцлер да изниква сред морето от глави. Онези, които не бяха го разпознали, се обърнаха натам. Кралят повдигна чашата си. Гостите с чаши в ръце последваха примера му.

— За здравето на нашия нов канцлер, Негово превъзходителство Пърси Брага.

— За Пърси Брага — повтори залата. Тостът бе последван от аплодисменти.

Музикантите отново засвириха, а кралят и съпругата му се заеха да обхождат гостите. *Почти като прекосяването на река*, помисли си владетелят. Всеки се стремеше да получи вниманието му, да вметне хвалба, почти неминуемо последвана от някакво искане. Поне този

празник касаеше само кралството, така че щяха да присъстват единствено меленгарски благородници — поне доколкото знаеше той. Това не беше кой знае каква утеха, защото всички благородници бяха еднакво досадни, но поне нямаше да му се налага да слуша възхвалите на империалистите. Ако му се наложеше още веднъж да изслуша как имало нужда от единна власт и как държави като Меленгар представлявали наскърбление в очите на Новрон, Амрат Есендън определено щеше да удуши някого. Едно от предимствата на подобни събития се заключаваше в отсъствието на оръжия. В зала, пълна с невъоръжени люде, той не само беше владетелят, а и Мечока.

Амрат и Ан се присъединиха към Лео, настанил се близо до камината. Пикъринг бе седнал, качил ботушите си върху бъчва със сайдер. Освен това бе захапал дълга лула.

— Настани се удобно — игриво изръмжа кралят и замахна към ботушите му.

— Вече съм се настанил, Мечо.

— Къде е Белинда? Очаквах, че и тя ще дойде.

Лео спусна крака и се надигна, защото не подobaваше да отговаря на кралицата от подобна небрежна поза.

— Двете с Ленар са на посещение при майка й в Глъстън. Старицата не се чувства особено добре.

По изражението му личеше, че не става дума за обикновена настинка.

Зад тях избухнаха гласове.

— Щитът принадлежеше на Корник — казваше Конрад Червения. Той говореше с Хефт Джърл, все по-гръмко.

Пак ли, помисли си кралят.

Двамата графове, стопани на съседни Уест Марч и Лонгбоу, бяха застанали от двете страни на бъчва със сайдер. И двамата бяха на около четиридесет, посивели, но попригладени за празника. И двамата носеха скъпи одежди, но личеше, че косите им не са свикнали да стоят сресани. Хора като тях се чувстваха най-добре у дома, качили босите си нозе върху хълбоците на някое от полегналите ловни кучета. Нямаше съмнение, че съпругите им се бяха погрижили за вида им.

— Бил е носен от Хиндж — възрази Хефт Джърл, граф на Лонгбоу. Сега гласът му не отстъпваше по гръмкост. Сайдерът в чашата му се разплискваше заплашително: той беше един от онези

хора, които се чувстват длъжни да съпровождат с жестове всяка своя дума.

— Върху него беше нарисувана планина. — Конрад вземаше черпака, за да си налее. И същевременно се опитваше да улови парченце ябълка.

— Никой не знае какво е имало върху щита.

— Разкопай гроба и ще видиш. — Конрад улови парчето и се усмихна победоносно.

— Няма да допусна подобно свято място да бъде осквернявано!

— Свято? Става дума за купчина кокаляци... и един щит, върху който стои герб с планина. Щитът на Корник Червения!

— Може да настояваш, но това не го прави истина. Освен това планината стана ваш родов герб едва... — Хефт погледна към Амрат.

— Не ми казвайте, че отново спорите за това? — попита кралят.

— Всеки от тях е на осма чаша — отбеляза Лео. — Ти какво очакваш?

— Осма?

— И двамата пристигнаха рано.

Амрат въздъхна — не защото му се свидеше изпитото от двамата, а защото мудността на съпругата му бе му попречила да вземе ранно участие в надпреварата с чаши.

— Трябва да си намерите друга тема за спор. Поне за доброто на онези от нас, които сме принудени да ви слушаме всяка година. Как ви се струва река Лентина?

Джърл погледна към него и почисти няколко капчици, озовали се върху одеждата му — с жеста на човек, изрично предупреден да не се цапа. *Какво е станало с нас?* Старото униние отново започваше да обзема Амрат. *Някога бяхме мъже. Сега сме парцалени кукли на жените си.*

— Какво за нея? — попита Хефт.

— С течение на вековете тя е изменяла коритото си. Единият от вас е спечелил земя, а другият е изгубил. Това изглежда далеч по-важна и по-истинска тема за спор.

— Това е само земя — махна с ръка Конрад. — Не може да се сравнява с честта на предците ми. Не Корник Червения е побягнал, а Хиндж Джърл.

— Във всички истории щитът с червената планина е отстъпил — заяви Хефт.

— Иди в Дрондил Филдс — каза Конрад. — И разгледай картината, изложена до хартата. Там е изобразен Хиндж Джърл, стиснал щита на Корник. Корник му го е заел, когато щитът на Хиндж се строшил. Ако престанеш да упорстваш, ако признаеш, че родът ти векове наред е бил убежище на страхливци, и отвориш проклетия гроб, името на предците ми ще бъде очистено.

— Ти си пиан — заяви Хефт, което накара Амрат да се усмихне: самият граф Джърл се поклащаше несигурно.

— Гербът на Хиндж е изобразявал чук. — Конрад удари по герба, бродиран върху зацапания жакет на събеседника си. Ударът бе по-силен от необходимото: ефект от осем чаши сайдер.

Джърл не му остана длъжен. Неговите осем чаши го накараха да прецени погрешно както жеста, така и собствения си отговор. Блъсването му завари Конрад неподготвен. Последният се олюля, стъпи накриво и тежко рухна по гръб. На всичкото отгоре разля все още пълната си чаша с лелеяното парченце ябълка.

Всички в залата избухнаха в смях. С изключение на Конрад, разбира се.

Конрад Червения бе изключително избухлив, като всички от рода си. Дори и трезвен се наскърбяваше лесно. Когато се надигна, в ръката му блестеше кинжал. На подобни празненства мечове не бяха позволени, но кинжалите бяха смятани за декоративна част от облеклото. Конрад не смяташе така. Той бе вперил оцъклени очи в граф Джърл.

Амрат чу как Ан възкликва. Друго не му и трябваше, за да пристъпи между двамата.

Кралят приличаше на жива планина. Конрад не само не можеше да достигне Хефт, дори не можеше и да го види. В следващия миг огромната владетелска лапа го сграбчи за китката.

— Събрали сме се да празнуваме, Конрад — тихо, но решително изрече Амрат. Мечока бе изръмжал в предупреждение.

Конрад погледна към обездвижената си ръка, сетне премести поглед към брадатото лице. За момент той се поколеба, а после кимна с обърканото изражение на току-що събуден.

— Дръж ги под око — прошепна кралят в ухото на Лео. В момента Червения се мъчеше да пхне кинжала обратно в ножницата.

— Ще ги държа, само че не мога да ги сплашвам със същата ефективност. Освен това не разполагам с рапирата си.

Амрат усети как дребна длан стиска ръката му. Ан изразяваше благодарността си.

Кралят отново огледа тълпата — в случая огромният ръст предостави поредно предимство. След наздравицата гостите се бяха разпръснали в трапезарията, балната зала и дори в тронната. Слуги с бели ръкавици разнасяха сребърни подноси над главите си. Пърси Брага стоеше в един ъгъл заедно с лорд Валин и сър Ектън.

— Струва ми се, че Пърси не си губи времето — обърна се той към съпругата си.

— Това е добре. Показва, че е отдаден на службата си.

— Или амбициозен.

— Започваш да звучиш като Саймън.

— Саймън е истинско магаре, но не и глупаво магаре. Той е по-умен от мен.

— Пърси също е умен.

— Зная... Точно това ме тревожи. Заобиколен съм от гении.

— Аз включена ли съм в това число?

— Ти заемаш първо място. — Амрат я изгледа с мнимо подозрение и на свой ред стисна ръката ѝ. — Ти си по-опасна от всички тях вкупом.

Той така и не можеше да открие Олрик. Ариста бе седнала край камината. Сама. И четеше.

Ако не направя нещо, тя ще тръгне по стъпките на леля си Клер.

— Ваше Величество!

Източник на това обръщение се оказа епископ Салдур: червено-черните одеяния на духовника енергично се приближаваха.

Макар че Амрат не го беше виждал от няколко месеца, възрастният човек си оставаше непроменен. Владетелят бе готов да се закълне, че епископът бе изглеждал по същия начин и по време на младостта му; единствената разлика бе в ръста. Така беше със старите: достигнеха ли веднъж определена възраст, преставаха да се променят. Децата растяха бързо, за момент оставаха в блаженството на зрялата младост. Но скоро след това времето се нахвърляше отгоре им. Гъстите

коси отстъпваха пред плешивина и отдаваха цвета си на безлично сиво, под мускулестата гръд изникваха отпуснати могили, а кожата се отпускаше. Но после идваше момент, в който не бе останало нищо за унищожаване.

— Отдавна не бях те виждал, Саули. Как мина пътуването до Ерванон? Патриархът още ли е жив?

— Благодаря за проявения интерес. Негово светейшество не се оплаква от здравето си, но аз мога да се оплача от пътуването, което беше изтощително. Пристигнах преди два дни. Много бързах, защото исках да присъствам на празненството в чест на новия ни канцлер. Какво ставаше там? — Салдур леко кимна с глава към Конрад. Лео тъкмо бе хванал въпросния за ръката и го отвеждаше, подмамил го с обещания за по-силни напитки.

— Нищо. Прекалено много празнуване и недостатъчно храна.

Салдур погледна през рамо.

— Пак ли за щита спореха?

Амрат се усмихна.

— Празненството не би било истинско без поне едно сбиване.

— Подобни сбивания се превръщат в граждански войни.

— Родовете им се дърлят в продължение на пет столетия. Не бих се притеснявал за това.

Епископът приглади ръкавите си.

— Ваше Величество, налага се да говоря с вас насаме.

— Нещо не е наред?

Старецът снижи глас:

— Боя се, че да. Става дума за семейството ви.

— За семейството ми?

— Най-добре би било да продължим този разговор в параклиса.

Там ще имам възможност да говоря свободно.

— Подобна потайност подхожда на заобикалянето от врагове.

Салдур се приведе близо до него.

— Ако подозренията ми се потвърдят, ще излезе, че сме обградени от тях. И че те възнамеряват да пролеят синя кръв.

* * *

Край епископ Салдур Амрат винаги се чувстваше неловко — както край повечето религиозни люде. И двамата родители на краля бяха отдадени следовници на нифронската църква. Предвид неразбирателството му с тях, не бе трудно за отгатване, че Амрат бе влизал в Мареската катедрала единствено по принуда — на най-големите църковни празници, при сватби и погребения. Празниците също би пропускал, ако присъствието му не бе налагано от заемания пост начело на държавата.

Разбира се, неодобрението му към църквата не се дължеше единствено на родителите. Всички духовни люде бяха някак странни. Те се усмихваха прекалено много, не пестяха комплиментите и подкрепата, но зад извитите устни и приятните думи дебнеше неизменна преценка. Никой никога не биваше определен като достатъчно добър — с изключение на мъртвите. Явно те смятаха, че човек трябва да умре, за да бъде даван за пример.

Самият Салдур изглеждаше като пропуснал да умре обречен. *На колко ли години е той?* Това беше друга особеност на духовниците — те старееха. Повечето хора никога не доживяваха, за да посивеят. А Салдур приличаше на заснежена планина. Според Амрат не беше естествено, че всички тези свещеници продължават да живеят десетилетие подир десетилетие. Родителите на краля отдавна бяха починали, а старият Саули все така се навърташе в параклиса.

Не беше добра идея да се разговаря със свещениците на тяхна територия. Особено в конкретния случай, когато ставаше дума за духовник, който е и бивш твой наставник. Невръстният Амрат и Салдур бяха прекарвали много часове в параклиса, през които бяха обсъждали мистериите на Новрон. Мистерии, които хлапакът така и не бе могъл да разбере. Много неща от църковната доктрина му се струваха неразбираеми и неприемливи. Сега той бе престанал да се тревожи за тях, защото и уроците бяха престанали. Щом Марибор съществуваше, защо никой не го беше виждал? Поне една жена трябваше да е получила възможност да го огледа добре, за да роди сина му — Новрон. Но какво бе станало с Новрон? Това не бе изразено недвусмислено. Дали той бе умрял? И ако беше смъртен, защо хората му се молеха? Амрат никога не се бе молил на покойния си баща.

Разбира се, баща му и приживе не би си повдигнал пръста да му помогне, та какво оставаше като дух. Той бе смятал, че за сина му е по-

важно да се научи да обезглавява с един удар, отколкото да знае наизуст седемте изпитания, през които е преминал Новрон.

Дори и днес при вида на Салдур кралят се чувстваше като заловено по време на бягство момче.

Но този път Амрат нямаше намерение да си припомня детството. Сега на челото си той носеше корона и възнамеряваше недвусмислено да припомни това на епископа. В мига, в който старецът затвори вратата на параклиса след себе си, владетелят попита:

— За какво става въпрос?

Гласът му отекна гръмко. Сплашването бе доказан ключ към успеха. Амрат не можеше да си представи успешен владетел, който не умее да заплашва.

— Не бях склонен да ви казвам — отвърна епископът, събрал пръсти пред себе си. Той не изглеждаше стреснат. — Но съвестта не ми позволява да отлагам повече. Проблемът е, че не разполагам с категорични доказателства. Но ако нещо се случи, а аз не съм споделил с вас...

Амрат бе привикнал на това многословно увъртане. Простият въпрос никога не получаваше прост отговор.

— Какво искаш да кажеш?

— Държа да изтъкна, че не мога да гарантирам необорима правота. Повечето от нещата, които ще ви кажа, са подозрения.

— Кажи ги най-сетне.

Салдур закима пружиниращо. Създаваше се впечатлението, че вратът му вече не функционира. А може би бе точно така. Сигурно старостта бе превърнала мускулите му в почти мъртви струни.

— Имам причина да вярвам, че лорд Екзитър планира... Не, няма по какъв друг начин да го кажа. Лорд Екзитър планира да придобие контрол над кралството.

Тези думи трябваше да са шокирали краля. И той би реагирал точно така, ако епископът бе посочил Лео или дори вечно спорещите Конрад и Хефт. Но духовникът обвиняваше Саймън. Не минаваше ден, без някой да обвини лорд Екзитър в измяна.

Само че епископът бе споменал кралското семейство. Единствено това интересуваше краля.

— Саймън може да има много недостатъци, но не е предател. Той обича това кралство. Може да е безкомпромисен, но наистина ли

очакваш да повярвам, че замисля кралеубийство?

— Именно. Точно от тази си отдаденост той черпи мотив. Чувства се длъжен да заеме мястото ви, за да спаси Меленгар.

Салдур се усмихваше, само че Амрат нямаше намерение да се подвежда. Никой не обвиняваше един верен маркиз в измяна, като същевременно се усмихва.

— Това не е достатъчно. Какво те кара да мислиш, че той замисля нещо?

— Не вярвам, че смъртта на канцлер Уейнрайт е била нещастен случай. Убеден съм, че лорд Екзитър го е убил. Той очакваше, че ще бъде назначен на мястото на убития. Тогава вие и синът ви щяхте също да станете жертви на инцидент. Но вие объркахте плановете му, назначавайки Пърси Брага. Сега лорд Екзитър трябва да работи бързо, преди новият канцлер да се е превърнал в негов съперник за трона. Няма съмнение, че единствено вие и принц Олрик стоите на пътя му към короната.

— Това ли са основанията ти? Че Саймън не харесва мен и начина, по който управлявам кралството си? И откъде си научил това, епископе?

Амрат умишлено се обърна към него по този начин. Искаше старецът да разбере, че в момента разговаря с владетел, а не с някогашен обучаем.

Салдур изглеждаше разочарован. Но това му разочарование не трая дълго: следващите му думи бяха изречени с увереност.

— Известно ли ви е, че Екзитър уби сержант Барнс?

— Не е имало убийство. Войникът е паднал по време на някакво разследване, касаещо парти за капитан Лорънс.

— А известно ли ви е, че Екзитър е принудил сержант Барнс да излезе? И не ви ли се струва странно, че човекът, комуто е поверена сигурността на кралството, е хвърлил всичките си усилия в издирването на момиче, крило се в гардероб на върха на кулата? Дали не е възможно въпросното момиче да се окаже свидетел, способен да разобличи замисъла на Негова Светлост?

— Сериозно ли говориш? До това ли заключение си стигнал? Че някаква изненада, довлечена от пазачите, ще се окаже заплаха за живота ми, защото избягала? А не е ли възможно Саймън да търси девойката, защото това влиза в задълженията му? И защото на него

също непрекъснато му се привиждат заговори. Що се отнася до Барнс, докладът на Лорънс спомена, че лорд Екзитър е наредил на Барнс да се опита да се покатери навън. Лордът е искал да провери възможния път за бягство. Определено е постъпил крайно, но все пак говорим за Саймън Екзитър. Имаш ли някакви реални доказателства, че той замисля смъртта ми? Каквито и да е?

— Просто счетох за необходимо да ви осведомя за вероятността. Произтеклите неотдавна събития ми изглеждат особено подозрителни.

— Сигурен съм, че ожесточението му може да ти изглежда престъпно, епископе, но трябва да знаеш, че Саймън Екзитър е правил и далеч по-лоши неща от това да изхвърли един охранител през прозореца. А аз все още се намирам на престола.

— Подчертах още в самото начало, че мога да предложа единствено подозрения. Думите ми са подтикнати от тревога за вас.

Епископът знаеше, че е преиграл, затова подготвяше отстъпление. Ако на негово място се намираше Саймън, дошъл да отправи обвинения в заговор, той не би отстъпил по подобен начин. Но пък Екзитър не би и отправил обвинение без доказателства, а щеше да подкрепи думите си. Лордът бе непокатим като стомана, а Салдур бе запазил гъвкав гръбнак въпреки годините си.

— И моята съвест изиска от мен да проведе този разговор. Никога не бих си простил, ако нещо се случи с вас, а аз да не съм успял да го предотвратя. Само ви моля да наблюдавате зорко Саймън Екзитър.

Амрат погледна към вратата, отвъд която бяха започнали да долитат гласове и стъпки. Войници, доколкото можеше да се съди по ботушите. Някой потропа.

— Ваше Величество?

— Влез — отвърна владетелят.

На вратата изникнаха Ричард Хилфред и един от хората му.

— Граф Лео Пикъринг заръча да ви предам, че веднага трябва да се върнете в залата.

— Какво има?

— Двамата графове отново са се нахвърлили един срещу друг, кралю.

ГЛАВА 13

КОЧИЯШЪТ, ДАМАТА И ПИЯНИЦИТЕ

Каретата спря пред пивница „Светият меч“, разположена на търговския площад. Покрай затварянето на магазините жонгльорите и уличните продавци също бяха обявили края на работния си ден и се бяха присъединили към музикантите, на свой ред оттеглили се към най-големите кръчми. „Светият меч“ бе най-голямата и най-добрата пивница, понастоящем изпълнена с особено оживена гълчава. По улиците се разхождаха единствено пазачи. Само по пътя си насам Ройс и Ейдриън се бяха натъкнали на четирима.

— Дължите една сребърна монета — обяви коларят и протегна ръка.

— Ще ни трябваш и на връщане — каза Ройс. — Така че ще се наложи да изчакаш.

— Невъзможно. Не и тази нощ.

— Защо?

Кочияшът поклати глава, при което фазановото перо на шапката му трепна в спомен за някогашните полети.

— В двореца има голяма пукотевица. Всички коли са се струпали на площада пред него. Благородниците не пестят парите.

— Това обяснява защо ни отне толкова време да те открием.

Това беше лъжа. Двамата бяха подминали пет свободни коли, но въпросните не бяха отговаряли на търсенето. Едва шестата се бе оказала подходяща.

— Обяснява и защо трябва да вървя. Един сребърен тенент, ако обичате. — Той се приведе още по-ниско, сякаш това щеше да улесни Ройс в отварянето на кесията.

Крадецът го погледна.

— Ето какво. Днес е рожденият ми ден и за подарък получих голяма сума, която възнамерявам да похарча за свое здраве. Възнамерявам да се почерпя добре и се нуждая от сигурен транспорт, който да ме отведе обратно в къщата на приятеля ми. Но мога да си

представя, че е неприятно да чакаш часове наред. Затова ти предлагам да дойдеш като мой гост. Ще ти платя една сребърна монета за досегашния път и още една предварително за обратния курс. Освен това почерпката е от мен. Как ти звучи това?

Кочияшът го гледаше подозрително.

— А би могъл да студуваш цяла нощ на площада, надявайки се някой благородник да избере точно твоята кола.

— Да, нощта определено се очертава студена. — Ейдриън намести плаща си.

Коларят свали шапката си, за да се почеше по темето.

— Днес е рожденият ми ден — повтори Ройс. Прозвуча като човек, чието куче бе умряло току-що, а кочияшът отказва да му връчи лопата за погребението. — Искам да празнувам, но от града познавам единствено господин Балдуин. — Той потупа Ейдриън по гърба. — Ще ми направиш услуга. Какво ще кажеш?

Кочияшът присви очи и подви устни.

— Колко чаши ще ме почерпиш?

Ройс се усмихна.

— Повече, отколкото можеш да изпиеш.

— Не бих разчитал на това. Аз не се напълвам лесно. Жена ми казваше, че съм като бездънна яма.

— Тя починала ли е?

— Преди години избяга обратно при родителите си. Заради пиенето ми.

— Изглежда, че и ти се нуждаеш от приятел.

Кочияшът кимна и намести високата си яка.

— Така изглежда. И наистина става адски студено.

Вътрешността на пивницата се оказа по-малко оживена от представата. Четирима музиканти — двама цигулари, един флейтист и един с барабан — бяха заели балконче над бара и енергично заработваха надницата си. Под тях клиентите танцуваха и непрекъснато обсипваха пода с тежки стъпки. На две от масите посетителите се бяха заели да струпват съпернически си кули от празни чаши. Точно в момента един дръзновен пияч се бе покатерил на едната маса, изпразваше чашата си и внимателно я поставяше на върха. Когато отдръпна ръка, цялата таверна гръмна от аплодисменти.

Дори онези от конкурентната маса оцениха усилията му, а после започнаха да пият още по-усилено.

Ройс им намери маса близо до камината и недалеч от прозореца. Кочияшът получи място, от което можеше да наблюдава улицата и съответно колата си. Мъжът се усмихна на тази досетливост.

— Аз съм Пенсив Стивънс — представи се Ройс. Ейдриън бе удивен от очарователната фасада, която спътникът му си бе наложил. Качулката стоеше отпусната на гърба, — страховитият призрак се бе превърнал в дружелюбен и благосклонен човек. — А това е Едуард Балдуин, мой близък приятел. Ами ти как се казваш, добри ми господине?

— Дънуди.

Вътре той също изглеждаше различно. Бледото лице, обградено от тъмен плат, сега се оказваше румено и сбръчкано.

Ройс протегна ръка. Коларят се изненада от жеста му, но се усмихна, прие ръкуването и кимна.

— В такъв случай, господин Дънуди...

— Не е нужна чак такава официалност.

— Тази вечер ти си мой гост, така че си истински господин. Благородният господин Дънуди, носител на камшика. — Ройс му намигна. А Ейдриън се затрудняваше да не прихне. Понякога спътникът му бе наистина чудат. — Ти каза, че тук наливали най-доброто пиене в града. Ще отида да донеса първото трио.

— Тук има момичета, които...

— Тази вечер не е вечер за чакане, а специална вечер. Господин Дънуди не бива да чака.

Ройс скочи и се отправил към бара.

— Приятелят ти е изключително щедър човек — каза кочияшът.

— Той има златно сърце — усмихна се Ейдриън. — Това място наистина го бива.

— Както ви казах, едно от най-добрите места в града. Виждаш ли онзи меч над бара? Това е оръжието, на което заведението дължи името си. Според легендата това е мечът на Новрон Велики, с който той надвил елфите.

— Наистина ли?

— Не, разбира се, но това не спира посетителите да пият наздравици в негова чест. Пък и кой знае. Възможно е този меч

наистина да е принадлежал на Новрон.

Ройс се върна с три чаши сайдер, които раздаде.

— Да прием за господин Дънуди, покровител на капрата! — заяви той и подигна чаша.

Ейдриън отпи. Не се изненада, че неговият сайдер е от слабия.

— За здравето на рожденика! — Дънуди на свой ред вдигна тост.

— За светия меч! — Ейдриън почтително насочи чашата си към прикрепеното за стената оръжие. Много скоро Ройс се отправи да налее отново.

Следващите осем тоста бяха изпити в името на оръжието, музикантите и Диамант (кобилата на Дънуди). Празните чаши влизаха в ролята на градивен материал за нарастващите кули. Не беше чудно, че след толкова изпито количество коларят изпитваше проблеми да се съсредоточи.

— Вие двамата сте прекрасни хора — завалено обяви той. — И ви обичам. Току-що ви срещнах, но ви обичам. Как да не обичам хора, които пият като вас.

Десет минути по-късно той хъркаше, отпуснал глава върху масата. Една от кулите, която вече наближаваше тавана, рухна с трясък и бе аплодирана, но и това не събуди кочияша.

— Сега какво? — попита Ейдриън.

— Ще му наемем стая. Господин Дънуди, владетел на каляската, заслужава меко легло, в което да си отспи.

Ройс плати на гостилничаря, а Ейдриън отнесе коларя в придобитата стая, където се възползва от одеждите му. Точно според замисъла, униформата му стоеше добре: дрехите на кочияшите бяха пословично широки. Докато завиваше спящия, боецът с изненада видя Ройс да оставя шепа сребърни монети на нощното шкафче.

На улицата те завариха петима стари познайници.

— Виждам, че още сте тук — отбеляза Цилиндърът. Той бе пъхнал палци в колана си, където те правеха компания на кинжал. А шапката му бе накривена над кисел лик. Загадко стоеше до него, също с мрачна физиономия. Това важеше и за останалите трима. Ейдриън предположи, че с оставането си той и Ройс бяха потвърдили подозренията им за членство в друга гилдия. Нормално беше, че членовете на Алената ръка няма да останат доволни. — Наистина трябва да си вървите. Този град е празен. Няма нищо общо с Колнора,

където търговците се надпреварват да демонстрират богатства. На юг златото се лее, а тукашните си стискат кесиите. Сами сте видели как живеем. Кажете на Бижудо, че Меленгар е пустиня, а Медфорд е празна канавка. Тук няма достатъчно, за да го споделим.

Цилиндърът направи крачка напред. Лицето му придоби решително изражение.

— Но тъй като това е всичко, което имаме, ще се борим за него. Предайте му това.

Той понечи да блъсне Ройс, който умело отстъпи. Цилиндърът залитна напред.

— Казах ти, че не работя за Черния диамант. Не работя за никого.

Цилиндърът възстанови равновесието си и отново го погледна, раздразнен.

— Надявам се да се окажеш прав. Тогава, когато пратеникът ми се върне, ще мога да те убия.

— Тогава защо не вървиш да си наточиш оръжията?

Под погледа на крадците Ейдриън и Ройс се качиха в каретата. Боецът се настани на капрата, а Мелбърн зае пътническото място — същински благородник.

— Имате собствена кола? — попита Цилиндърът.

— По-добре е от вървенето пеш.

Сред удивлението им Ейдриън плесна юздите и събуди задрямалата черна кобила.

— Напред, Диамант!

Тази му подкана накара петимата крадци да се спогледат тревожно. Едва в следващия миг Ейдриън осъзна причината за уплаха им. Той се смя почти две пресечки.

* * *

Това определено е за предпочитане пред плевнята.

Албърт Уинслоу си пое дълбок дъх, способен да оцени по достойнство уханието на есенното празненство. Канела, дим, ябълки и обгорена от пламък тиква. Дори му се струваше, че може да долови миризмата на приближаващата се зима. Сега нейната скреж му се

струваше приятна, но до неотдавна той бе очаквал, че тя ще донесе смъртта му.

Всеки от сезоните притежаваше собствен символичен аромат, също като познатите му жени. (От своя страна, познатите му жени отвръщаха на еквивалентността: те биваха свежи, цвъртящи, зрели и мразовити.)

Сред веселия бърбреж се носеше музика. Мелодията се преплиташе със смеха и ритмичните стъпки на танцуващите. Великолепните рокли шумоляха приятно, а тропотът на кавалерите им задържаше съвършен синхрон с музиката.

Всичко това му бе липсвало страшно много.

Той погледна към бърчвата със сайдер. Към най-близката, защото тези бърчи бяха разположени на много места и задължително край вратите. Над ръбовете им бяха окачени чаши и черпаци. А ябълковите парченца приличаха на плуващи усмивки. Споменът за вкуса започна да изпълва устата му със слюнки. От колко време не беше пил, две седмици? Прекараните в плевнята дни бяха се слели в неразлично петно: през по-голямата част от тях Албърт се бе старал да спи. Бе планирал да умре в съня си, но планът му не бе предвиждал, че стомашните болки непрекъснато ще го събуждат. Ако бе имал пари, той щеше да си осигури достатъчно алкохол, за да се напие до смърт. Подобна кончина му бе изглеждала привлекателна. Дълбокият спиртен сън би успокоил евентуална последна агония. А най-добрата част от замисъла бе пълното отсъствие на махмурлук, защото той никога нямаше да се събуди. Удоволствие без последици, без плащане — не можеше да съществува нещо по-добро.

Сега като се замислеше, рязкото завръщане сред познатата аристократична обстановка го бе шокирало. Съвсем доскоро той бе лежал почти гол сред мръсна слама, мечтаещ си за бърза смърт, а ето че сега се бе озовал отново в двореца Есендън, с подбити от новите обувки крака. Промяната бе удивителна. Със сигурност божествата бяха побъркани, за да подхвърлят съдбата му по такъв начин.

Аз ли съм единственият, който е съзрял истината? Или всички си мислят това, но си мълчат?

Лорд Дареф бе отличен домакин. Би изглеждало логично, че компанията на един виконт би се оказала ползотворна за по-нисшия

благородник. Разбира се, Албърт би предпочел за своя компания едрогърда блондинка с широки бедра, която обича да се смее.

Дареф завиждаше на титлата на спътника си, а Албърт завиждаше на тлъстините, които познатият му бе натрупал през последното време. При всяка своя крачка лордът се поклащаше. Дареф, естествено, не бе пропуснал да отбележи мършавата снага на госта си. Виконтът бе излъгал, заявявайки, че се подложил на пости, за да си спечели любовта на изключително упорита дама. Но въпросната се оказала прекалено отегчителна, затова Уинслоу я зарязал и поискал да навакса пропуснатото. И първата му мисъл била да се отбие при добрия си приятел лорд Дареф.

В момента виконтът дъвчеше захаросан бадем и разглеждаше гостите. Не бе забравил двете задачи, които му предстоеше да изпълни тази нощ. Успехът на едно от възложенията щеше да докара смъртта на човек; провалът в другата щеше да докара неговата собствена гибел. Той трябваше да уреди задача, която да покрие разходите му, и да предаде съобщение на лорд Саймън Екзитър. До този момент второто оставаше невъзможно, защото въпросният не се виждаше никъде.

— Албърт, това наистина ли си ти? — Лейди Констанс се приближи към него, размахваща ветрило над гърдата си.

— Не, разбира се. Албърт Уинслоу е много по-внимателен от мен. Той никога не би чакал толкова дълго, за да поздрави такова великолепно създание. — Виконтът се поклони, взе ръката ѝ и леко допря устни до нея.

Констанс представляваше типичната придворна дама — умопомрачителна и напълно следваща дворцовия етикет. Тя притежаваше съвършено произношение, което отсичаше всяка сричка. Мнозина се опитваха да я вкарат в леглото си, десетки си приписваха този успех. Но Албърт знаеше, че въпросните щастливци са само трима. Знаеше, защото той бе част от тях.

— Колко си отслабнал. — Дамата го оглеждаше с пакостлива усмивка. — Болен ли си бил?

— Да, болен от копнеж да те видя отново.

Тя се изкикоти — нещо, което правеше често и което представляваше най-дразнещата ѝ черта. Особено когато го правеше в леглото. Подобна обстановка определено не насърчаваше прояви от този род.

— Ти какво прави? — Албърт умело смени темата на разговора. Той не възнамеряваше да прекара нощта в обяснения за изминалите две години. А и отдавна бе научил, че жените предпочитат да говорят за себе си. Или в краен случай за други жени. — Какви пакости си вършила през изминалото време?

Ново изкикотване, последвано от извъртане и хвърлен над голото ѝ рамо поглед.

— Знаеш, че никога не бих направила нещо неподобаващо. — Тя премигна насреща му.

— Не, разбира се. Ти си същинско въплъщение на добродетелта.

— Ти се шегуващ, но напоследък съм точно това. Скуката ме е натикала в ъгъл на сивота.

— Но бездействието не ти е попречило да останеш в течение на клюките.

— Да видим... говори се, че баронеса Кипъл е поръчала смъртта на пуделчето на лейди Брендън, защото животното разровило розите ѝ. Говори се, че баронесата собственооръчно удавила донесеното ѝ куче в кристалната купа за пунш, която лейди Брендън ѝ подарила миналата година.

— Истина ли с?

— Така и не съм виждала кучето. — Тя се усмихна лукаво.

На Албърт не му беше до смях. Убиването на пудели не се очертаваше като особено доходоносно възложение. Той бе дирил часове наред, но така и не беше открил никаква потенциална работа.

— Колкото и да е очарователна тази история...

— Очарователна? Аз я намирам за секваща дъха! — обяви Констанс и изхихика зад дланта си. — Ужасна съм, нали?

В следващия момент тя забеляза погледа му.

— Какво има?

— Надявах се, че се шегуващ, когато спомена за досадата.

— Изразих неудовлетворението си от настъпилата скука.

Педантична както винаги. Дали тя си поставяше и определена бройка дневни кискания? Може би това бе причината смехът ѝ да се оказва толкова дразнещ: не само прекомерен, но и монотонен.

— Разочарован съм.

— От мен ли?

— Преди ти слухтеше за всичко, случващо се край благородниците, и винаги можеш да разчитам на теб да чуя някоя наистина интересна новина.

— Първо, не аз самата слухтя. За тази работа си имам слугини.
— Поредният дразнец смях. — Второ... — Тя се поколеба.

— Не можеш да ми откажеш. Умирам да чуя нещо интересно.

Констанс понечи да каже нещо, но спря, насочила поглед към ръцете му.

— Къде е чашата ти?

— Вчера се прибрах късно, ако разбираш. Главата ми все още е малко мътна.

— Тъкмо причина да прогониш мъглата. — Тя стоеше със заключени пред себе си ръце и се усмихваше в очакване.

Виконтът възкликна.

— Разбира се. Извини ме. Да донеса ли и за теб?

— Би било много мило от твоя страна.

Отправен към най-близката бъчва сайдер, Уинслоу бе принуден да признае загубата на формата си. Преди той се бе справял много по-добре. Преди често бе държал допълнителни чаши край себе си, които да предложи веднага.

— Защото това е нелепо! — изкрещяваше в този момент графът на Лонгбоу. — Говорим за човек, който е мъртъв от петстотин години!

— Ти си страхливец! — изкрещя в лицето му графът на Уест Марч.

— А ти си глупец!

Двамата се бяха настанили край дъбова маса, оливащи с размахваните си чаши себе си и граф Пикъринг, заел умиротворяваща позиция между двамата. Албърт побърза да загребе черпака, като не пропусна да улови парченце ябълка, и се върна при събеседничката си.

— Пак ли за щита спорят? — попита лейди Констанс. Тя не забеляза (или не обърна внимание), че виконтът не е взел чаша за себе си.

— Хубаво е да видя, че нищо не се е променило.

— Тази година изглеждат особено решителни.

— Явно са пили повече. Та за какво ставаше въпрос?

— Да. — Жената кимна настрана. — Помниш ли лейди Лилиан?

Албърт насочи поглед към указаната част от залата, докато не откри въпросната красива жена. Тя бе облечена в бледосиня бална рокля — разкошен модел, който губеше ефект заради скованата поза на носителката си. Жената се бе вторачила право пред себе си, в някакво несъществуващо битие.

— Лилиан Травал от Оуктъншир?

— Същата. До нея стои съпругът ѝ. Хърбърт. Той има цяла търговска флотилия. Но в случая става дума за нея. Изглежда се е забъркала в хубави неприятности.

— Да не искаш да кажеш, че тя е...

— Мисля, че е по-лошо. Не, наистина не бива да ти казвам това.

— Колко си изпила?

Констанс замълча в размисъл.

— Изобщо днес или от началото на празненството?

— Няма значение. Отпий, ако ти е пресъхнало гърлото, и продължи.

Тя отпи доста сериозна глътка.

— Може би знаеш за слуховете, касаещи връзката ѝ с лорд Едмънд от Сансбъри. Двата наистина бяха любовници, само че тя престана да се вижда с него още преди година. Тъй като нямаше никакви доказателства, съпругът ѝ прие думите ѝ, че става дума за злонамерен слух. Но неотдавна Хърбърт попита за обиците ѝ, онези, които ѝ бе подарил за една от годишнините им. Прояви необичайна настойчивост. Тя не можа да ги даде и заяви, че са били откраднати. А съпругът ѝ я обвини, че тя ги е забравила в спалнята на Едмънд.

— Съвпадение?

— Надали. Тогава една камериерка ѝ се притече на помощ и заяви, че нейно благородие ги била заела на лейди Гертруда преди няколко дни.

— А наистина ли е било така?

— Не, разбира се.

— Тогава защо слугинята е излъгала?

— Защото тя е знаела къде са обиците. Знаела е, защото самата тя ги е откраднала. Задигнала ги е от будоара на господарката си и ги е дала на барон Макманис. Въпросният се явява конкурент на лорд Хърбърт и много би искал да се запознае с митническите декларации на съперника си.

— Значи той е накарал камериерката да открадне обиците?

— Именно. Той е замислил всичко. По-късно слугинята ще постъпи на работа при него. Не се съмнявам, че заплащането ѝ значително ще надвишава обичайното възнаграждение за съответната длъжност. Сега, за да избегне разобличаването си в мнимо предателство, клетата Лилиан трябва наистина да предаде съпруга си и да връчи исканите документи, за да си върне обиците. Единственият проблем е, че тя въпреки всичко обича съпруга си и не би искала да извърши подобно нещо. Сега разбираш защо тя изглежда по такъв начин и не е в състояние да се наслади на празненството. Аз нямам нищо общо с всичко това, но обичам да разказвам случката.

— Ключките ти отиват, госпожице.

— Зная. — Ветрилото ускори трептенето си.

— Интересно дали лейди Лилиан би предпочела да се раздели с известна сума, за да си върне обиците, наместо да подкопава делата на съпруга си.

— Разбира се, че би предпочела. Но с помощта на подобна информация за конкурента си Макманис ще може да спечели много повече от това, което тя би могла да му предложи. А и той не го прави само заради парите. Извлича удоволствие от позицията си.

— Нямах предвид да плати на него. Случайно познавам определени хора, които охотно биха се съгласили да възстановят справедливостта и да върнат откраднатото. И то на напълно разумна цена. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че е невъзможно. Макманис пази обиците добре. Не бих се изненадала, ако си ги слага нощем. Няма начин те да бъдат откраднати от него.

— Не съм толкова сигурен. Хората, за които споменах, са изключително талантливи.

Лейди Констанс се усмихна.

— Наистина ли? За какви таланти говорим?

— За таланти, които една дама не бива да обсъжда.

Тя присви очи.

— Албърт Уинслоу, трябва да кажа, че ти си пълен с изненади.

— Така е. Самият аз също притежавам скрити таланти.

— И срещу каква сума познатите ти биха проявили своите способности?

— Петдесет златни стандартни тенента.

— Наистина ли?

— Да. Нуждая се единствено от подробно описание на обиците и малка предплата. Не повече от двадесет. Тя би могла да поиска една обица, за да се убеди, че Макманис действително ги притежава. А аз бих могъл да предам въпросната обица на познатите си. Много скоро след това ще разполагаме с чифт.

— И наистина си в състояние да уредиш подобно нещо? Това би било прекрасно. Не само ще помогне на клетата Лилиан, а и тя ще ми дължи услуга. А не е нужно да ти казвам колко ценен може да се окаже подобен дълг.

— Хубаво е да се върне човек.

Стъкленокалаен трясък привлече вниманието им. Графът на Лонгбоу лежеше на пода, а Конрад Червения се беше извисил над него. Танците и музиката секнаха. Кавалерите пристъпиха пред дамите си. Някакъв пазач се приближи до Конрад, който от своя страна грабна меча му, изтегли го и блъсна войника назад.

— Жалко подобие на мъж! — изрева Конрад и размаха оръжието над главата си. — И ти си същият като страхливите си предци!

— Достатъчно! — прогърмя властен глас.

Всички се обърнаха към приближаващия се крал. Пурпурната му мантия, обшита с хермелин, се стелеше след него.

— Амрат, не се опитвай да ме спреш... — поде граф Конрад. Владетелят изби оръжието от ръката му.

— Пил си прекалено много, друже. — Негово величество погледна към рухналия. Всъщност Хефт бе изгубил правото да се нарича така, защото в този момент граф Пикъринг му помагаше да се изправи. — Също като него.

— Възнамерявам да сложа край на всичко това — отсече Червения. Думите му действително се отличаваха с алкохолно разтегляне. — Ще убия негодника.

— Няма да правиш нищо подобно. Той е един от най-добрите ти приятели.

— Той е подлец и мерзавец. Змия.

— Освен това е и твой братовчед.

— Не ме интересува.

— Отведи го — обърна се кралят към граф Пикъринг.

Четиримата напуснаха залата. Конрад не преставаше да се заканва как щял да смлати Хефт, така че целият му род щял да усети.

Още преди излизането им музикантите бяха засвирили отново и танцуващите двойки отново се подреждаха. Албърт установи, че е останал сам. Погледът му откри лейди Констанс приведена край ухото на лейди Лилиан. Двете бяха повдигнали ветрила пред лицата си. Лицето на жената в синя рокля се обърна към Албърт. При поредното отместване на ветрилото той различи усмивка.

Първата задача бе изпълнена.

* * *

Редицата чакащи коли бе заела значителна част от кралския булевард. Конете размахваха опашки и удряха копита, а кочияшите им разговаряха или се възползваха от дългото чакане, за да подремнат. Всеки от тях носеше шапка, украсена с фазаново перо. Тъй като фенерите на колите бяха оставени да светят, светлината им се сливаше в пламтяща стрела, насочена към замъка.

— Те няма да стоят мирни — долетя силен глас. — Знаеш това.

От мястото си на капрата Ейдриън можа да види неколцина мъже с плащове да излизат от замъка.

— Че защо пък не? — заяви по-дълбок глас. — Просто трябва да ги напием повече.

— Повече? Да не си се побъркал? Те и сега са готови да си извадят очите.

— Да, но ако не могат да се задържат на крака, няма да могат и да се бият.

Излезлите се отправиха към предната врата. Одеждите на четирима от тях издаваха благороднически произход. Другите двама бяха от охраната на двореца.

Двамата постови застанаха мирно и отсечено отдадоха чест.

— Ти си Ройбън, нали? Момчето на Ричард? — попита гръмкият.

— Да, кралю. — Момчето отговори тихо, но хладният въздух отнесе думите му отвъд крепостния ров.

— Хубаво. Сега слушайте. Двамата с граф Пикъринг ще отведем тези идиоти, за да не се избият. Но — той погледна назад към сияещия

замък — ако някой пита, искам да кажете, че не сте ме виждали. Кажете, че съм се оттеглил. Вече се явих пред гостите и изпълних задължението си. Останалата част от нощта си е моя и аз възнамерявам да я прекарам по своя преценка. Разбрахте ли?

— Да, Ваше Величество — отвърнаха войниците.

— Вече казах на кралицата, която се кани да си ляга. Ще кажете, че аз също съм си легнал. Разбрахте ли? Кълна се в Марибор, че съм си заслужил една нощ почивка. Запомнихте ли?

— Да, кралю.

Другите двама пазачи бяха довели коне и се заеха да качват пияните на седлата им.

— Да вървим, Лео. Нощта е ясна, а аз като никога съм се настанил върху седло, а не върху възглавничката на трона. Сега е времето за истинско празненство.

— Тъй, тъй — обади се един от пияните.

— Думата ви е закон за мен, Ваше Величество.

Групата прекоси моста и се отправи към градските порти.

— Кралят избяга — каза Ейдриън.

— Да — долетя от купето.

Господин Пенсив Стивънс си беше отишъл, заменен от познатия Ройс. Сега крадецът бе обзет от дебнещо настроение, спуснал качулка.

Ейдриън можеше да види дъха си. Той намести яката и шапката, за да скрие колкото се може повече от лицето си. По време на годините военна служба бе преживявал и далеч по-лоши условия, само че в почти всички случаи бе имал с какво да си запълва времето. Преди битка винаги имаше меч за заточване или бром за обличане. Животът на кочияш определено не беше за него.

Боецът беше от хората, които не ги свърта на едно място и не понасят бездействието. През последните шест години той не бе спрял да пътува и никога не се бе задържал някъде по-дълго от няколко седмици. Бе видял голяма част от света, но не и подробности. Много неща отминаваха незабелязани. Единствено търпеливите колари и техните животни получаваха възможност за внимателно вглеждане.

Духаше съвсем лек вятър, който, благоприятствай от хладината, съумяваше да разнася звуците надалеч. Някой цепеше дърва и сред еката на секирата понякога долиташе ругатня, когато острието отскочеше. На моменти се разнасяха неочаквани изблици смях, а също

и неразбираеми викове, които боецът причисляваше на бродещите из града почерпени, поели в търсене на домовете си или пък на поредната пивница. Числеността на суетящите се слуги можеше да послужи като показател за заможността на съответните домове, а популярността на заведенията можеше да бъде измервана според отварянето на вратите им. Пивница „Счупеният шлем“ се справяше значително по-добре и от „Дивата бъчва“, и от „Желязното огре“. През цялото си чакане Ейдриън не бе видял нито един посетител да влиза в последната кръчма. Може би това изобщо не беше заведение? Тази част на града бе толкова уредена, че тази табела като нищо можеше да принадлежи на някоя ковачница. Или пък бе приютила лихвар.

Във всеки случай всички влизаха в пивниците със забързани крачки, за да излязат часове по-късно, на групи и бавно залитащи. Патрулиращите войници също се движеха на групи. Сред тях имаше мнозина временно назначени — те се познаваха по липсата на униформи. Най-малочисленият патрул бе включвал трима.

Като цяло наоколо беше пусто. Може би всички се бяха събрали в двореца, а неочакваното застудяване се бе погрижило за прибирането на останалите. А може би присъствието на пазачите бе предизвикало това: те проверяваха всеки срещнат.

С напредването на нощта улиците ставаха все по-тихи, което се харесваше на Ейдриън. Работата, която им предстоеше, бе вършена най-добре във времето, което останалите хора отделяха за сън.

Наближаването на момента го изпълваше с отвращение. Той също споделяше мнението на Ройс, че мъжът, нанесъл побой на Гуен, заслужава да бъде наказан, но по отношение на самото наказание единомислието им приключваше. Ейдриън би предпочел да се изправи срещу благородника в открит бой на някое добре осветено място. Заради разликата в уменията им подобен сблъсък пак не би бил честен, но поне щеше да изглежда такъв. Но пък един маркиз не би приел такова предизвикателство, така че се налагаше двамата да си послужат с не толкова откритите техники на Ройс.

Въпреки това не му харесваше идеята да се промъкна и...

Боецът скочи на земята и се облегна на колата.

— Какво точно възнамеряваш да правиш с него, когато той се появи?

— Не би искал да знаеш.

Ейдриън погледна към розата, пъхната сред металната решетка на фенера. Останалите три лампи също бяха украсени с цветя — Ройс бе закупил розите от един уличен търговец.

Крадецът беше в поетично настроение, а това беше изключително лош знак.

ГЛАВА 14

ПРЕДАТЕЛИ

— Това въобще не ме интересува, млада госпожице.

Кралица Ан водеше поредния спор с дъщеря си. А Ричард Хилфред стоеше в коридора и ги наблюдаваше през отворената врата. Нора, слугинята, която недовиждаше с едното око, се бе притекла на помощ на кралицата. Принцесата се опитваше да се отскубне от тях.

— Аз съм почти на тринадесет! — кресна девойката. — На тази възраст бих могла да се омъжа и да имам дете! А ти ме пращаш да си лягам още преди луната да е изгряла.

Тя бе почервеняла от гняв и не бе спряла да се бори с майка си още от мига, в който Ричард я бе отвел в спалнята ѝ, съгласно нареждането на кралицата. *Аристократи*.

Хилфред не можеше да ги разбере. Някой прегладнял до смърт, който посегнеше да открадне ябълка, веднага щеше да изгуби ръката си. А същите тези благородници, които не биха се поколебали да издадат горната присъда, не спираха да глежат децата си. Ако Ариста беше негова дъщеря, тя никога не би си позволила да му говори по такъв начин. Още на втората подобна проява лиглата щеше да е изгубила значителна част от зъбите си.

Кралицата стоеше с ръце на хълбоците и рязко се приведе напред.

— Тук грешиш, Ариста — остро каза тя. — Когато се омъжиш и имаш собствени деца, аз няма да ти казвам нищо. Това ще бъде задължение на съпруга ти. А ти ще правиш каквото той ти каже. Точно както сега ще правиш това, което ти казвам аз.

— Не е честно.

— Ти сама изтъкна, че вече си на тринадесет. На практика вече си жена. Крайно време е да разбереш какво означава това. Нека ти кажа, че не става дума за никаква справедливост. Просто правиш реверанси, усмихваш се послушно и си затваряш устата.

— Но с теб не е така. Ти и татко...

— Аз извадих късмет. Баща ти... Той е много мил. Но освен това аз не си позволявам да не го слушам, когато заговори с онзи глас. Ти също ще научиш това. Тази вечер е добра възможност да се упражниш за бъдещето, което ти предстои.

— Тогава никога няма да се омъжа.

— Това решение не ти принадлежи.

— А трябва.

— Вечно с твоето трябва. Ти не ставаш жена, Ариста, а глезла. Сега си лягай.

Кралицата рязко се извъртя и излезе в коридора. С оттеглянето си тя затръшна вратата по-силно от необходимото. За момент тя остана неподвижна, стиснала юмруци и зъби.

— Упорита, войнствена и вечно непримирима — изръмжа кралицата.

Дали беше насочила думите си към Хилфред? Понякога аристократите си говореха сами.

Той се почувства неловко. Ако беше се обърнала към него, той трябваше да ѝ отговори, иначе рискуваше да я наскърби — нещо, което не му се искаше да прави в сегашното ѝ състояние. Бе сигурен, че кралицата не би проявила към него и частица от търпението и търпимостта, които бе отправила към дъщеря си.

— В известна степен прилича на баща си — каза той.

Без да го поглежда, кралицата кимна. В следващия момент се обърна към вратата.

— Точно това харесвам у нея.

— Желаете ли да ви придружа обратно до залата, Ваше Величество?

— Моля? — Този път Ан го погледна. — Не. Достатъчно празнувах за тази вечер. Ще сложа Ариста да си ляга и ще се оттегля на свой ред. Повече няма да ми трябваш.

— В такъв случай ще ви оставя. — Той се поклони според етикета. — Лека нощ, кралице.

— Благодаря ти, сержанте. Лека вечер и на теб.

Кралицата въздъхна и отново влезе в спалнята на дъщеря си.

Ричард остана сам в коридора.

Най-накрая. Бе започнал да мисли, че нелепицата с принцесата няма да има край. В друг момент просто би се оттеглил, но

тазвечерното празненство представляваше не само улеснение, а и пречка. Ако Ройбън му беше казал за проститутката по-рано...

Ричард трябваше да говори с епископа: нуждаеше се от насоки. В момента кралят се черпеше заедно с граф Пикъринг, придружаван от Бърни и Мал. Кралицата и принцесата се бяха оттеглили, така че му оставаше да мисли единствено за принца. По принцип Нора винаги слагаше Олрик да си легне пръв, но въпреки това сержантът трябваше да провери кухните. Принцът и Пикърингови имаха навика да се промъкват долу и да играят на комар с оръженосците.

Но къде да търси Салдур?

За последно бе видял епископа да разговаря с Амрат в параклиса. Тъй като мястото се намираще по пътя му, нищо не му пречеше да намине.

Пред вратата сержантът спря и повдигна ръка да почука. Но не го стори, защото дочу познати гласове.

— ... защото се тревожех — обясняваше Салдур.

— Но защо сте били там? — Гласът на лорд Екзитър се разпознаваше веднага: рязък, ясен, обвинителен.

— Нима има закон, който забранява на духовните служители да споделят компанията на войниците? Веднага ще се извиня на краля, ако в незнанието си съм нарушил някое от изискванията на етикета, но мога да ви уверя, че подобно ограничение действително не ми е известно.

— Не става дума за протокола. Просто е странно. Сержант Барнс каза, че ви видял на стълбището. Кулата е странно място за един свещеник през нощта. Какво сте правили там?

— По заповед на Негово величество ли трябва да давам обяснение за присъствието си в двореца? Или става дума за престъпление, в което аз съм се оказал заподозрян?

— Има ли причина, поради която отказвате да отговорите на един толкова лесен въпрос?

Последва кратка пауза.

— Току-що се бях върнал от пътуването си до Ерванон. Искан да се срещна с краля, само че в онзи момент той бе зает и трябваше да почакам. Тъй като няхах какво да правя, реших да се разходя до върха на кулата. На моите години раздвижването е полезно. Не стоях дълго в помещението, защото през прозореца не се виждаше почти нищо. —

Епископът се засмя. — Нещо очаквано, като се замисля. Както и да е. По време на слизането си се натъкнах на същински парад войници. Стана ми интересно присъствието им. Оказа се, че те подготвят празненство за рождения ден на началника си. Отнасяха бъчва с пиво и цял поднос с хапки от месо и сирене. Тъй като след пристигането си не бях имал време да се нахраня, а все още чаках краля, останах при тях.

— А след като се е разбрало, че девойката е изчезнала, защо сте настоявали толкова за обявяването на тревога?

— Разбираемо бях притеснен за своя владетел. От жена, склонна да продава тялото си, може да се очаква всичко. Кой би гарантирал, че тя не е възнамерявала да убие краля?

— Тя е била обикновена невежа курва от бедняшкия квартал. Очаквате да повярвам, че тя би могла да стигне до Негово величество, въоръжена със скрит кухненски нож? И дори ако хипотетично приемем, че тя би успяла да се добере до него, наистина ли смятате, че би могла да застраши живота му?

— Намирах се в една стая с десетина пазачи, които напълно съзнателно бяха нарушили сигурността на двореца и на всичкото отгоре бяха изгубили въведената вътре девойка. Трябва да призная, че не притежавам вашата увереност в способността им да защитят крал Амрат. Точно вие би трябвало да ме подкрепите в това отношение.

— Да ви подкрепя? — Думите бяха изречени с презрение. — Знаете ли какво си мисля, епископе? Мисля си, че самият *вие* и онези, които вие *подкрепяте*, много бихте се радвали да видите края на монархическата власт в Меленгар. Освен това мисля, че тази кула е удобно изолирана, макар да представлява част от кралските помещения. Стълбището е дълго, на върха е студено, а персоналът отбягва да ходи там, защото мястото се води обитавано. Прекрасна комбинация от близост и усамотение, която би послужила отлично на евентуални конспиратори. Смятам, че вие сте се качили там, за да проведете уединен разговор. Носи се слух, че преди смъртта на Уейнрайт на върха на кулата била видяна светлина. Може би сте имали навик да се срещате там и появата на кралските войници, неочаквано изникнали на стълбището, ви е стреснала. А наученото впоследствие ви е дало още по-голям повод за тревога. В гардероба е била скрита жена. Дали тя е стояла там и по времето, когато сте разговаряли със

съзаклятниците си? Трябвало е да узнаете. Затова сте настояли за тревогата. Искали сте да я откриете и да ѝ прережете гърлото.

— Момчето ми, позволете да похваля изобретателността ви. Историята ви несъмнено е скроена майсторски. Но защо я похабявате пред мен? Подобна реч е изготвена за пред краля — или поне за канцлера — за да пробуди недоверието му към мен и ако ми позволите да кажа, да отклони вниманието му от вас. И двамата знаем, че вие сте този, който подготвя заговори срещу краля. Вие сте този, който е изключително настоятелен в откриването на девойката. Вие ли помогнахте на Барнс да я вкара вътре? Затова ли сте го убили? За да не му позволите да разкрие истината? Виждате ли колко е лесно да се отправят обвинения? Но те сами по себе си не представляват нищо. Казвам това въз основа на собствен и съвсем пресен опит. Опитах се да накарам краля да разбере опасността, но той не оцени усилията ми. Той иска факти, а не предположения. А сега, освен ако не възнамерявате да ме арестувате, ще се връщам в катедралата. Вече съм прекалено стар за празненства.

Ричард почука и зачака.

— Кой е? — кресна Екзитър. — Какво искаш?

— Ричард Хилфред. Дойдох да посетя епископа.

— Разбира се, Хилфред, влизай — каза Салдур.

— Ти някога пазиш ли самия крал? — попита Екзитър.

— Тази вечер ми бе възложено да се грижа за безопасността на кралицата, Ваша Светлост, а тя току-що ме освободи.

— Това ли е всичко, лорде? — попита епископът.

— Ще открия девойката — каза му Екзитър. — Ще открия тази Роза. И тогава подозирам, че ще проведем съвсем друг разговор.

Той избута подчинения си от прага и с ожесточена крачка се отправи към стълбището.

— Влизай, Ричард. С какво бих могъл да ти помогна?

Сержантът внимателно затвори вратата след себе си, но пак остана нащрек. Нали самият той бе подслушал предишния разговор, проведен тук.

— Намерих Роза — тихо каза той.

ГЛАВА 15

РОЗА

Двамата крачеха бързо по тесния коридор. Ричард вървеше напред, повдигнал фенера високо за удобство на епископа. Това бе първото посещение на духовника в тъмницата. Оживлението на празника тук почти не се чуваше; до тях достигаше само приглушена смесица от разговори, смях и музика. Сержантът спря пред последната килия и използва ключа, който Ройбън му беше дал.

— Ройбън? — попита девойката, когато вратата се отвори.

— Не. — Ричард влезе и отново повдигна фенера, този път, за да освети сгушената край стената девойка. — Аз съм баща му. Той ме изпрати тук. Довел съм епископ Салдур, който би искал да ти зададе няколко въпроса.

Двамата влязоха в килията. Духовникът показа края на огледа си, кимвайки с глава.

— Ти беше ли в кулата миналата нощ?

Роза кимна изпод отрупания със сламки килим.

Ричард със задоволство забеляза, че тя по нищо не прилича на неговата Роза. Тази бе много по-млада, някъде на годините на Ройбън, и имаше огромни очи.

— Сержант Хилфред ми каза, че си чула разговор между двама мъже. Какво си чула?

— Те обсъждаха убиването на краля.

— Кой бяха те?

— Не зная, сър.

Салдур пристъпи по-близо.

— Сигурна ли си? Много е важно.

— Никой от двамата не използва обръщения.

Свещеникът направи нова крачка.

— Сигурна ли си?

Роза се сви още повече, този път от страх.

— Сега си спомням... нямаше имена, но единият веднъж нарече събеседника си *Ваша Светлост*.

— Друго?

Тя се поколеба. Личеше, че се старае да угоди на изправения пред нея епископ.

Тогава очите ѝ светнаха.

— Споменаха името *Клер*.

— Клер? — повтори Салдур.

— Чух... — Тя погледна към Ричард, сетне сведе очи към пода. Опитваше се да си спомни. — Да! Казаха, че било жалко, че Клер трябвало да умре, защото научила кой убил канцлера. — Девојката кимаше бързо, ронейки сламки от косата си.

— Казаха ли кой е бил?

Роза се замисли отново. Лицето ѝ изразяваше усилие.

— Не.

— Ще можеш ли да разпознаеш гласовете, ако ги чуеш отново? Последва поредното ѝ мълчание. Няколко мига тя наблюдава двамата мъже, преди с тих глас да заяви, че не знае.

Салдур остана загледан в нея още секунда, преди да излезе. Ричард го последва. Двамата поеха обратно сред празните килии. Когато прецени, че са се отдалечили достатъчно, епископът спря и зашепна:

— Кой друг знае, че тя е тук?

— Никой. Само синът ми.

— Синът ти?

— Ройбън. Днес е първият му ден на служба.

— Днес дежурен ли е?

— Да.

Салдур се усмихна.

— Отлично. Ще трябва да я изведеш от замъка. Направи го веднага, преди Екзитър да я е открил. Погрижи се за нея. Намери някое безопасно място, където никой няма да се сети да погледне. А после се върни, тази вечер ще имам нужда от помощта ти. Сега съдбата на кралството е в нашите ръце.

* * *

Ройбън започваше да разбира раздразнението на Бейл. Стоенето на едно място се оказа по-трудно от цепенето на дърва и почистването на коне. Нищо не се бе случило в продължение на часове, а нощта бе застудяла.

— За какво беше скандалът този път? — попита Гришам.

Гришам беше ветеран, който винаги го бе ужасявал. Той имаше стържещ глас, рунтави вежди и вечно набола брада. Ройбън никога не бе го виждал да се бръсне, но лицевото окосмяване си оставаше същото.

— Кой скандал?

Хилфред бе изненадан от думите му. Гришам рядко му обръщаше внимание. Но може би скуката бе започнала да се отразява и на него.

— Този между теб и баща ти сутринта. Отново те чух да се удряш във вратата. Събуди ме.

— Съжалявам. — Юношата не каза нищо повече, решил, че другият просто се оплаква.

— Е, за какво се карахте?

Ройбън объркано погледна възрастния войник. *Той наистина ли иска да знае?* Може би униформата бе променила статуса му не само сред пленените момичета.

— Той не искаше да се доближавам до принца и приятелите му.

— А, да. Чух за това. Извадил си късмет с връщането си. Точно биваше подготвян патрул. Ако се бе стигнало до това, щеше да ти се наложи да отговаряш не само пред баща си.

— Какво трябваше да направя? Когато един принц ти каже да го придружиш, няма как да му откажеш.

— Все ми е едно какво и защо си направил. Просто се чудех за причината, поради която Ричард блъска главата ти във вратата.

— Той беше пил — додаде юношата, без да знае защо. Баща му много пъти го беше бил и в трезво състояние. Самият Гришам също знаеше това.

Другият пазач се загледа към чакащите отвъд моста коли и прокара ръка по наболата си брада. Той имаше такъв навик.

— Баща ти не е лош човек. Просто е суров. Светът го е направил такъв, като всички ни. Той просто се опитва да те направи по-силен, за да не рухнеш при първия сериозен проблем. Разбираш ли? Така се

оцелява. Светът е противно място. Позволиш ли му, той ще те убие, и то не задължително с острие или болест. Има си причина, поради която хората предпочитат да умират в битка: понякога животът се оказва по-лош. А за да имаш силен син, трябва да му удряш главата във вратата.

Това беше най-дългият разговор, който двамата с Гришам някога бяха провеждали. Затова юношата реши да се възползва от бърборото му настроение и попита:

— А познавал ли си майка ми?

— Разбира се. Всички я познавахме. — Гришам се усети и побърза да добави: — Не в този смисъл, разбира се. Тя не беше... каквато я изкарват. Тя беше добро момиче. Мило момиче. — Той помълча. — Сигурно това също има значение. Той не иска да ставаш като нея.

— Какъв?

— Слаб.

— Защото тя се е самоубила ли?

— Някои хора не успяват да понесат ударите на живота. Те не притежават никаква броня. Роза Ройбън беше една от тях. Погледнеш ли я, можеше да видиш какво си мисли. Тя не познаваше тайните. Ако беше нещастна, плачеше. Ако беше щастлива, усмихваше се.

— А ако сърцето ѝ е било разбито...

— Да. Виждам, че разбираш.

Вратите на двореца се отвориха. Изникналата ивица светлина откри два силуета, единият обгърнат в одеяло. Дори и от това разстояние Ройбън можа да различи Роза и баща си. Двамата бързо прекосиха двора.

— Отвеждам я у дома — каза Ричард Хилфред, с което изпревари въпросите им. Той погледна към Гришам. — Това момиче е дочуло двама мъже да обсъждат покушение срещу краля. Нали така?

Роза кимна.

— Един от тях е бил лорд Екзитър — продължи сержантът. — Той иска да я убие, затова трябва да я отведе на сигурно място.

— Екзитър? — каза Гришам. — Предател?

— Боя се, че е така. Излишно е да казвам, че бих се радвал, ако забравиш, че си я виждал, и не казваш никому, че съм напускал замъка.

Ройбън забеляза, че Гришам го гледа недоумяващо.

— Знаеш, че градът е пълен с патрули, които я търсят — каза войникът.

— Ще дойда с теб — предложи Ройбън.

— Ще останеш тук — тросна се баща му. — Това е твоят пост. — Той сграбчи сина си за ризницата и го блъсна към крепостната стена. — Поставих те на това място, за да останеш в безопасност — тихо каза той. — Затова ще останеш тук, разбра ли? Никъде няма да ходиш. Няма да навлизаш в града и в никакъв случай няма да се връщаш в замъка. Ясно?

Юношата не разбираше, но въпреки това кимна.

Ричард въздъхна и го пусна.

— Майка ти поиска от мен да се грижа за теб. Аз го сторих. Направих всичко по силите си и ѝ се издължих. Ти оцеля. Вече си мъж. Искам утре сутринта да си спомниш, че съм те сложил да дежуриш на портата. Разбра ли?

Ройбън смяташе, че е пропуснал част от разговора. По същия начин се чувстваше, когато баща му разговаряше с него пиян. Думите, изречени току-що от сержанта, бяха напълно смислени, но въпреки това юношата не можеше да ги разбере. Въпреки това той отново кимна.

Баща му сграбчи Роза за ръката и я повлече след себе си. Докато минаваше под свода, девойката погледна назад към Ройбън. Той понечи да ѝ каже нещо, да се сбогува. Но преди да е успял да намери думите, тя си беше отишла.

* * *

Ако някой друг, а не бащата на Ройбън я влачеше по такъв начин, тя би се ужасила. С мрачно лице мъжът я влачеше след себе си. Той по нищо не приличаше на сина си. Дали не бе излъгал?

Тя се беше успокоила в мига, в който отново бе видяла Ройбън. Дори видът на лицето му се бе оказал достатъчен, за да ѝ вдъхне спокойствие. Девойката бе го познавала само един ден, но и за това време той бе сторил за нея повече от всички останали мъже. Той не беше зъл като тях.

Роза бе достигнала до това обобщение по времето, когато баща ѝ бе изоставил нея и майка ѝ. През последвалите години тя бе получила множество възможности да се убеди. Но Ройбън беше различен и неочакван. Намирането му я бе шокирало също като евентуалното откритие, че кучетата са способни да говорят. Той не просто бе специален; той беше същинско чудо. Роза се чувстваше привлечена от светлината му. По време на целия си престой в килията тя бе мислила единствено за него. Какво ли обичаше да прави? Какви ли неща му бяха неприятни? Коя ли бе любимата му? Последната мисъл бе пробуждала сърцето ѝ особено болезнено. Но именно заради нея тя го бе обикнала още повече. Ройбън бе верен. Подобно нещо тя не можеше да каже за нито един от мъжете, които бе познавала. После идваше и онзи момент на колебание.

Той пазеше първия си път за любимата си, за да го направи специален. Роза намираще това за удивително, едновременно затрогващо и глупаво. Самата тя не бе запазила добри спомени от първия си път и се стараше да не помни и последващите повторения. Съзнанието ѝ си бе изработило склонността да запомня само добрите моменти от живота, макар да не се справяше всеки път.

Все пак това означаваше, че Ройбън и любимата му още не бяха се опознавали по този начин. Всъщност изглеждаше, че той дори не я е целувал. В гласа му се бе долавяла болка. И в очите му също. Може би Гуен се вглеждаше по подобен начин в хората. Може би всеки притежаваше способността да се взира в душите на околните и да съзира отблясъци от истината. Гуен просто знаеше как да гледа. Или пък отделяше от времето си, за да го стори. Повечето хора не се интересуваха и не искаха да знаят. Но ако някой проявяваше искрена загриженост към друг, може би тази загриженост го караше да се вглежда в очите на обичния и да открива онова, което го измъчва — за техния поглед то ставаше видимо. С вглеждането си в очите на Ройбън Роза бе разбрала нещо за него и нещо за девойката, която той чакаше. Той ѝ бе отдал сърцето си, но дарът не бе приет. Която и да бе тази малоумница, Роза я мразеше. Но освен това ѝ беше благодарна за глупостта, защото самата тя бе сигурна, че се е влюбила в Ройбън Хилфред.

Баща му продължаваше да я влачи из града и тя потръпна, но това бе произтекло по-скоро от студения вятър, отколкото от мисълта.

Тънката рокля не предоставяше почти никаква защита от студа, но пък и не беше предназначена за това. Под ударите на вихъра одеялото непрекъснато се изхлузваше от раменете ѝ. Зимата приближаваше; ледените ѝ пръсти докосваха всичко наоколо.

Тя трябваше да му благодари. Той беше баща на мъжа, когото тя обичаше, и това бе шансът ѝ да направи добро впечатление. Роза знаеше, че има много за наваксване. Тя бе проститутка, срещнала сина му при бягството си от поредната работа. Единствено я утешаваше мисълта, че внуците му много щяха да се забавляват от тази история. Или пък не. Тя се навъси. Най-добре те да не узнават, че мама е била курва. И въпреки това тя не можа да не си представи разговора.

Благодаря ти, че ми помагаш, Ричард. Името ти е Ричард, нали? Или да те наричам татко? Да, мисля, че така е много по-мило. А и винаги съм искала да имам истински баща, защото моят избяга и остави двете с майка ми да гинем от глад. Така че никой няма да ти оспорва мястото. Представяш ли си ни пред камината, татко? Аз ще приготвям прясно уловената гъска, а малките Гуендолин и Ричард — да, на момчето ще дадем твоето име — ще си играят на пода.

— Благодаря ти, че ми помагаш.

— Млъкни. — Ричард Хилфред отново я дръпна за ръката и леко изви китката ѝ. Той звучеше разгневен.

Може би се беше ядосал, защото говоренето можеше да ги издаде. Роза бе забравила, че е бегълка. Логично беше, че той ще бъде напрегнат. Само това му липсваше в момента: едно бърливо момиче да докара смъртта им. Поредната грешна стъпка. Определено щеше да ѝ отнеме много време да спечели одобрението на бъдещия си свекър. Но щом Гуен бе успяла да издигне малък дворец на мястото на онази руина, то и Роза щеше да постигне успех в това си начинание. А и Ройбън щеше да ѝ помогне. Появата на първите внуци щеше да заздравя позицията ѝ окончателно. Всички възрастни родители си умираха за внуци. Но за момента щеше да мълчи.

Тя се усмихна, когато си представи разговора си с Гуен.

Помниш ли какво казваше за влюбването ми?

ГЛАВА 16

ЛОРД САЙМЪН ЕКЗИТЪР

— Роза е била в замъка? — каза Ейдриън. Той се бе върнал на капрата; дори дебелото палто на Дънуди не бе в състояние да спира студа.

— Това не бях очаквал. — Гласът на Ройс долетя под него.

— Това проблем ли ще представлява за нас?

— Не мисля така. Дори напротив. Нали чу, Екзитър още я търси. Моментът може да се окаже отличен.

— Никога няма да успеят да стигнат. — Ейдриън се бе загледал в девойката и войника, които бързо се отдалечаваха. Той си спомняше Роза от миналата година: тя непрекъснато му бе давала супа, а веднъж бе успяла и да я разлее отгоре му (тогава двамата много се бяха смели). Тя бе обожавала да слуша разказите му, а веднъж, малко преди да замине, боецът бе танцувал с нея. — Да ги качим.

— Тук съм заради Екзитър и колата ми трябва. Но ти върви да ги придружиш, ако искаш. В случая не ми трябваш.

Ейдриън се спусна от капрата и се приближи до прозореца. Завесата бе спусната, леко отместена от Ройсовите пръсти.

Пазачът и Роза вече потъваха в сенките.

— Ще остана — въздъхна боецът.

— Не. Върви.

— Ройс, възнамеряваш да устроиш засада на човек от висшите благороднически кръгове. Защо си убеден, че няма да се нуждаеш от помощ?

— Имам опит.

— В смисъл?

— Имаше си причина от Черния диамант да ни върнат конете. Причина, поради която хората с черни качулки все още са източник на страх в Колнора. Имам голям опит в тези начинания. На мен помощта ти няма да ми трябва. Ако наистина искаш да помогнеш, присъедини се към пазачите: те определено ще се нуждаят от повече мечове.

— Мислех, че не вярваш в добрите дела?

— Може би професорът е бил прав и започваш да ми се отразяваш.

Искаше му се да види очите на Ройс в този момент. Те надали биха му казали много, но пък боецът бе убеден, че спътникът му крие нещо. Да убедиш Ройс да мисли за друг, освен за себе си, бе като да накараш водата да потече нагоре.

Освен това на Ейдриън не му се беше понавило споменаването на професора. Той бе принудил двама им да работят заедно; едва ли не им бе извил ръцете. А подобна постъпка не беше особено мъдра, когато става дума за Ройс. Признанието му за правотата на Аркадиус бе поредният знак, че нещо не е наред.

Блекуотър свали униформеното палто и шапката и взе мечовете си изпод седалката.

— Може и да успея да се върна навреме.

— Не си давай зор — отвърна крадецът. — Както и да се развият нещата, ще имам работа за цяла нощ.

Цяла нощ.

Преди да е свършила нощта, Ейдриън щеше да си припомня тези думи няколко пъти. Той отново нахлузи наметалото си и се отправи към сенките. Щом дворецът остана зад него, боецът се затича сред магазините.

Блекуотър забави ход, когато забеляза двамата, и се задържа назад. Не беше трудно да ги следва, защото знаеше къде отиват. На няколко пъти войникът се оглеждаше, но не достатъчно. Прекараната с Ройс година бе позволила на Ейдриън да научи нови неща. А часовете, прекарани върху капрата, му бяха позволили да прецени улиците.

Двамата преминаха под арката на занаятчийски квартал и поеха сред по-мрачна улица, обгърната от по-малки домове. Тукашните обитатели не бяха достатъчно заможни, за да си позволят улично осветление; оскъдната светлина се процеждаше от замрежените прозорци, зад които седяха работниците и техните семейства. Към този блясък се прибавяха и лъчите на издигналата се луна: те заливаха улиците с призрачна последователност от противоречиви цветове. Близкото разположение на постройките благоприятстваше ехото и позволяваше на Ейдриън лесно да се ориентира по стъпките.

Какво ли беше станало в замъка тази нощ? И какво ли щеше да става тепърва? Блекуотър нямаше навика да се впуска в безплодни размишления за благородниците. Самият той не беше благородник, така че не мислеше за тях. Но срещата с Албърт бе променила това. Виконтът се бе оказал изненадващо... човешки. Макар да използваше гръмки думи, дъхът, с чиято помощ ги оформяше, бе дишаният от всички въздух.

В случая Ейдриън се тревожеше за него. Ако в двореца биваше подготвян някакъв заговор, дано виконтът проявеше достатъчно разсъдливост да не се замесва.

Тропотът на бързо придвижващи се ботуши изникна от една странична уличка. Жителите на този квартал бяха трудолюбиви и рядко се задържаха навън след смрачаване. И никога не излизаха на групи. Ейдриън се притисна към вратата на обущарска работилница, при което си удари главата в оформената като ботуш табела. В следващия миг патрулът изникна пред очите му. Нощните пазачи бързо се насочиха към Роза и спътника ѝ.

— Спрете!

Двамата се подчиниха, което позволи на патрулиращите да се изравнят с тях. И в този случай само един от тях носеше черно-бялата шерифска униформа. Останалите бяха облечени в обикновени туники и вълнени панталони, но всеки от тях бе прикачил бяло перо към шапката си: символ на делегираната им отговорност.

— Как се казвате? — попита униформеният.

— Аз съм сержант Ричард Хилфред от кралската гвардия.

— Войник от замъка? — попита един от цивилните.

Шерифът поклати глава и се навъси.

— Явно червено-златният табард и ризницата не са го издали?

Другият сви рамене, а вторият пълномощник прихна задавено.

— А тази коя е? — попита шерифът и с брадичка посочи Роза.

— Това не те засяга. Тръгнал съм по кралско поръчение; пуснете ни да продължим.

— Невъзможно. Възложено ни е да намерим младо момиче. Някаква курва. — Той замълча, вгледа се в Роза и леко я завъртя. — В продължение на две нощи обхождаме целия град. Но никой от десетките търсещи не се е натъквал на нещо, доближаващо се до търсеното. До този момент.

— А аз пак ти казвам, че в момента изпълнявам задача, възложена ми от Негово величество. — В гласа на сержанта отсъстваше какъвто и да било страх. Той дори звучеше раздразнен. — Виждаш униформата, знаеш какво означава тя. Сега ни пусни. Тази нощ нямам време за селски игрички.

— Може и да си тръгнал по кралска задача, а може и да не си. Ако е първото, тогава няма да имаш нищо против да дойдеш с нас до двореца, за да попитаме Лорд Екзитър. Ако той потвърди, ще се извиним подобаващо и дори ще те придружим до целта ти, за да не ти пречат останалите патрули. Как ти звучи това?

— Казах ти, че нямам време за игрички, хлапе.

Това не се хареса на шерифа.

— Ще ти се наложи да намериш време, сержанте, защото аз не съм хлапе, а шериф, отговарящ за една четвърт от Медфорд. А вие двамата сте арестувани.

В мига, в който униформеният посегна към Роза, Ричард я блъсна назад (при което тя нададе глух вик и падна на улицата). В следващия момент сержантът вече изтегляше меч си и го забиваше в стомаха на по-едрия от цивилните, който в този момент дори не гледаше към него. Роза изпищя, когато пронизаният се извъртя и рухна.

Следващият удар на Ричард бе насочен към шерифа, но срещна стомана: патрулиращите бяха успели да реагират и да изтеглят оръжия. Звънкият екот се понесе из улиците.

Тъй като сержантът бе съсредоточил атаките си срещу шерифа, един от цивилните успя да се възползва от изникнала възможност и разреже гърба на Ричард. А войникът не обърна внимание на удара.

— Той носи ризница, идиоте! — кресна шерифът. — Дръжте момичето и го отведете при Екзитър! — Униформеният премина в атака, за да изтласка Ричард с поредица удари към главата му.

Роза продължаваше да пици и бе започнала да пълзи. Един от пълномощниците я сграбчи за ръката и я изправи. Тя започна да се мята и да го ритва, което не му направи впечатление. Но тъй като затрудняваше движението му, мъжът се принуди да пусне меч си, да нарами девойката и да се отправи към двореца.

Ейдриън го изчака да приближи скривалището му.

— Добър вечер, пълномощнико — каза боецът, пристъпвайки напред. — Виждам, че носиш тежък товар. Трябва ли ти помощ?

За момент онзи го гледаше с подозрение, преди да каже:

— Оставих меча си по-нагоре. Ще ми го донесеш ли?

— Нямах меч? Винаги става така, когато носиш само един. — В следващия миг Блекуотър бе насочил върха на собственото си оръжие към шията му. — Пусни я.

— Аз съм пълномощник на шерифа. Работя за лорд Екзитър. Не виждаш ли шапката ми?

— Странно, тази стратегия не ви помогна и със сержанта.

— Заради тази намеса ще увиснеш на бесилото.

Роза се раздвижи зад гърба на цивилния. Ейдриън не можа да види ясно, но онзи извика и я пусна.

— Кучката ме ухапа! — възкликна той и посегна да я сграбчи отново. Блекуотър трябваше да притисне острието си до врата му.

На около тридесетина крачки Ричард и шерифът продължаваха да се сражават. Личеше, че сержантът е по-добър, а ризницата прибавяше към предимството му. Противникът му се стараяше да се задържа назад и да напада само в краен случай.

— Бягай да доведеш помощ, Терънс! — изкрещя шерифът.

Пълномощникът направи крачка назад, обърна се и побягна към благородническия квартал. Ейдриън не го подгони, а прибра меча си.

Сержантът се възползва от разсейването на врага си и се хвърли в атака. Шерифът понечи да отстъпи, само че не беше достатъчно бърз. Ричард посече крака му; в следващия миг мечът му потъна между ребрата на строполяващия се.

Ейдриън скриви лице. Това вече не бе нужно. Сержантът бе победил още при разсичането на бедрото.

С окървавен меч Ричард се хвърли към Блекуотър, който повдигна ръце.

— Спокойно, аз съм на твоя страна.

Сержантът се поколеба за миг, погледна към Роза, кимна и прибра оръжието си.

— Благодаря ти. Кой си ти?

Боецът също гледаше към девойката.

— Приятел на Гуен.

— На кого?

— Управителката на нашето заведение — обясни Роза. — Преди време Ейдриън ни гостуваше.

— Заведение? — сержантът я погледна объркано.

— Да. Там живея. Където ме отвеждаше.

Той кимна.

— Да. Трябва да вървим. Благодаря ти за помощта. — Той грабна Роза за ръката и отново се затича.

Двамата притичаха през площада, където шумеше фонтан. Порано през деня Ейдриън дори не бе забелязал водата заради градската глъчка, но в притихналата нощ струите шумяха като врящ казан.

Боецът отново пое след тях. Роклята на Роза привличаше вниманието като бяло знаме, а войнишките ботуши на Ричард представляваха същински призив. Явно времето край Ройс му се беше отразило: двамата му се струваха страшно тромави. Сега боецът можеше да разбере раздражението на спътника си. *Защо просто не вземат да извикат, че са тук?*

Пред портата на бедняшкия квартал Ричард спря и се обърна. Не изглеждаше особено щастлив да види Ейдриън.

— Какво правиш?

— Помислих, че може да...

Прекъснаха го усилващи се крясъци и тичащи крака. Светлината на приближаващи се фенери разхвърля сенки.

— Остани тук и ги забави — каза сержантът. — Аз ще я отведа.

Ейдриън кимна.

— Ще се постарая.

Ричард се усмихна, за пореден път сграбчи Роза за китката и я поведе сред мизерните улички.

А боецът се обърна с лице към усилващия се шум.

— Този е един от тях! — Терънс, невъоръженият пълномощник, отново бе взел меча си и сега го размахваше към Ейдриън. Придружаваха го още трима, също цивилни, също въоръжени.

* * *

Албърт изчакваше в приемната зала, заслушан в приглушеното веселие, което пренасяха коридорите. Носеше се уханието на печено

месо: най-сетне сервираха вечерята. Той се надяваше, че е приключил със задълженията си за тази вечер, за да може най-сетне да се наслади на празненството. От много време не се бе докосвал до лукса, полагащ се на потеклото му.

Виконтът събра носовете на обувките си. Последните все още му убиваха, като всички нови обувки. Кожата се нуждаеше от известно време, за да се нагоди към походката на новия си притежател.

Уинслоу се бе замислил за тези й характеристики, защото се затрудняваше да си спомни последния път, в който си бе купувал нови обувки. Четири, а може би пет години? Във всеки случай тези обувки бяха много добри. И почти си заслужаваха чакането.

Но точно сега много му се искаше да пийне нещо. Може би след успешния край на мисията Ройс щеше да отстрани забраната си. В известно отношение на виконта се струваше, че е продал душата си. Или пък свободата бе надценена? В онази ферма край Колнора Албърт бе лежал напълно свободен. Още малко свобода и би умрял.

Нямаше смисъл да убеждава Ройс и Ейдриън, че е способен да контролира пиенето си. Дватамата не знаеха почти нищо за него. В негово лице бяха видели мърляв пройдоха с празни джобове, готов да продаде последната си риза за чаша ром. Те не разбираха, че не алкохолът го бе докарал до това състояние: спиртните напитки му помагаша да го преодолее. По какъв друг начин човек можеше да приеме безсилието си и неизбежността на гладната смърт? По какъв друг начин отрасналият сред дворци и крале можеше да приеме просешката гибел?

Трудно му беше да определи реакцията на Ейдриън, но за Ройс Албърт бе сигурен, че не би се поколебал да го убие. Качулатият мълчаливец излъчваше смърт. Годишите сред аристократи бяха научили Уинслоу да преценява хората и да разпознава онези, които биха изтеглили оръжие в отговор на неосмислена шега. Всеки царедворец трябваше да усвои тези умения, ако не искаше да умре някоя ранна сутрин на дуел. Виконтът не бе лъгал за неспособността си да се сражава, но той компенсираше това чрез други способности. Той се сражаваше чрез мигновена преценка. И въпросната преценка му бе показала, че Ройс и преди е отнемал животи. Без колебание. Ройс нямаше да му даде възможност да се оправдае. Така че за момента

Албърт щеше да кара без пиене. Може би някой ден, когато бе доказал ценността си...

— Какво искаш? Кой си ти?

Лорд Екзитър бързо крачеше към него. Той изглеждаше внушително. С дълга черна коса, пригладена назад, изящно оформена брадичка и сурови очи. Опитното око веднага бе в състояние да различи излъчването на заплаха. За него също личеше, че е убивал и ще убива отново. Онези, които притежаваха власт — истинска власт — винаги бяха ужасяващи.

От изненада виконтът почти забрави репликите си.

— Ваша Светлост. — Албърт се поклони. — Аз съм виконт Албърт Уинслоу.

Екзитър го гледаше остро.

— Кой?

— Не очаквам, че името ми ще ви говори нещо.

— Какво искаш?

— Един човек ми заръча да ви предам съобщение. Нямам представа за смисъла на думите му, но те определено ми прозвучаха необичайно. Той помоли да ви предам следното.

Ройс му бе заръчал да изрече и горната реплика, за да отклони вниманието на Екзитър от себе си. Все пак виконтът се канеше да отвори клетката на раздразнен лъв.

Албърт си пое дъх, за да изрече съобщението бързо. Важно беше Екзитър да го чуе цялото, преди да се втурне.

— Зная за плана ти — изрецитира Албърт. — Роза е при мен. Може би ще успеем да се разберем. Чакам те в карета пред двореца. Украшена е с рози. Ела сам.

— Кой е този човек? — попита лордът.

— Нямам представа. Тази вечер го видях за първи път. Той така и не ми каза името си. Странно поведение. Настоя да ви предам съобщението веднага. Щял да ви чака.

В продължение на един миг Екзитър остана загледан в него, разкъсван между объркване и гняв. Клетката бе отворена, но лъвът не бързаше да се втурва. Той се обърна към войника до себе си.

— Винс, остани с него.

Самият Екзитър се отправи обратно по пътя, от който бе изникнал.

На Албърт не се понрави натрапената компания. Той остана да стои неловко пред войника.

Хора като Винс просто се раждаха готови за войници. Очевидно бе приел заповедта на началника си буквално, защото бе застанал досами виконта. И вонеше на пот. Албърт, горд от уменията си да разчита хората, можеше да сравни взирането в него като поглед към бяла стена. Никакви нюанси и никакво разнообразие. Едно добиче би предизвикало повече интерес.

Войникът се извисяваше с цяла глава над него. Имаше голяма и грозна оплешивяваща глава, с грозно и белязано лице. Но дори и без тези обсипали кожата ивици Винс не би минал за красавец. Коя ли клетница бе родила това бебе? И как така се бе сдържала да не удави грозотилото?

Екзитър се появи отново, енергичен, този път придружен от лейтенант и още шестима охранители.

— Задръж го тук, докато се върна — обърна се лордът към Винс, а на лейтенанта заръча: — Уайлин, отвъд стената чака някакъв идиот, седнал в украсена с рози карета. Върви да го арестуваш.

* * *

Саймън Екзитър крачеше след Уайлин и хората му, но спря на прага на двореца. Останалите прекосиха двора, отминаха крепостната врата и преминаха моста. Площадът отвъд бе отрупан с карети, очакващи завръщането на своите клиенти или господари. Всяка от колите стоеше със запалени фенери. Някои от конете бяха наметнати с одеяла.

Ако не беше неочакваното съобщение, Саймън би обвинил боговете, че заговорничат против него. След изчезването на момичето той бе прекарал нощта и последвалия ден в обиколки из града, през които бе разпитвал курви и крадци. Бе упълномощил над двадесет души и бе накарал шерифите да преобърнат града с главата надолу, за да открият девойката. Но сега изникваше реална вероятност за намирането ѝ.

Не му харесваше начинът, по който дежурните на портата се взираха странно в него.

Уайлин се бе затичал обратно.

— Каретата беше празна, сър.

— Празна?

— Вътре открихме само това. — Лейтенантът му подаде пергамент.

Казах да дойдеш сам. Говорех сериозно.

Давам ти още един шанс. Качи се в каретата. Кажи на кочияша да те откара до гробището на улица „Хартиена“. Когато те видя да пристигаш сам, ще се свържа с теб.

Саймън смачка бележката и бързо се отправи към колите. Войниците изчакаха. Кочияшът седеше нервно и се сви при приближаването му.

— Нищо не съм направил, Ваша Светлост, кълна се.

— Какво стана с пътника ти? Къде е той?

— Качи се в друга кола, но ми плати да го изчакам, сър. Каза, че щял да се върне.

— Преместил се е в друга кола? — Саймън се усмихна. — В коя?

— Премести се и замина, сър.

Екзитъровата усмивка изчезна.

— Накъде замина?

— Натам, сър. — Коларят посочи. — След площада зави наляво.

— Карай към търговския квартал. — Саймън удари по каретата, с което накара кочияшът да подскочи.

— Наистина ли възнамерявате да отидете сам, Ваша Светлост? — попита Уайлин.

Екзитър му хвърли изпепеляващ поглед.

— Не ми говори като на идиотите си.

— Простете, Ваша Светлост.

— Имаме си работа с непредпазлив човек. — При получаването на съобщението Саймън се бе съмнявал, но сега бе уверен, че тайнственият непознат действително разполага с момичето. — Не е пълен идиот.

— Простете, сър?

— Няма значение. Да, ще отида сам. А ти вземи дузина войници и вървете до улица „Хартиена“. Без униформи, всеки да мине по различен път. Когато пристигнете, разпръснете се около гробището и чакайте. Чуete ли ме да изсвирвам, изхвърчате. Ще се справиш ли?

— Да, сър, но от кои постове да взема хора? Нямам право да вземам войници, дежурещи на стената, не и в нощта на подобно празненство.

— Събери шерифите и пълномощниците. Те трябва да стигнат. Повече не ми трябва патрули. Събери ги пътьом и побързай. Искам да сте заели позиции преди пристигането ми.

— Веднага, сър.

— А аз какво да правя, сър? — попита кочияшът.

— Ти чакай тук. Скоро ще ме откараш.

— Както желаете.

В приемната зала Винс все още държеше виконта под око. Последният определено изглеждаше нервен.

— Винс, върви в покоите им. Донеси меча и плаща ми. — Подир това Екзитър се обърна към виконта. — Как изглеждаше мъжът, който те помоли да ми предадеш съобщението?

— Едър. Смугла кожа. Но имаше руса коса и тънък мустак, който обгръщаше устата му. — Албърт раздвижи пръст, за да покаже. — Помня, че говореше леко завалено. По въпросите ви разбирам, че не сте се срещнали с него.

— Предстои. — Той огледа виконта. — А ти кой беше?

— Виконт Албърт Уинслоу.

— От кое имение?

Другият се усмихна срамежливо.

— Баща ми изгуби семейните земи. Аз съм благородник без собствено владение.

— Благороден скитник, най-лошият тип. Не правят нищо, не допринасят с нищо, а изсмукват кръвта на земеделците и го смятат за свое право. Прав ли съм?

— Описахте ме напълно правилно, Ваша Светлост.

— Вече не ми трябваш. Върви да изпълниш целта да се натъпчеш незаслужено.

— Благодаря ви, Ваша Светлост.

Саймън отново напусна замъка, прекоси двора и премина през портата под изпепеляващия поглед на младия постови. Сетне се покатери в каретата с розите и кресна към кочияша:

— Карай към улица „Хартиена“. Гробището.

— Както желаете, господарю.

Колата се отдели от редицата и се отправи към улиците.

Кой ли стои зад всичко това? Сигурно е онзи глупав крадец, когото пребих онази нощ. Решил е, че ще припечели нещо, като ми продаде момичето. Смъртта на тримата му съучастници очевидно не е помогнала на цилиндъра му да мисли.

Той се колебаеше дали да убие предводителя на крадците, или да го възнагради. Най-вероятно казаното от момичето щеше да определи това. Само се надяваше да не е тръгнал по лъжлива следа. И кой ли беше мистериозният гигант, избран да отнесе съобщението до двореца? Това беше проблемът със заговорите и превратите — нищо в тях не беше лесно.

Каретата спря и Саймън объркано погледна през прозореца. Все още се намираха в благородническия квартал.

— Защо спиращ? Казах ти да караш към улица „Хартиена“. Тя е в търговската част.

Кочияшът слезе долу и отвори вратата на купето, за да влезе.

— Разкарай се! Да не си се побъркал?

— Може да се каже. — Кочияшът беше дребен и слабоват, но очите му имаха някакво неспокойно излъчване. Още по-стряскащо бе лекото пробождаване на кинжала, оказал се допрян до гърлото на пътника. — Аз имам малко приятели. Бих могъл да ги преброя на пръстите на едната си ръка и пак да ми останат пръсти. Като всичко рядко, те са безценни за мен. Така че наистина полудявам от гняв, когато някой от тях пострада. Само че ти нямаше това предвид, нали? Питаше дали съм побъркан.

Гласът му бе рязък, без никакъв страх. А същевременно думите биваха изричани тихо, почти прошепнати.

— Честно казано, тук може и да си прав. Впрочем, свири на воля. Благодарение на теб, всички патрули се оттеглиха, а благодарение на празненството, всички тукашни жители ги няма. Никой няма да чуе сигнала ти. Или писъците ти.

ГЛАВА 17

ШАПКИТЕ С ПЕРА

Четиримата пълномощници се приближаваха към Ейдриън. Забучените в шапките им пера бяха единственият обединяващ ги признак на униформа. А и в него съществуваше различие — един от тях го бе забол насочено напред и приличаше на бик с един рог. Блекуотър щеше да си има работа изцяло с хора от местното опълчение.

— Той ми извади оръжие! — крещеше Терънс, продължаващ да размахва меч. — Другият отведе момичето. Да се разделим и...

— Почакайте! — извика Ейдриън. — Да не прибързваме. Вие не искате да умирате, а аз, откровено казано, не искам да ви убивам.

— Остави оръжието... оръжията си на земята — заяви Терънс. — И легни по очи, иначе ние ще убиваме.

Блекуотър направи още един опит:

— Роза не е направила нищо. Тя е обикновено девойче. Освен това...

— Няма ли кой да наръга този глупак?

Останалите трима подготвиха оръжия.

Ейдриън отстъпи назад под граничната арка, отскочи и изтегли оръжията си. Четиримата го последваха.

Първият изскочил от портата се наниза на късия му меч. Сгърченото му тяло спъна втория цивилен. Него Ейдриън подмина и с другото си оръжие спря устрема на третия. Последният се поколеба, точно както боецът очакваше. Междувременно падналият се бе надигнал — това беше онзи с набученото напред перо — и вече замахваше. В удара му отсъстваше всякакво умение. Ейдриън с лекота пресрещна острието му високо с левия си меч и го наръга с десния, но не смъртоносно. А пробождането не позволи на тялото да се свлече. Тъкмо желаният ефект.

Очаквано, четвъртият видя изникващата възможност и се хвърли напред. Ейдриън извъртя прободения, съвършено разчел времето: онзи

прободе другаря си. И двамата възкликнаха, прободеният значително по-силно.

Последният пълномощник издърпа острието си и гневно пристъпи напред. Той изкрещя нещо неразбираемо — бе искал да вложи смисъл във вика си, но вече не се сдържаше. Заради ужаса и яростта цивилният бе изгубил способността си да мисли. Бе изпаднал точно в онази лудост, която военната дисциплина трябва да предотврати.

Този пълномощник бе малко по-едър от другарите си, но предимствата му над тях се изчерпваха с това. Следващият му замах представляваше ожесточен и припрян удар, целящ... Не, Ейдриън не можеше да определи целта. Надали и самият противник я бе знаел. Той просто сечеше пред себе си.

Със стъпка назад и встрани боецът избегна удара. Блекуотър възнамеряваше да обезоръжи противника си и да го пощади. Може би обезумелият насреща му имаше съпруга и деца. Тази нощ той не бе излязъл да дежури с очакването, че ще умре. Ейдриън не обичаше да убива невинни хора.

Реално погледнато, противникът му не беше невинен: той доброволно бе приел тази служба, осъзнаващ свързаните с нея опасности. Но това нямаше значение. Ейдриън се чувстваше отвратително, защото бе започнал да осъзнава отсъствието на алтернатива. Беше пощадил Терънс, което бе донесло още смърт. Трябваше да сложи край сега.

— Съжалявам — каза той и нанесе бърз удар към гърдите му. Само в рамките на един миг върхът на меча прониза сърцето и се отдръпна. Мъжът го погледна объркано и беззвучно рухна на земята.

Блекуотър почисти оръжията си. Никой от противниците му не бе успял да го рани, но той бе покрит в кръв. И се чувстваше отвратително. Познатото усещане на отвращение отново бе започнало да пълзи из гърлото му и го принуди да скриви лице в отвращение. Онзи с поставеното обратно перо бе насочил празния си поглед към звездите и лежеше по гръб с леко отворена уста.

Ейдриън преглътна бавно, за да потисне усещането, а подир това си пое мъчителен дъх. Не можеше да определи точната бройка на отнетите след напускането на дома животи (поне това бе хубаво), но и не можеше да разбере причината, поради която убиването не ставаше

по-лесно. Баща му вероятно би казал, че това е нещо хубаво, което показва, че той е добър човек. Но Блекуотър не се чувстваше добър.

Струваше си, напомни си той. Роза сигурно вече се намира в безопасност, а тя е невинна.

Ейдриън понечи да се затича в посоката, в която Роза и сержантът бяха изчезнали, но спря, защото забеляза Загадко да клечи на покрива на караулната.

Крадецът веднага размаха ръце:

— Нищо не съм видял. — Гласът му потрепваше леко. — Бил е някой друг... даже неколцина. Шестима негодници, които не са били тукашни, изненадали патрула. — Гилдичарят погледна към трупове. — А и никой не би ми повярвал, ако кажа, че сам човек е успял да подреди така четирима.

— Още по-добре — заяви Ейдриън и се затича.

Той се отправи по една странична уличка — а може би това бе пространство между къщите: в тази част на града разлика почти нямаше. Той никога не бе идвал тук, но предполагаше, че по този път ще достигне по-бързо до целта си. Заради почти непрогледния мрак той едва не увисна на един простор, в последния момент осветен от луната. Един бърз завой го спаси. Пак си ожули ухото, но пък можеше да се нарани и много по-зле.

Уличката непрекъснато се стесняваше и в един момент боецът трябваше да преодолява купчини боклук — за огромно неудоволствие на семейство плъхове. Вече започваше да съжалява прекия си път, но скоро след това зърна площада. След преодоляването на една паянтова ограда Блекуотър се отправи към улица „Капризна“.

Той достигна публичния дом задъхан, потропа на вратата и отпусна длани върху коленете си. Краката му мокрееха, но не от пот. *Както винаги. И пак не мога да свикна с кръвта.* Под светлината на фенерите той можа да различи тъмночервените петна. Трябва да започна да нося касапска престилка.

Поне този път сред кръвта нямаше негова.

Жасмин отвори вратата.

— Те дойдоха ли? — попита боецът.

Девојката го погледна и направи крачка назад.

— Мили Марибор, добре ли си?

— Нищо ми няма. Сержантът и Роза тук ли са? Успяха ли?

— Роза? — Възторг прогони объркания й страх. С обнадежден глас тя попита: — Видял си Роза?

— Да, беше тръгнала насам. Очаквах да я намеря тук.

Жасмин поклати глава.

— Нямам представа за какво говориш. Роза не е тук.

— Ейдриън? — Гуен също изникна в салона. Тя накуцваше, подпряна на импровизирана патерица. Лицето й все още бе подпухнало в грозни синини. Устните й също бяха подути и нацепени. Дясното й око оставаше затворено сред засъхнала кръв. След тази гледка боецът вече не изпитваше съжаление заради стореното. И не се срамуваше от кръвта по дрехите си.

— Търся Роза — настоя той.

— Всички я търсим — отвърна калианката.

— Но аз преди малко бях с нея. Един от кралските войници я беше повел на...

— Роза е била с теб? — Жените веднага наобиколиха Ейдриън.

— Бяха нападнати от шериф и неговите пълномощници. Аз — боецът сведе поглед към дрехите си — им помогнах малко.

Гуен кимна.

— Роза! Роза! — крещяха девойките.

— Очаквах да ги намеря тук. Двамата тръгнаха преди мен.

Гуен погледна към Жасмин, която отвърна:

— През последните два часа стоях пред вратата. Никой не е минавал.

— Може би отново са се натъкнали на някакви неприятности — каза Ейдриън. — Вие се оглеждайте, аз...

Гуен го задържа.

— Къде е Ройс?

Ейдриън я погледна колебливо.

— Той...

— Той добре ли е?

— Нищо му нямаше, когато го оставих...

Боецът се затрудняваше да измисли обяснение, което да не звучи ужасяващо. С Ройс това бе често срещан проблем. По принцип крадецът не се интересува от чуждото мнение, но в случая с Гуен беше различно.

— Всичко е наред — каза тя, забелязала колебанието му. — Просто се притесних, защото ти дойде сам и окървавен.

Ейдриън леко повдигна рамене в оправдание.

— Ще отида да огледам наоколо. Може би са се натъкнали на още пазачи.

Момичетата бяха престанали да крещят. На улицата не се забелязваше никакво движение. Повечето от пресечките на „Капризна“ представляваха тесни ивици между отделните постройките. Единствено фенерите пред публичния дом и прозорците на отсрещната кръчма предоставяха известна светлина. Някъде виеше куче. Малко бяха нощните звуци, които можеха да изразят подобна самота. Поне така смяташе Ейдриън.

Той често спираше, за да се послуша. *Къде ли са отишли?*

При кладенеца спря за по-дълго, оглеждайки тамошните улички. Повечето от тях бяха изпълнени с различни отпадъци, също като онази, през която бе достигнал площада. Конете много цапаха пътищата: в по-заможните части на града работеха метачи, които почистваха изпражненията. В бедняшкия квартал те просто биваха сритвани настрана. Как ли вонеше тук в разгара на лятото?

Сред сенките и купчините бе трудно да се различи нещо. Ако не беше един случаен лунен лъч, попаднал върху крайчеца на роклята ѝ, Ейдриън никога нямаше да я намери.

Пространството между заложената къща и прогнилата барака бе едновременно тясно и късо. Само две крачки му бяха необходими, за да се убеди.

Девојката лежеше на една страна. Роклята ѝ се бе разместила, разкриваща бледо бедро. Тя не помръдваше. Очите ѝ бяха затворени. Ако не беше кървавият процеп върху гърлото ѝ, би изглеждала заспала. Кръв вече не се стичаше; мръсотията я бе погълнала.

Ейдриън остана застинал, обгърнат от облачетата на собствения си дъх — нощта ставаше все по-студена. Той стискаше зъби до болка, забол нокти в дланите си. Искаше му се да сграбчи някой от мечовете си и да замахне, само че нямаше срещу кого. Пред него лежеше единствено едно красиво момиче, което някога го беше поляло със супа, което някога бе танцувало с него, а сега лежеше захвърлено сред сметта.

От сержанта нямаше и следа. Роза бе останала сама.

Тя не тежи почти нищо, помисли си Ейдриън.

Ръцете му почти не усещаха тежестта на тялото. Въпреки това бяха напрегнати, защото той държеше главата ѝ изправена. Отпускането ѝ би показало грозния белег.

По някаква причина не му се искаше да остави тялото върху разчистената маса. То все още бе топло и меко.

Обграден от ридаещите жени, Ейдриън положи трупа върху покрития с чаршаф плот. Някои от девойките бяха закрили лицата си с длани, други се бяха отпуснали на колене.

Гуен стоеше пред масата, облегната с една ръка. По страните ѝ все още се спускаха влажни дири. Тя бе загледана пред себе си.

Тъмнокосата жена отпусна длан върху челото на мъртвата и я помилва с успокояващ жест. А после отдръпна треперещата си ръка и я целуна по челото.

— Съжалявам — почти беззвучно изрече тя. — Измийте я.

Самата Гуен отведе Ейдриън в гостната — по-малко, но все така уютно помещение, в което пращеше камина. Стените бяха облицовани с тъмни дъски и отчасти покрити с цветни тапети. Меките кресла допринасяха за удобството.

— Не разбирам — каза боецът. — Нищо не ги заплашваше. Намираха се само на няколко пресечки от вас.

— Ета — високо каза Гуен. — Донеси на Ейдриън кърпа и леген. Той също трябва да се почисти.

— А и дори онези да са ги намерили, защо им е било да я убиват по такъв начин? Пълномощниците искаха да я отведа в двореца.

— Знаеш кой я е убил?

— Патру... — Той замлъкна. Не, не знаеше. В града имаше много патрули, но не чак толкова много. Къде бе изчезнал сержантът? И защо бяха захвърлили трупа по такъв начин?

Ета донесе красива синьо-бяла купа с вода, а на рамото си бе донесла пешкир. Движенията ѝ бяха бързи: смъртта на Роза се бе отразила на всички и ги тласкаше към припряност — дори и в случаите, когато нямаше действителна нужда от работа. Но пък заетостта им помагаше да спрат да мислят за станалото.

Тя го накара да седне, коленичи пред него и се зае да мие лицето и ръцете му.

Ейдриън дори не осъзнаваше усилията на Ета. Умът му се намираще другаде: все още обхождаше квартала и се опитваше да осмисли станалото. *Дали не допуснах грешка с онзи пряк път? Щях ли да успея да предотвратя случилото се, ако ги бях последвал?*

Край дворецовата порта сержантът бе казал, че Екзитър иска да убие Роза. Но шерифът бе заповядал Роза да бъде отведена в двореца. Ако лорд Екзитър действително бе наредил смъртта ѝ, защо патрулиращите не я бяха съсекли веднага?

Сержантът бе казал, че ще заведе Роза до дома ѝ, но явно нямаше представа за публичния дом. И освен това не бе одобрил Ейдриъновата помощ. Защо? Може би не бе възнамерявал да я върне вкъщи. Може би просто бе търсил достатъчно мрачна уличка.

Гуен издърпа пешкира от ръцете на Ета.

— Благодаря ти. Аз ще продължа.

Ета кимна. На излизане Гуен ѝ направи знак да затвори вратата след себе си.

— Не е нужно да ме почитваш — каза Ейдриън. Кърпата отново бе отнета, този път от него самия.

— Напротив. Искам да останеш с чисти ръце.

Тя се вглеждаше в него с неразгадаемо изражение. В него Ейдриън можеше да долови страх, а може би нервност. Във всеки случай сред доскоро красивото лице откриваше и някакво очакване. Прииска му се да бе останал с Ройс, пък макар и като зрител.

— Искам да те помоля за една услуга. Става дума за нещо много лично — поде тя, внимателно докосна с език устните си и отметна кичур коса. — Ще ми подадеш ли дланта си? Искам да ти гледам на ръка.

— Като онези гадателки?

— Да.

В Калис жените, които гадаеха по длани, кристални топки или кости, бяха често явление, на което боецът никога не бе обръщал внимание. Той смяташе, че те казват общи неща, които важат за абсолютно всеки. Но някои от познатите му бяха настоявали, че в тези процеси имало истина.

— Бях забравил, че си калианка.

Тя кимна.

— Не мислиш ли, че сегашният момент е малко странен за...

— Моля те.

Гуен, обичайно спокойна и уверена, сега изглеждаше отчаяна. Умоляващото обезобразено лице представляваше покъртителна гледка.

Ейдриън протегна десницата си.

Жената хвана пръстите му. Тя изглеждаше уплашена. Нейната ръка трепереше, но въпреки това Гуен обърна ръката му с дланта нагоре, размести пръстите и се взря в дланта му.

Той изчакваше. Върху лицето ѝ се редуваха чувства: страх, любопитство, удивление, страх и отново тревога. Нови сълзи започнаха да се събират в очите ѝ. Тя пусна ръката му, отпусна лице в шепа и зарίδα.

— Какво има? — Ейдриън посегна към нея. За негова изненада жената го прегърна със здравата си ръка и силно го притисна към себе си.

След няколко минути тя се успокои и го пусна.

— Добре ли си?

Гуен кимна и обърса очи. Блекуотър замълча в очакване, но тя продължаваше да мълчи.

— Има ли нещо, което би искала да ми кажеш?

За един отвратителен, себичен миг, той си представи следните думи: *Ейдриън, исках да ти призная това още от първия миг, в който се срещнахме. Аз съм влюбена, но не в Ройс...* А той не би се поколебал нито за миг в отговора си. Беше хлътнал по нея не по-малко от спътника си, но освен това знаеше, че подобно предателство не само би било жестоко и несправедливо, но и фатално.

Гуен поклати глава. Въпросното раздвижване на тъмни коси остави Ейдриън едновременно унил и облекчен. Онова, което я тревожеше, най-вероятно нямаше нищо общо с него или с...

Ройс!

Той съвсем бе забравил за него. Ейдриън се надигна.

— Трябва да помогна на Ройс.

— Така е... върви... той също трябва да ти помогне.

ГЛАВА 18

ДЪСТЪР

Площадът в благородническият квартал бе пуст: вече бе прекалено късно за доставки и прекалено рано за гуляещите да се прибират. Цареше мрак. Ройс бе спрял каретата близо до фонтана със статуята на конник. Малцината, останали по домовете си, не смятаха за нужно да се намесват.

Ройс бе приковал госта си към статуята. Едната китка бе вързана за врата на изправения кон, другата бе прикрепена към развятата опашка на животното. Вратът на лорд Екзитър бе стегнат от въже, прекарано и около главата на краля. Глезените му бяха привързани към копитата, над земята. Тялото на Негова Светлост бе увиснало над бълбукащите води.

Мелбърн бавно крачеше по ръба на фонтана и оглеждаше работата си. Беше захвърлил шапката на кочияш и еднотипното палто, за да ги замени с любимото си качулато наметало. В момента вятърът раздърпваше плащаницата му.

— Ти не осъзнаваш какво правиш! — кресна лорд Екзитър. Крясъкът бе леко задавен заради обвитото около гръкляна му въже.

— Напротив, мисля, че съм се справил по забележителен начин. Но ти не се тревожи, още не съм приключил с украсата. — Той бръкна в чантата, стояла до него на капрата, и измъкна няколко свещи. — Искам всички да те видят на връщане от празненството.

— Кой си ти?

Той често бе задавал този въпрос. До този момент Ройс бе извличал удоволствие от мълчанието си, само че делото му приближаваше края си. Време беше лордът да узнае.

— Спомняш ли си миналата нощ да си посещавал един публичен дом? — Крадецът се покатери на статуята и прикрепил запалена свещ към повдигнатото коляно на коня.

— Е, и?

— Помниш ли да си разговарял с млада жена на име Гуен Деланси, управителка на заведението?

— Разбира се.

— А случайно да си спомняш побоя, който си и нанесъл, защото тя не е знаела търсения от теб отговор?

— Това ли било? — Екзитър прихна, с което съумя да подразни Ройс.

— Без смях. — Наместо да постави следващата свещ в короната на владетеля, той отрязва показалеца на десницата му.

Екзитър изрева, а кръвта му започна да се смесва с водата на фонтана.

Мелбърн запали нова свещ и се покатери по-нагоре.

— Гуен е много специален човек. Тя е мила и добра, моя пълна противоположност. Но е страдала през целия си живот. Страдала е заради хора като теб, Рейнър Грю и онзи риболовец, който извлича мрежи на борда на „*Лейди Банши*“. И тримата сте сметнали, че не представлява никакъв проблем да пребиете курва. Но сте допуснали грешка.

Крадецът остави свещта и се спусна надолу.

— Ще бъдеш разчекнат!

Ройс се усмихна широко.

— Не, няма.

— Не можеш да вдигаш ръка срещу мен и да очакваш, че ще продължиш да живееш.

Мелбърн погледна към кръвта, която още се стичаше от секващата внезапно кост.

— Не си изгубил достатъчно кръв, за да се замайваш. Явно просто си се объркал. Аз не просто повдигам ръка срещу теб, аз те убивам.

Той отново взе кинжала си и без видимо усилие отрязва следващия пръст от десницата — средния. Екзитър отново изпищя и започна паникьосано да се мята.

— А що се отнася до залавянето ми, което ти смяташ за тъй неизбежно, боя се, че и тук грешиш. — Този пръст носеше пръстен, затова Ройс прибра и двете. — Искаше да знаеш кой съм. Умник като теб вече би трябвало да се е досетил. Естествено, намираме се на

известно разстояние от Колнора. Макар да не съм убивал висши благородници, сигурно трябва да си чувал за Дъстър.

Това име отне и последната увереност на пленника. Очите на лорда бяха разширени от ужас; устата се бе сгърчила. Явно беше чувал.

— Не трябваше да посягаш на Гуен.

Крадецът прокара върха на кинжала по бедрото му, разцепвайки плътта като наденица. И взе нова свещ.

— Не можеш да ме убиеш! — извика Екзитър, когато спря да крещи. Междувременно Мелбърн бе зает да фиксира свещта върху задницата на коня.

— Поредна грешка. Както сам виждаш, твоята кръв е червена, досущ като моята.

— Не разбираш. Има заговор. — Саймън Екзитър говореше бързо, на моменти неразбираемо, защото бе стиснал зъби. — Разследвам го от месеци и Роза може да представи доказателствата, от които се нуждае, за да го предотвратя. Мисля, че тя може да посочи Салдур като един от съзаклятниците. Ако ме убиеш, няма да успее да ги спра. Епископ Салдур и църквата му са империалисти, които се опитват да придобият контрол над кралството. Убийствата вече започнаха. Неотдавна погинаха канцлер Уейнрайт и съпругата на новия канцлер. Скоро ще дойде ред на краля и на сина му. Ако ме убиеш, кралят е все едно мъртъв. И Меленгар — цял Аврин — ще умре заедно с мен.

— И по какъв начин това ще ми се отрази?

— !?

— Не ме е грижа кой е дошъл на власт. Не ме е грижа за жалките ти крале и глупави епископи. Мен ме интересува друго: ти си наранил Гуен. Едва не си я убил. Посегнал си на жената, която... която... Знаеш ли какво? Мисля, че е време писъците да заместят приказките.

И с помощта на кинжала си Ройс се зае да изработва свое произведение на изкуството.

ГЛАВА 19

ПОЖАРЪТ

Ричард Хилфред премина през портата мълчаливо, без да поглежда двамата постови. Той изглеждаше уморен, върху ръкава му имаше тъмно петно, а в задната част на табарда му зееше разрез. Под погледите на Ройбън и Гришам сержантът прекоси двора и изчезна в замъка. Тогава двамата се спогледаха; по-възрастният просто повдигна рамене.

Лорд Екзитър не бе единственият заминал — неколцина от гостите също се бяха оттеглили. Това бе предизвикало разместване в спрелите на площада карети. Но тези напуснали представляваха малцинство, празникът все още далеч не беше приключил. И на кочияшите тепърва предстоеше да чакат още.

Ройбън долови позната мелодия да долита от двореца. Юношата можеше да я разпознае, защото тя биваше изпълнявана на всеки прием, но не и да я назове. За трите години, през които бе живял с баща си, нито веднъж не бе стъпвал на някое от празненствата. Дори не бе виждал музикантите. Но можеше да си представи гостите, изпълнили огромната бална зала, красивите дами, пристъпващи изящно сред кавалерите си и под светлината на хиляди свещи. Сред тях щеше да пристъпва Ариста. Всеки път, когато дочуеше тази мелодия, младежът си представяше как принцесата танцува: грациозна, съвършена, елегантна.

Във всяка една от тези му въображаеми сцени тя бе танцувала сама, без кавалер, с известно разочарование върху лика си. В един момент принцесата неизменно се отделяше от танцуващите, за да се приближи към прозореца и да се вгледа в нощта, към конюшната и фенера, който Ройбън оставяше до себе си. Тя се замисляше за него, останал сам сред сеното. Щеше да грабне плаща си и...

— Някой от вас виждал ли е краля? — остро попита Ричард Хилфред.

Бащиният глас сепна Ройбън. Юношата така и не бе забелязал завръщането му.

— Винс каза, че видял Негово величество да излиза заедно с граф Пикъринг, графа на Уест Марч и графа на Лонгбоу. Последните двама отново били пияни — продължи сержантът. В гласа му се долавяше напрежение.

Ройбън и Гришам се спогледаха.

— Да, кралят и останалите бяха в двора за малко — каза юношата.

— Просто се разходиха — додаде Гришам. — Сигурно са искали да изкарат пияниците на свеж въздух.

Ройбън кимна:

— Обиколиха двора, а после... — Той погледна към Гришам, но другият не се включи, а само се взря насреща му. — После тримата лордове се качиха на коне и излязоха, а кралят се прибра вътре.

— Потърсих го току-що. Негово величество не е на празненството. Не можах да открия и Бърни и Мал, които тази вечер трябваше да го пазят.

— Той спомена, че бил уморен. Главата го боляла. Спомена, че щял да се оттегля.

— Мал и Бърни с него ли бяха?

— Така мисля.

Бащата на Ройбън се навъси и погледна към Гришам, който кимна. Очевидно думите на собствения му син сами по себе си не бяха достатъчни.

Няколко мига подир това сержантът стоя неподвижно, объркан. През това време Ройбън можа да забележи, че петното върху ръкава на баща му е от кръв. То не беше голямо, а кръвта не беше негова: платът не беше разкъсан.

— Кралицата също се оттегли рано, заедно с принцесата — каза сержантът.

— Ясна е работата — ухили се Гришам. — Виното и онази сребриста рокля са докарали палаво настроение на нашия владетел. Затова са сложили дечицата да си лягат и са оставили гостите рано-рано.

Ричард кимна.

— Значи цялото кралско семейство се намира в замъка?

— Да — потвърди Ройбън, а Гришам кимна.

— Случи ли се нещо, докато отвеждаше Роза? — попита юношата.

Баща му забеля погледа, насочен към ръкава.

— Не — каза той, рязко се обърна и за втори път пое към двореца.

— Баща ти изглежда малко напрегнат тази вечер. Кой знае какво му е щукнало. На твоето място бих се прибрал с шлем. За всеки случай, ако пак реши да те блъска във вратата.

* * *

Гостите започваха да се разотиват. Довелите малки деца бяха сред първите напуснали — те носеха спящи вързопчета, които повдигаха клепачи колкото да хвърлят наскърбен поглед към света. В отговор на жест от страна на Гришам една от колите се отделяше от редицата и спираше край чакащите. Жената се качваше първа, а съпругът ѝ подаваше детето, преди да се качи на свой ред. Тогава лакеят затваряше вратата, каретата завиваше и отново се насочваше към портата, където Ройбън даваше знак за продължаване. После същото се повтаряше. Работата бе монотонна, но след дългото бездействие младият Хилфред я приветстваше.

По-късните напускащи бяха предимно двойки: по-младите крачеха хванати под ръка, а възрастните едва понасяха присъствието си. Повечето разговаряха шумно и се придвижваха с известно залитане, макар при пристигането си да бяха демонстрирали съвършена координация. Смехът бе значително по-силен от този при пристигане. Някои дори се впускаха в песни. Една особено едра жена разля гласа си над стълбището на двореца; към нея се присъединиха трима господа, небрежно преметнали плащове през ръцете си. Те не пожелаха да си тръгнат, преди да са довършили песента; Ройбън, който се бе намръзнал здравата, не можа да не се учуди на издръжливостта им. Нощният мраз не бе направил никакво впечатление на жакетите и тънките им панталони.

Изпълнението на квартета се бе оказало заключителна проява на вечерта — дворът започваше да се изпълва със заминаващи.

Кочияшите демонстрираха опита си: те започнаха да се нижат по моста и с ловък професионализъм да намаляват бройката на чакащите. Въпреки това каретите се движеха една по една и пред двореца бе останала тълпа чакащи.

Именно тогава Ройбън чу първите писъци.

Пияните вършеха глупави неща. Те се смееха по-шумно от обичайното (и необходимото), крещяха и плачеха. Писъци по време на такова празненство не бяха немислими, само че в този се бе долавяла отчетлива паника. Ройбън и Гришам погледнаха по посока на писъците — към двореца — но не обърнаха внимание. В следващия миг тълпа гости се изля в градината. Последваха още викове, а също и блъскания. Някакъв старец бе повален на земята, а той от своя страна не пропусна да събори и жена си, докато се оплакваше. Но никой не му обърна внимание: всички се бяха загледали в двореца. И това беше странно, само че не представляваше повод за тревоги. Едва звънът на камбаната показа на Ройбън, че нещо не е наред.

Той погледна към Гришам и зърна същото притеснение в очите му.

Някъде около този момент за пръв път бе произнесена думата *пожар*.

От двореца сега излизаха слуги, а също и войници.

— Какво става? — кресна Гришам на придвижващия се към тях Винс.

— В замъка — запитаният се задави — избухна пожар. Цялата тази слама...

— Всички ли успяха да излязат? — попита Ройбън. — Принцесата навън ли е? — Юношата се огледа отчаяно. И напразно, нямаше как да я различи сред тази тълпа.

Винс поклати глава, отново задавен.

— Не можем да се изкачим по стълбите.

По стълбите...

Кралицата също се оттегли рано, заедно с принцесата.

Струпаните на двора извикаха, защото от вътрешността на двореца се разнесе трясък. Един от прозорците се строши под напора на огнен език.

— Кой ги спасява? — попита Ройбън.

— Никой — отвърна Винс. — Канцлерът нареди всички да се оттеглят в градината. Той организира верига за гасенето на пожара. Заради купчините сено и слама мястото е същински ад.

— Ройбън! Нямах право да напусках поста си! — кресна Гришам.

Юношата си проправи път през тълпата и се втурна към входа. През разтворените врати струеше дим. Ройбън си пое дълбок дъх и се втурна вътре. Насреща му търчаха последните слуги, притиснали одежди към лицата си. Всичко бе изпълнено с дим и видимостта бе затруднена, но до този момент пламъци не се виждаха.

Ройбън откри стълбището и се отправи нагоре. По пътя се сблъска със слизащия си баща.

— Ройбън, какво правиш? Защо не си на пост? Казах ти да не влизаш в замъка.

— Пожарът... казаха, че кралското семейство останало пленено и...

— Твой дълг е да стоиш на мястото, където си назначен! Вече си войник, а не дете! За самоотлъчването от поста си те чака най-малко бой с камшик. Нищо чудно да изгубиш длъжността си или да бъдеш екзекутиран. Само че не очаквай да ти помагам. Вече си мъж и е време да поемеш отговорност за действията си. Сега се махай.

— Но принцесата ще...

— *Принцесата!* Напуснал си поста си заради...

Баща му се задави от гняв и не можа да довърши.

— Веднага се връщай на поста си, момче! Това е заповед!

— А какво ще стане с кра...

— Никой не може да се качи там. Никой не може да им помогне. Кралското семейство ще умре.

Ще умре?

Ройбън отказваше да повярва. Стоеше застинал, както когато баща му го удареше, само че тази болка бе много по-остра и по-ужасяваща.

— Не — промълви той и погледна нагоре. Не виждаше огън, а и димът не беше много. — Не! — изкрещя Ройбън и се опита да продължи.

Ричард го блъсна назад.

— Току-що ти заповядах нещо!

Юношата отново се хвърли нагоре, само че този път успя да се промъкне край баща си и да продължи.

— Не се качвай!

Ройбън прескачаше по три стъпала. И тук той получаваше възможност да се възползва от преимуществото си, придобито от непрекъснатото сноване. Младежът достигна вратата до кралското крило няколко стъпала преди баща си и рязко дръпна халките, но нищо не се случи. Едва след миг той забеляза веригата.

Защо вратите са заключени... от външната страна?

Миг по-късно баща му го беше настигнал и го блъсваше към коридора.

— Глупак! Толкова е трудно да послушаш баща си. Бях те назначил да стоиш на портата, за да те предпазя. Но ти си се метнал на майка си в желанието си да захвърлиш собствения си живот. Така да бъде. И без това приключих с теб. Аз изпълних дълга си. Вече си мъж и не си моя отговорност.

— Ти... ти си сторил това? — Ройбън местеше поглед между двукрилата врата и баща си. — Ти си залостил вратите. Ти си ги оставил да умрат!

В този момент го споходи и друго, още по-вцепеняващо осъзнаване.

— Ти си запалил пожара... Но нали твой дълг е да ги защитаваш... Защо си сторил това?

— Казах ти да стоиш настрана от тях. Те са зли. Те очакват от теб да пожертваш живота си, за да ги защитиш, но ако поискаш дори една незначителна услуга в отплата, те дори не си правят труда да те изслушат. Аз се хвърлях на пътя на мечове, насочени към краля. За отплата той единствено трябваше да поръча на управителя си да не уволнява една камериерка. Или да ѝ позволи да се омъжи за мен и двамата с нея да заживеем някъде в града. Но не — Амрат не можел да си позволи изключения. Ако отстъпел пред един, и други щели да поискат. Затова трябваше да застана очи в очи с майка ти и да ѝ кажа, че съм се провалил. Кралят я уби, но аз трябваше да застана пред нея.

Баща му го изгледа остро.

— Ти не разбираш. А и как би могъл? Получил си всичко на тепсия — от мен! Аз бях синът на търговец на оръжия. Търговец! Сам се научих да се сражавам. Сам си спечелих място сред охраната на

този замък. Сам се издигнах до сержант. Ти не можеш да разбереш, а и сега не е времето. Един мъдър човек ми показа, че не е нужно да живеем потъпкани от тях. Можех да променя нещата, за да не се окаже майчината ти смърт напразна. Майка ти беше искрата, която подпали този пожар. Огънят ще се разгърне, ще изпепели кралството и ще постави началото на нова епоха... без крале. И ние ще станем част от това — важна част. Не ми харесаха нещата, които трябваше да сторя тази нощ, но справедливостта бе въздадена!

— Неца? Какво друго си сторил? — Ройбън отново се загледа в окървавения ръкав. В ума му изникна образът на баща му, влачещ Роза подире си. — Какво си направил с Роза?

— Оказа се по-трудно от очакването. С тези тъжни големи очи и със същото име като майка ти...

— Какво си сторил с нея?

— Онова, което трябваше да бъде сторено. Ти също ще направиш това. Тази нощ ще умрат мнозина. — Той посочи към вратата. — Но никой няма да заподозре и новият свят ще продължи да настъпва. От теб се иска само да си държиш устата затворена. Аз ще имам възможността да се грижа за теб. За нас. Сега се върни на поста си и на никого не казвай, че изобщо си се качвал тук.

Ройбън дори не бе усетил как мечът е напуснал ножницата и се е озовал в ръката му.

— Дръпни се от вратата.

* * *

Ейдриън видя двореца да сияе със собствена светлина, като тиквен фенер. Стените му бяха обградени от тълпа, която се взираше към пожара. От прозорците бликаха искри, които прелитаха над двора и със съскане погиваха в крепостния ров. Големият бряст, растящ от северната страна на централната кула, също се бе запалил. Под погледа на боеца един от клоните се откърши и полетя към прозорец.

Докато навлизаше сред зяпачите, Блекуотър се загърна поплътно с плаща си, за да скрие кървавите петна. Към излезлите от замъка се присъединяваха разбудени жители със сънени лица.

Но усилията му по проправянето на път се оказаха напразни — чакащите коли си бяха отишли; нямаше и следа от Ройс. Ейдриън не беше посветен в плана и нямаше представа къде да търси украсената с рози карета. Несъмнено спътникът му бе отвел Екзитър на някое отдалечено място, където никой не би се сетил да го търси. Но имаше вероятност лордът да не е захапал примамката, подхвърлена от Албърт. Дали Ройс беше запалил пожара? Дали наистина крадецът бе подпалил цял дворец, само и само да прогони един човек? Беше ли способен и на това?

Ако някоя гадинка те ухапе, ти не си правиш труда да я хапеш на свой ред, обичаше да казва приятелят му. *Просто я премазваш, за да се подсигуриш, че никога повече няма да те тревожи. След като сме склонни да постъпваме по такъв начин с насекомо, което не може да ни навреди, защо един враг, който би ни убил при първа възможност, да получава по-различно отношение?*

Най-лошото в примерите на Ройс бе това, че Ейдриън не можеше да отвърне. Макар да знаеше, че отговор съществува.

Тъй като той нямаше какво да прави, а се чувстваше изцеден емоционално и физически, боецът се присъедини към зяпачите. Няколко години бяха изминали от последния опожарен замък, който бе виждал. Този беше петият — и първи, в чието подпалване Ейдриън не бе взел никакво участие. Колко ли от гостите бяха погинали сред пламъците? И дали Албърт се намираше сред тях?

Надяваше се, че някъде в града все още е останала пивница — тази нощ Блекуотър нямаше да може да заспи, без да пийне нещо. Но за момента той оставаше неподвижен и вдъхваше миризмата на дим, изтласкала уханието на есен. Пушекът му навяваше спомени за уют край лагерния огън или край камината. Само че тази нощ щяха да горят хора.

* * *

— Гледай ти. — Ричард се усмихна, видял меча в ръката на Ройбън. — Крайно време беше да ми се опълчиш. Бях започнал да се чудя за настъпването на този момент. Само че не си избрал нито

подходящото време, нито подходящото място. Става дума за нещо изключително сериозно. Връщай се на поста си.

Ройбън, който до този момент никога не се бе осмелявал да противоречи на баща си, повдигна оръжие.

— Казах да се отдръпнеш.

Изглежда баща му беше видял нещо ново в очите му, защото изтегли собственото си оръжие.

Ройбън замахна.

Той не искаше да убива баща си, просто искаше да го накара да отстъпи от вратата.

Сержантът отрази удара му.

Юношата отново атакува. Ричард отби и тези замахвания.

— Виждам, че си се учил някъде. Това е добре — небрежно заяви баща му. Никакво притеснение. Тогава, с вида на започнал да се отегчава човек, той стовари меча си близо до дръжката на Ройбъновото оръжие. Неочакваната вибрация изтръгна оръжието от ръката му. Красивият подарък от принца издрънча върху стълбите и баща му го изрита.

— Хилфред!

И двамата се извърнаха, за да видят затичания нагоре канцлер, стиснал меч. Пърси Брага погледна към вратата, а после спря погледа си на тях.

— Той е заключил кралското семейство! — каза Ройбън. — Баща ми е предател.

— Виждам — отвърна Брага, който в този момент оглеждаше оръжието в ръката на сержанта и падналия на земята меч.

— Лорд Брага, аз... — поде Ричард.

— Бягай! Доведи помощ! — изкрещя канцлерът към Ройбън и замахна към баща му.

Сержантът успя да се защити в последния момент.

Юношата веднага се хвърли надолу. Едва не се препъна, но успя да се задържи на крака и продължи да тича към изхода. Озовал се на двора, той изкрещя:

— Кралското семейство е останало заключено! Канцлерът се нуждае от помощ! Той е на върха на централното стълбище!

Зяпачите останаха неподвижни, загледани в димящите прозорци. Никой не помръдна.

— Канцлерът се нуждае от помощ! — отново извика Ройбън.

Двама от най-близките войници — Винс и Гришам — този път реагираха. Останалите продължаваха да се взират. Юношата се отказа и се затича към склада за дърва, където откри брадвата, забита в една цепеница, точно където я бе оставил вчера. С едно движение той я отскубна.

При завръщането си той откри канцлер Брага, Гришам и Винс да излизат от двореца, кашлящи.

— Никой да не влиза! — нареди Брага. — Пожарът... — Той се задави. — Пожарът се е разпространил.

— Момчето каза, че имало заговор — кресна някой от тълпата.

Канцлерът кимна.

— Сержант Хилфред призна, че е подпалил пожара по заповед на лорд Саймън Екзитър. Екзитър възнамерявал да убие кралското семейство, за да получи трона. Аз обявих сержанта за предател. — Той повдигна окървавения си меч. — И го екзекутирах на място.

Ройбън спря. *Баща ми е мъртъв?* Той трябваше да почувства нещо. Но не успя.

Юношата отново погледна към замъка. От прозорците се издигаше дим. Черни облаци се изнизваха и от главния вход, през който се долавяше сияние.

— Ами кралят? Кралицата? — попита Винс.

Пърси Брага поклати глава.

— Вратите към техните покои са запечатани и огънят е плъзнал. Разпръснатата за украса слама е пламнала веднага. Вече е прекалено късно да го спасим. Стълбището вече е недостъпно. Чисто самоубийство би било да се опитваме да ги спасяваме. Освен това се боя...

Той се поколеба.

— Боя се, че вече всички те са мъртви.

Всички те са мъртви.

Роза, баща му, майка му, а сега...

НЕ!

Ройбън се затича отново.

— Спрете го! — изкрещя Брага, докато юношата се хвърляше към вратата. Винс скочи и повали младия си колега на земята. Ройбън успя да се изправи и продължи да се бори.

— Все още не е късно! Просто трябва да...

— Не, момчето ми. — Заговорилият бе старец, слабават и белокош, облечен в свещеническа одежда. Той стоеше сред предните редици на зяпачите и наблюдаваше как замъкът гори. Гласът му бе бащински: не напомняше гласа на Ричард, а звучеше по начина, по който според Ройбън би говорил един баща. — Прекалено късно е. Само ще докараш собствената си смърт.

— Пусни ме! — кресна Ройбън.

— Не бива да правиш това, синко. — Винс нямаше никакво намерение да го пуска.

— Не съм ти син! Вече не съм ничий син!

Заради Пикъринговото обучение Ройбън бе придобил известна увереност с меча, но брадвата си оставаше най-силната му страна. Юношата отново замахна назад с дръжката, както когато Хорацио се бе опитал да го задържи. Ударът уцели стомаха на Винс, който се преви с изкаран въздух. Преди някой друг да е успял да го спре, Ройбън скочи в драконовата паст, която до съвсем скоро бе изпълнявала ролята на главен вход.

Не е възможно тя да е мъртва!

Тази мисъл бе по-скоро израз на желанието му. Той искаше да вярва това — трябваше да вярва. Бе изгубил всичко останало. Нямаше да изгуби и нея.

Огънят действително бе плъзнал по стълбището. Сламките бяха подпалили висящите банери. На свой ред платът бе пренесъл пламъците към дървения таван.

Отбягвайки искри, Ройбън успя да достигне върха на стълбището. Пред вратата лежеше баща му, пребледнял, по лице.

Юношата замахна и с все сила стовари брадвата върху вратата. Но и последващите му удари не успяха да засегнат масивния дъб. Така никога нямаше да успее. Той насочи усилията си към самата верига — към катинара ѝ. При всеки досег на острието катанецът хвърляше искри, но и неговият метал оставаше неподатлив.

Беше безнадеждно.

Той захвърли брадвата и изрита вратата. А после сведе поглед към баща си и изкрещя:

— Негодник! Как си могъл да го направиш?

Да го направиш...

Младежът рязко се обърна към веригата.

— Наистина си го направил, нали?

Той коленичи и започна да претърсва трупа. Знаеше къде точно да търси. Откри ключа в третата кесия, прикачена към колана му.

Ройбън го пхна в ключалката и отправи гореща молитва към Новрон. Бе възнаграден с изщракване, подир което веригата се освободи. Младият войник захвърли катинара, дръпна веригата и блъсна вратите.

Насреща му скочи облак задушлив дим, накарал го да се превие. Този му ход се оказа успешен, защото въздухът близо до пода беше по-свеж. Хилфред можеше да види слоевете, на които пушекът се движеше: край тавана беше най-гъст. Гоблените по коридора пламтяха с пъстроцветни пламъци.

Той се нагълта със затоплен въздух и продължи напред.

Ройбън никога не се бе качвал на най-горния етаж на двореца, където се намираха покоите на кралското семейство, и си нямаше представа за значението на отделните врати. Но в този случай предишните познания не биха му помогнали отново, защото пушекът почти го ослепяваше. Хилфред блъсна първата попаднала му врата. Зад нея се оказа параклисът на краля. Това помещение не гореше и бе пълно със свеж въздух, което му позволи да поеме нов дъх.

Следващата блъсната врата се оказа спалня. В нея също се виждаше ясно: не само заради слабото наличие на пушек, а и защото пред прозореца имаше горящо дърво. Тук имаше скрин, гардероб, внимателно сгъната върху канапе рокля. А върху леглото се издигаше купчина завивки. Кестенявата коса на Ариста бе покрила възглавниците.

Ройбън я разтърси и започна да я издърпва от леглото.

Тя се сгърчи.

— Престани!

Хилфред понечи да я хване отново, а тя започна да рита и дере.

— Моля ви, принцесо, трябва да дойдете с мен.

Ариста премигна насреща му и се закашля; в следващия миг тя забеляза пламтящото пред прозореца дърво. И изпищя.

— Замъкът гори. Трябва да се махнем.

Един от горящите клони се откърши и влетя през прозореца, хвърляйки искрите си по килима.

Принцесата продължаваше да се бори и размахва юмручета насреща му. Хилфред не ѝ обърна внимание, а дръпна юргана, хвърли го над главата ѝ, взе я на ръце и изтича навън.

Коридорът се бе превърнал в огнен тунел. На стълбището пламъците бяха спаднали, тъй като нямаха какво да изгарят. Но дървеният таван — подът на таванските помещения — пламтеше ожесточено; огънят продължаваше да се разгръща. С бързи крачки, които бяха по-скоро скокове, Хилфред се спусна долу и изхвърча от замъка. Навън той се спъна и рухна пред струпаните благородници, войници и слуги.

При падането принцесата изпълзя от юргана и се изправи, обръщайки се към замъка. Едва сега тя започваше да идва на себе си.

— Майка ми! — изкрещя Ариста. — Спасете майка ми.

Никой не помръдна.

— Спасете я! — изрева принцесата и рухна на тревата. Върху зачервените ѝ бузи блестяха сълзи.

Отново нямаше реакция.

— Не можем, Ваше Височество. Прекалено късно е.

Ласкавият епископ изрече и тези думи. Ройбън реши, че предпочита острите сопвания на баща си. Тонът на епископа бе успокояващ и насърчителен, но под всичко това се криеше отрова. Отвратителна беше склонността му да се отказва предварително. *Защо всички толкова бързат да оплачат все още живите?*

— Съжалявам — каза канцлер Брага.

Ариста смаяно се взираше в тях. Тогава тя премести погледа си върху Ройбън.

— Моля те — тихо промълви тя. — Майка ми...

— Ройбън, недей!

Хилфред така и не бе разбрал кой изкрещя подире му в онзи момент: Брага, епископът, Гришам... Във всеки случай юношата отново се бе озовал сред пламъците.

При последното си влизане Ройбън можеше да заяви, че канцлерът е прибързал да представя двореца като непреодолим огнен капан. Голям процент от градивния материал на крепостта представляваше камък; пръснатата украса бе пламнала бързо и също тъй бързо бе изгоряла, без да остави особен дим. Но сега вътрешността на замъка бе подобаващо гибелна. Дървеният скелет бе пламнал; от

дълбините долиташе непогрешимият рев на огън. Пожарът навлизаше в зрелостта си: гласът му беше укрепнал.

Хилфред трябваше да заслони очи от ярката светлина. Над него се сипеха искри; малкото останали гоблени отдавна бяха рухнали и в момента пламтяха на стълбите. Налагаше му се да ги прескача с все ризницата си.

Кралският етаж този път бе почернял от гърчещ се дим. Ройбън се отпусна на четири крака и запълзя, запомнил свежестта край пода. В настоящия случай и това не предотврати задавянето му. Очите му започнаха да се насълзават, гърлото му се пълнеше със сажди в напразно търсене на въздух.

Скоро той можеше да види единствено пода пред себе си. Обгърна го паника заради осъзнаването, че повече не може да си поема дъх. Наложил му се да долепи лице до самия под и да вдъхне. Слава на Марибор, там все още имаше въздух, макар и нажежен.

Едва сега Хилфред забеляза треперенето си. Подът под него беше горещ; от толкова близо момчето можеше да чуе пращенето на пламъците от другата му страна. Този път наистина беше прекалено късно.

Той щеше да изгори жив недалеч от тялото на баща си.

Не. Най-напред ще умра от задушаване.

Хилфред затвори очи. Трябваше — димът ги глождеше нетърпимо.

Колко ли вдишвания ми остават?

Той се закашля, приближи лице до пода и вдъхна.

Поне още едно.

Бе я спасил. Поне това бе успял. Роза и баща му бяха мъртви, но Ройбън бе успял да стори поне едно добро дело. Може би предстоящата му смърт щеше да се окаже за добро. Иначе щеше да присъства на заминаването на омъжената Ариста и да остане винаги сам. Той бе изживял момента си. Явно това беше единствената причина за съществуването му — причината, поради която Марибор си беше губил времето с него. Подобен човек не би имал полза да се учи да се сражава или язди, не би имал полза от приятели, майка и баща. Тези неща не му бяха необходими, за да спаси принцесата в една студена есенна нощ. Не му трябваше и дълъг живот.

Той си помисли за Роза.

Не трябваше да се отдръпвам. Ако бях знаел колко малко време ни остава...

Над него пропука греда. Строшаването ѝ прозвуча като гръмотевица. Хилфред зачака, но нищо не се стовари отгоре му.

Ройбън си пое пореден дъх, притиснал устни към пода. Никога до този момент не бе отдавал подобна близост на дъските.

И никога нямаше да успее да достигне кралицата. Дори и да успееше, щеше да намери единствено трупа ѝ, задушил се в съня си. А ако по някакво чудо все пак я завареше жива, нямаше да успее да я изведе. Вече почти не бе останал въздух.

Ако бе по умен, той щеше да е наквасил табарда си от кладенеца на двора. Омотан около лицето му влажен плат вероятно би помогнал. И все пак...

Хилфред се огледа. Той стоеше точно пред вратата на принцесата. Клонът, строшил прозореца, все още гореше.

Ройбън запълзя към стаята. Към леглото. То също пламтеше. Горещината опърли косата му. Той протегна ръка, оказала се в близост до почти непоносима жежкост, и започна да опипва. Пръстите му напипаха металния ръб на пълното нощното гърне.

Юношата разкъса туниката си, нагъна я и я потопи. През импровизираната маска въздухът имаше ужасен вкус, но можеше да се диша.

Той отново си помисли за кралицата. Но щеше да има само един шанс да избяга.

— Съжалявам — тихо прошепна Хилфред.

Младият пазач изля гърнето върху главата си и слепешком се затича обратно, доверил се на паметта си. На няколко пъти се блъсна в стените. Коридорът изглеждаше прекалено дълъг. *Ами ако съм се заблудил?* Може би навлизаше по-дълбоко в замъка, за да умре заедно с кралицата. В следващия момент той стъпи върху нещо меко. Трупът на баща му. Не се беше заблудил.

Слепешком той продължи напред — предпазливо, за да не падне по стълбището. Трудно му беше да удържа паниката си и желанието просто да се втурне напред. Дрехите и косата му вече бяха изсъхнали. По кожата му пълзяха неприятни тръпки: горещината го изсушаваше. Много скоро той също щеше да пламне, а може би вече гореше. А стълбите все така не идваха. Явно все пак се беше изгубил. Ужасът

успя да го надвие, но успя единствено да го накара да спре. Юношата застина. Страхуваше се да помръдне.

На прав път си, Ройбън. Не спирай. Почти си се измъкнал. Бягай напред!

Той го стори.

Сега завий надясно. Почти си стигнал до стълбите. Точно така. Вече си на стълбището, но ще трябва да прескочиш огъня. Скачай!

Хилфред се хвърли напред и полетя във въздуха. В този миг на безтегловност той се почуди за източника на гласа. Коя беше тази, която му помагаше, достатъчно луда, за да влезе в горящия дворец заедно с него? Нямаше значение. Надяваше се, че тя е била права.

* * *

Тълпата край Ейдриън се съгъстваше. Сигурно цялото население на благородническият квартал, а може би и целият град, се струпваше да наблюдава спектакъла.

В общество, където облеклото представляваше главен отличителен белег на отделните касти, тази тълпа изглеждаше необичайно еднородна. Между бедни и богати не съществуваше почти никаква разлика — с изключение на гостите на празненството, почти всички бяха наизлезли от домовете си по нощни ризи. Липсваха обичайните жакети, панталони, рокли и туники. Изглеждаше, че армия призрци е обградила крепостния ров. Отблясъкът на пожара танцуваше по лицата им: застинали в удивление като изгубени души.

Целият дворец бе обгърнат от пламъци. Водата на рова се превърна в ярко огледало. Някъде кълтеше метал. Сигурно някой черпак бе изпаднал върху тенджерата, но този звук се оказа достатъчен. Ейдриън отново се пренесе сред пламъците на бойното поле, където крещяха умиращи. Под звуците на тромпети и барабани громоляха копита. Разнасяха се стенания.

Той бе покрит в кръв. Винаги беше покрит с кръв. По тази причина увиваше дръжките на оръжията си с ивици груба кожа: кръвта беше изключително хлъзгава. Ейдриън винаги бе се втрещявал от количествата червена течност, които тялото можеше да побере. Хората бяха торби с течност, които се пръсваха при най-малкия разрез и

изливаха черва. Около него се издигаха трупове. Сред тях имаше и коне. Те също бяха подобни торби, само че се нуждаеха от повече време, за да издъхнат. Едрите им хълбоци трептяха; от муцуните им се издигаха облаци. Без значение колко е уморен, боецът винаги проявяваше милост към повалените коне, край които минеше. Искаше му се да може да отправи молитва към тях, само че можеше да повтори единствено думата, въртяща се из главата му. Съжалявам.

Миризмата на кръв бе неизбежно свързана с дима на мангали и факли, лагерни огньове и опожаряването на крепости и домове. Когато защителите бяха надвити, вратите на победената крепост биваха разтваряни и войниците се хвърляха напред с лудешки викове: те бяха се докоснали до смъртта и бяха оживели. След тази среща те се чувстваха като богове, които заслужаваха всичко. А и кой можеше да им попречи? Те просто вземаха всичко поискано и убиваха посмелите да оспорят.

След битка Ейдриън имаше навика да пие до смърт. Някой неизменно довлечаше някаква бъчва, строшаваше капака ѝ, подир което започваха безкрайни тостове. С помощта на тази течност Блекуотър се опитваше да забрави изживяното, да измие кръвта. Само че никога не успяваше. Петното отказваше да излезе. И докато той оставаше край бъчвата, някои от другарите му довлечаха няколко от пленените жени и му предлагаха да си избере — отдавна бяха видели, че той е дал значителен принос за победата им.

Веднъж Ейдриън си беше избрал красива блондинка с разкъсана рокля, защото тя бе му напомняла за Арбър: момичето, което бе обичал в Хинтиндар. И от което се бе отказал заради най-добрия си приятел. Той бе сграбчил девойката и тя бе започнала да пици. Но той само я бе задържал притисната към себе си. Тя бе престанала да се мятта, осъзнала сълзите му.

Когато Ейдриън бе разтворил ръце, тя бе коленичила край него, заглеждана. Не бе казала нищо, само се бе взираше в него. Пламъците бяха трептели по бледото ѝ лице.

— Съжалявам.

— Простете?

Ейдриън премигна. Красивото лице изчезна; замъкът Есендън отново изникна пред него.

— Какво казахте? — До него стоеше възрастен мъж и леко трепереше.

— Нищо — отвърна Ейдриън.

— Говори се, че кралят е мъртъв.

— Така ли? — Боецът бе започнал да обмисля най-краткия път за измъкване от тълпата.

— Предаден от един от собствените си охранители. Някой си Хилфред.

Хилфред? Ейдриън вече не бързаше да се маха.

— И какво е станало с войника?

— Бил екзекутиран от канцлер Пърси Брага. Новият ни канцлер по нищо не отстъпва на граф Пикъринг. Чух един от пазачите да казва, че лорд Екзитър бил виновен. Той подготвял заговор срещу Амрат, наредил кралските покои да бъдат заключени и подготвил пожара. Цялото кралско семейство е мъртво.

— Не цялото — тихо се обади жена, притиснала дете към гърдите си. От тона ѝ човек би останал с впечатление, че тя разкрива някаква важна тайна. — Едно от децата оцеляло.

— Кое.

— Момичето. Ариста.

— Лорд Екзитър няма да пощади никого.

— Противен негодник — изсъска жената, запушила ушите на детето си.

— По-внимателно — каза старецът. — Той може да се окаже новият ни владетел.

Върху лицето на жената изникна ужас.

— Новият канцлер няма да допусне това. Той ще се погрижи за справедливостта да възтържествува.

— Канцлер Брага не е родом от Меленгар — намеси се трети. Той бе успял да грабне одеяло, а също и безформена шапка, която непрекъснато придърпваше над червенеещите си уши. — Не е имал време да се сдобие със съюзници. А лорд Екзитър стои начело на цялата охрана. Дори и да се докаже, че той е виновен за смъртта на кралското семейство, не е ясно на чия страна ще застане армията. Може да предстои гражданска война.

— Днес е черен ден, черен — промълви жената и намести детето си.

След един последен поглед към пожара Блекуотър напусна тълпата и пое по улицата. Далеч от пожара нощният хлад се усещаше. Беше излязъл вятър, северен вятър. Дъхът на приближаващата се зима.

Той пое към търговския квартал. Щеше да намине през кръчмата: имаше вероятност Ройс да е върнал каретата и вече да го чака там.

На площада със статуята на конния владетел се бе струпала нова тълпа — по-малка, около двадесет души, стиснали фенери и факли. При приближаването си Ейдриън откри причината за струпването им.

Към статуята беше привързан труп. Ужасяващо обезобразен труп, украсен със свещи и облечен в черно-бяла униформа. Очите, ушите и няколко от пръстите му липсваха. Пред гърдите му стоеше голям знак, прикрепян от собствения му декоративен кинжал.

Това се случва с всички — благородници или не — които посегнат на дамите от Медфордския публичен дом.

Изглежда Ройс бе успял да намери лорд Екзитър. Блекуотър извърна поглед; бе видял достатъчно.

Пред „Светият меч“ бе спряла каретата на Дънуди, само че Ройс го нямаше. Самият Дънуди все още не се беше събудил; боецът го остави да спи.

Искаше му се да пийне нещо, само че кръчмата бе пуста. Всички будни бяха отишли при замъка или стояха край статуята.

Ейдриън отново мина край двореца — пожарът още не беше угаснал. Пламъците вече подскачаха над покрива. Пред очите му върхът на една от кулите рухна, отнасяйки знамето с изобразен сокол. Тълпата възкликна. Всички бяха изоставили усилията си да гасят самия дворец и пълнеха кофите си от рова, за да спасят постройките в двора.

Блекуотър се насочи към занаятчийския квартал. В тукашния централен площад също откри струпани хора, макар и само петима. Хук имаше друго обезобразено тяло, осакатено по същия начин: без очи, уши и пръсти. Към него бе прикачена по-малка бележка:

Той уби дама от Медфордския публичен дом.

Мъж с яркочервена шапка се опитваше да разчете написаното за неграмотните.

— У-у-би да-ма...

Със същото методично заекване онзи прочете и седемте думи.

— Това е Стейн — каза друг от зяпачите.

— Аз бях там в нощта, когато той уби клетото момиче — рече трети. Той изглеждаше познат, бе окачил дърводелски чук на колана си.

— Как се казваше тя? — попита онзи с червената шапка.

— Беше преди година. Вече не си спомням.

— Винаги съм казвала, че той ще свърши зло — повдигна пръст някаква старица.

Това име беше познато на Ейдриън. Така се бе казвал онзи, който бе убил приятелка на Гуен. Именно това убийство я бе подтикнало да напусне кръчмата отсреща. Всъщност убитата бе курва от „Противната глава“, но бе ясно, че Ройс се стреми да изпрати пределно ясно съобщение. А и местните нямаха нищо против да сливат детайлите.

След като премина край притихналите работилници и дюкяни, боецът навлезе в бедняшкия квартал. Трупове на пълномощниците бяха изчезнали. Сякаш битката изобщо не се бе състояла. Оставащите петна побързаха да го уверят в противното.

Със закъснение Ейдриън осъзна, че е трябвало да заобиколи, за да не се натъкне на тази гледка, само че беше прекалено уморен. Нощта бе дълга. В момента му се искаше само да се наспи. На сутринта щеше да продължи да търси Ройс. Или пък крадецът щеше да го намери сам. Стига да беше жив, несъмнено щеше да го стори.

Този път той не тръгна да се лута между постройките, а продължи по главната улица и прекоси централния площад.

Всяка от четвъртините на града можеше да се похвали със свой собствен отличителен знак. Благородниците си имаха фонтан със статуя, площадът на търговския квартал имаше красиви пейки, а занаятчиите също имаха фонтан, макар и по-малък. Бедняците трябваше да се задоволят с кладенец и дъска за съобщения.

Още преди да е видял последната, Ейдриън можеше да се досети, че тази вечер към нея е прикрепено нещо.

И не остана разочарован.

Третото за тази нощ тяло също бе поставено в познатата гротескна поза. От него все още се стичаше кръв, която есенният мраз караше да дими. Тук отсъстваше тълпа. Пристигналият Ейдриън се оказа единствен зрител. Този мъж бе единственият от тримата

приковани, които той бе познавал. Но и това не го накара да изпита съчувствие.

Ройс здравата се беше потрудил тази нощ. Боецът се радваше, че не бе го придружил.

Блекуотър се отправи към публичния дом, загърбил площада, кладенеца, дъската със съобщения и обезобразеното тяло на Рейнър Грю.

ГЛАВА 20

НЕЖЕЛАНИ ПОСЛЕДИЦИ

Годините работа за Рейнър Грю бяха повредили биологичния часовник на Гуен: нощем тя почти не спеше. Навикът бе останал дори след отпадането на нуждата да будува по това време. Тя заспиваше само подир изгрев.

Това бе една от причините идването на войниците да я завари облечена.

Бедняшкият квартал рядко виждаше подобни посещения, така че причината за появата им не позволяваше съмнение. Последната им поява бе предшествовала пребиването ѝ. А този път войниците бяха още по-шумни. Гневните викове и тропотът на копита звучеше като буря. Освен това тя дочу търкалянето на кола — много по-тежка от обикновена карета.

Тя бе вперила поглед във вратата, търпеливо очаквайки разбиването ѝ. Бе си казала, че всичко ще бъде наред. Бе казала същото и на останалите.

Никоя от тях не ѝ беше повярвала.

Те не почукаха — калианката и не очакваше, разбира се, макар че публичният дом изглеждаше достоен за уважение, особено сред околната пустош. Гуен и останалите бяха свършили удивителна работа. На мястото на някогашната руина се издигаше съвсем нова постройка, макар и недовършена: винаги се намираще нещо за доизпипване. Тъмнокосата жена бе неизчерпаема откъм идеи. Понастоящем замисляше да ограда двор и да украси спалните с лайстни. Освен това не бе зарязала мечтата си да боядиса цялата сграда в синьо. Но дори и сега това беше най-красивата постройка в тази част на града.

Но за войниците мястото пак си оставаше бардак.

Поне те отвориха вратата, а не я разбиха — и за това Гуен им беше благодарна. Вътре влязоха десетина мъже в ризници. Шлемовете им блестяха под светлината на факлите.

Тя почти не разпозна Итън под целия този метал.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя. Нелеп въпрос, но пък съответстващ на нелепа ситуация. Дузина войници бяха застанали срещу жена с патерица, счупена ръка и подуто лице.

— Всички вие сте арестувани за убийството на лорд Саймън Екзитър, велик конетабъл на Меленгар.

Гуен не разпозна заговорилия. Той беше старичък, набит и с дълга брада. Местният шериф Итън бе единственият ѝ познат сред нашествениците. Него калианката познаваше отдавна, още от идването си в Медфорд. Не можеше да каже, че изпитва симпатии към него, но уважаваше работата му: Итън поне полагаше усилия да проявява справедливост. В момента шерифът също изглеждаше разгневен, подобно на останалите, но неговият гняв не беше насочен към нея.

— Гуен? — пискливо запита Мей, притичала напред, за да я прегърне.

Джолийн и Аби също се притиснаха към нея. От стаите започнаха да надничат още лица.

Груби ръце изтръгнаха Мей. Останалите жени също бяха заловени. Гуен бе последната извлечена (при което тя изтърва патерицата си). *Трябваше да взема одеяло, осъзна тя в мига на първите ледени тръпки.* Повече от едно.

Задните врати на затворническата кола бяха отворени; жените биваха изблъсквани именно там. Гуен бе свила лице от болка. Все още не се бе възстановила достатъчно, за да понесе подобно грубо съпровождане. Как ли щеше да се качи в колата? Невъзможно беше да се издърпа на ръце. Най-вероятно предстоеше следващ побой. Някои от войниците изглеждаха особено гневни: те нямаше да проявят интерес към причините, поради която тя не е способна да заеме мястото си.

Джолийн бе застанала на ръба, протягаща ръце да ѝ помогне, само че се оказа блъсната назад. Всички останали жени получаваха подобно отношение. И тъй като раздразнените войници нямаше върху кого да изкарат гнева си... Някъде напред Ета изпищя; Мей плачеше.

Ръбът на каросерията стигаше до кръста на Гуен. За изкатерване не можеше да става и дума. Но миг по-късно я повдигнаха нечии ръце. Внимателни ръце.

— Имаш изключително лоша седмица, Гуен.

Итън изрече само тези думи, но в очите му тя видя състрадание, дори тъга. Той не очакваше да я види отново. Беше убит важен благородник. Съответно, някой трябваше да си плати. Някой трябваше да умре.

Гуен се настани между Мей и Джолийн и внимателно опря гръб на стената.

— Всички ли ще умрем? — с треперещ глас попита Аби.

Никой не отговори. Когато вратите зад тях бяха затворени и заключени, Гуен затвори очи и започна да се моли, че онова, което бе съзряла върху дланта на Ейдриън, ще се окаже истина.

— Ририя — почти безмълвно прошепна тя.

* * *

Скрит сред уличните сенки, Ройс наблюдаваше как колата потегля. За един кратък момент на лудост той осмисляше опит да я освободи.

Той беше идиот.

Той бе допуснал грешка в преценката си, за което Гуен плащаше.

Ройс не бе свикнал да се оправя с нежеланите последици: по-рано никога не бе имал какво да губи. И в случая грешката му бе струвала скъпо.

Най-напред трябваше да се е погрижил за отвеждането на Гуен. И изобщо не трябваше да оставя всички онези послания. Мелбърн не го биваше в измислянето на подобни планове. Това беше стихията на Мерик.

Виж, някогашният му колега и приятел бе същински гений, станеше ли дума за планиране. Ройс бе свикнал да се бори със света, да стои изправен срещу вятър, който неизменно вееше в лицето му. Мерик се носеше по вятъра и направляваше въздушните течения по своя воля. *Правилната дума, изречена в правилния момент, е в състояние да стори чудеса*, бе обичал да казва той. *Просто трябва да откриеш същинското влияние, откъде идва то и в коя посока отива.* И беше се опитвал да учи партньора си с помощта на водни аналогии. *Ако излееш чаша вода във фуния, знаеш със сигурност къде ще се окаже течността, знаеш и по какъв път ще поеме.*

Сигурно и в момента Мерик Мариус извличаше ползи от гениалността си. Ройс не бе го виждал от години, не и от времето, по което някогашният му най-добър приятел беше уредил арестуването му. Във въпросния случай Мелбърн бе влязъл в ролята на направляваната вода.

А когато Ройс бе излязъл от затвора, Мерик вече не бе част от Черния диамант. Мелбърн така и не си беше правил труда да го търси. Но дали щеше да убие някогашния си приятел, ако се беше натъкнал на него? Искаше му се да мисли, че би могъл да избегне това, но пък нямаше как да притежава контрол над абсолютно всички фактори, за да знае със сигурност.

Мерик никога не би допуснал грешките, които Ройс бе направил тази нощ. Но нямаше полза да се укорява постфактум. Сега трябваше да мисли над друго: какво би направил Мерик, за да поправи тази ситуация? По какъв начин крадецът можеше да насочи водата по желанието път?

Той забеляза Ейдриън да се приближава по улицата. Поне той бе жив.

— Не си прави труда да продължаваш — отбеляза Мелбърн. Блекуотър подскочи заради неочаквано разнеслия се глас.

— Ройс... — Боецът бавно си пое дъх. — Някой ден ще ме довършиш.

— Млъкни и ела.

Зад „*Противната глава*“ двамата прекосиха някакви дъски, излегнати над същинска река отпадъци. Ройс разби ключалката на задната врата, с което им осигури достъп до пивницата. Тя бе празна и мрачна. Тук несъмнено щяха да се отбият непретенциозни обирджии, но това щеше да стане през предстоящите дни. Украсата, която Ройс бе оставил край кладенеца, щеше да ги държи настрана поне до сутринта. Всички бедняци щяха да останат изпокрити.

Мелбърн се приближи до прозореца и огледа улицата: тя си оставаше пуста и мрачна. За да не привлича внимание, крадецът не си направи труда да запалва светлина. Него това го устройваше, само че тромавият Ейдриън непрекъснато намираше в какво да се блъсне.

— Дали духът на Грю би имал нещо против, ако си наля едно? — попита боецът. Той бе успял да се добере зад бара и в момента опипом търсеше чаши.

- Наред ли е всичко?
- Защо питаш? Защото искам да си наля една бира?
- Защото в момента *крадеш* една бира.
- Човекът е мъртъв. Не мисля, че ще възрази.
- Но това не е типично за теб.
- Нима вече ме познаваш толкова добре?
- На път съм.

Блекуотър откри голяма калаена халба и я напълни до преливане. Той издуха по-голямата част от пяната, напълни образувалата се празнота, опита, пресуши чашата и наля отново. А подир това отново се затързузи сред мрака.

— Сигурно ще се зарадваш да узнаеш, че си прав. Имах отвратителна вечер.

— Какво стана с Роза?

Двамата се настаниха на маса до прозореца — до онази, която бяха заемали преди — за да може крадецът да държи улицата под око.

А тя си оставаше мрачна. Единствено лунната светлина хвърляше известни очертания и отнемаше пълното господство на чернотата. Нейното сияние зараждаше остри черти и сенки. Половината Ейдриъново лице бе откраднало няколко лъча.

Боецът отново изглеждаше сразен. Ако видеше подобно изражение върху лицето на дете, Ройс би обявил хлапето за нацупено. Странното беше, че приятелят му изпадаше в тези настроения най-често след битка. И тъй като дрехите на Ейдриън бяха само изцапани с кръв, а не посечени, Мелбърн прецени, че тя е принадлежала на *другия*. Самият Ройс винаги би се радвал след победа. Но пък спътникът му виждаше нещата по свой си, чудат начин.

— Тя е мъртва. — Ейдриън отпи поредна глътка, обърса уста и положи лакти върху масата.

— Патрулиращи?

— Не. Двамата действително се натъкнаха на един патрул, но успяха да продължат. — Той се облегна назад и посочи ризата си. — После ги бяха подгонили други четирима, но за тях се погрижих аз. Проблемът е, че това с нищо не помогна. По-късно открих тялото и сред боклуците.

— Някой друг от градските патрули?

— Не. Мисля, че е бил сержантът, който я придружаваше. Уверен съм, че той искаше единствено да я изведе от двореца, а не да я заведе у дома.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ти си се справил по-добре от мен. Ти си изгубил само едно момиче. Аз съм почти сигурен, че съм докарал гибелта на всички останали.

Ейдриън тъкмо повдигаше чашата към устните си.

— Моля?

— Неотдавна всички те бяха арестувани.

— Заради посланията, които беше оставил?

— Предполагам.

— Може би не е трябвало да го правиш.

— Мислиш ли? — Ройс го изглежда остро, но без особено ожесточение. Той също се облегна, скръсти ръце и се загледа към тезгяха.

— Не се сърди на мен. Ти беше този, който почувства нуждата да се заиграе с ножа. Очаквано е благородниците да се разфучат, когато окачиш един от тях на улицата. — Ейдриън отпи отложената глътка и попита: — Какъв е планът сега? Предполагам няма да позволиш да я екзекутират?

— Не.

— Тогава?

— Не зная! — тросна се крадецът.

Ройс все така отказваше да го поглежда. Очите му шареха из кръчмата, без да се задържат никъде. Това място си беше същинска кочина. Колко ли дълго Гуен бе работила тук? Сигурно се бе чувствала като в затвор. Ето още една обща черта между двамата. Сега жената отново се бе оказала лишена от свобода, този път заради нещо, което бе сторил той. Колко ли хора щеше да му се наложи да убие, за да оправи тази бъркотия?

Ейдриън се надигна.

— Отивам да си наляя отново. Ти искаш ли?

— Не.

— В момента би ти се отразило добре.

— Не.

Блекуотър отново затрополи към тезгяха, а Ройс продължаваше да си напруга ума в опит да измисли нещо, каквото и да е.

Можеше да опита да уреди бягството ѝ. Покрай пожара навсякъде щеше да цари хаос. Заради гарантираното отсъствие на лорд Екзитър същото щеше да важи и за войниците. Евентуалното ѝ освобождаване би било лесно, само че не би проработило: Гуен не би се съгласила да тръгне сама, а Ройс нямаше как да освободи всички затворнички. Дори и да го стореше, къде можеше да ги скрие? Да тръгне по пътя с цяла тумба жени? Нещо изпълнимо с месец предварителна подготовка, но не и в сегашната ситуация. В този случай силите на закона щяха да реагират изключително бързо, най-много след ден. А може би дори след няколко часа.

Трябваше да има и по-добър начин.

Проблемът беше, че Ройс се опитваше да разсъждава по своя начин. Трябваше да мисли като Мерик, да накара нещата да потекат според собственото му желание. За да разбере това, трябваше да открие източника на влиянието и да насочи вниманието си към него.

Крадецът въздъхна. В момента му хрумваха единствено убийства, а той нямаше как да убие всички. Мерик... Как щеше да постъпи Мерик на негово място? Несъмнено щеше да използва фина манипулация, но към кого щеше да я насочи? Ройс дори не знаеше от кого е дошло нареждането за арестуването на жените. За всеки от кварталите отговаряше местен шериф, който от своя страна отговаряше пред главен шериф. Може би над въпросния имаше още един пост. Накрая идваше великият конетабъл на Меленгар, понастоящем мъртъв. Върху кого трябваше да окаже натиск? Кой имаше силата да освободи Гуен?

— Нужен ми е някакъв начален тласък, който да задвижи нещата. Човек, когото бих могъл да подкупя или заплаша.

— Жалко, че Екзитър е мъртъв — рече Ейдриън. — Бихме могли да използваме него. Или пък не, вече почти всички научиха за опита му за покушение срещу краля.

— За какво говориш?

— За пожара. Огромната илюминация в двореца, сещаш ли се? В началото реших, че това е твое дело, за да накараш Екзитър да се яви.

— Не, Албърт си свърши работата. Екзитър дойде сам.

— Да, вече ми е ясно. Научих това от клюките на тълпата. Всички говореха как Екзитър подпалил замъка. Бил се домогвал до трона.

— Наистина ли? Странно. Екзитър разправяше как някакъв си епископ — май Салдур беше — подготвял заговор.

— Преди или след да започнеш да му режеш пръстите?

— Не помня.

— След втория пръст сигурно би обвинил и майка си...

Мелбърн поклати глава.

— Открил съм, че хората стават изключително искрени в подобни моменти. Мисля, че Екзитър няма вина.

— Искаш да кажеш, че си убил погрешния човек?

Крадецът се подсмихна.

— Искях да кажа, че той няма вина за пожара. Екзитър казваше, че Роза би могла да разпознае конспираторите. Каза още, че не искал да я убие, а да я намери. Тя разполагала с някакво важно доказателство.

Ейдриън отпи и замислено изсумтя. Навън отново бе излязъл вятър, който фучеше сред множеството цепнатини.

— Какво?

— Когато патрулиращите се натъкнаха на Роза, те не се опитаха да я убият. Придружаващият ги шериф нареди тя да бъде отведена при лорд Екзитър.

— Успя ли да научиш името на войника, който я е придружавал? И когото подозираш, че я е убил?

— Ричард Хилфред, сержант от кралската гвардия.

Ройс се размърда.

— Прекрасно. Значи трябва да убия само него.

— Няма да ти се наложи. Той вече е мъртъв.

— Сигурен ли си? *Абсолютно* сигурен?

— Той е подпалвачът. Новият канцлер го убил. Но какво значение има?

Мерик щеше да е видял закономерностите. Щеше да съумее да подреди парчетата от пъзела. В случая Ройс също ги виждаше. Той се надигна и започна да се разхожда. Когато надушеше нещо, Мелбърн не можеше да остава спокоен. Мерик също имаше навика да се разхожда, когато планираше — това в още по-голяма степен увери крадеца, че е на прав път.

— Хилфред е бил обикновена пионка, удобен вътрешен човек. Епископ Салдур е онзи, който дърпа конците. След един убедителен

разговор съм уверен, че той ще подръпне някои от тях в наша полза. Един мой приятел обичаше да казва, че вината и страхът са забележително съчетание. В много случаи е достатъчно съвсем леко да загатнеш знанието си, за да задействаш въображението на виновния и то да заработи срещу него. Ако самият аз подготвях заговор срещу краля и не успеех да го убия, определено бих изпитвал известно притеснение, че Негово величество може да узнае.

— Това е така, само че какво ще направиш? Ще отидеш в катедралата, ще му опреш нож до гърлото и...

— Не — чу се да казва Ройс, макар да замисляше точно това. Мерик никога не би процедирал по такъв начин. Би обявил това за прекалено грубовато. Убеждаването бе изкуство. Прекалено силният натиск докарваше нежелани последствия. Страхът беше добър; паниката беше непредсказуема. — Нужен ни е Албърт.

— Албърт?

— Да.

Ройс протегна ръка и умишлено събори чашата на събеседника си. Пивото се разля по масата и върху пода.

Ейдриън се отдръпна назад и го погледна изненадано.

— Това пък защо?

— Не се измокри, нали? — развеселено попита Мелбърн.

— Не.

Няколко мига крадецът наблюдаваше стичащата се от ръба на масата пяна.

— Това е защото знаех къде ще отиде бирата. Освен това си ми нужен трезвен. Ако замисълът ми се провали, ще ти се наложи да убиеш мнозина.

ГЛАВА 21

СЛЕДВАЩИЯ ДЕН

Малко преди зазоряване бе завалял дъжд. Тихият ромол по покрива на казармените помещения трябваше да носи утеха и спокойствие — приветстван дар от боговете, който да угаси и последните остатъци от пожара. Но канцлер Пърси Брага виждаше в лицето на валежа поредната неприятност, която трябваше да търпи.

Казармите се бяха превърнали в новия съвещателен център — оставащото от душата на кралството бе натъпкано в две тесни стаи. По-късно Брага щеше да реквизира някой от благородническите домове, може би самата Мареска катедрала (макар че Салдур щеше да се цупи). Но за момента трябваше да остане близо до случилото се.

От замъка бе останала димяща руина. Пожарът се бе оказал поупорит от очакванията на всички. Цяла нощ Брага бе слушал възклицания за струпаната в двореца слама, ала не тя, а старите дъбови основи бяха поддържали пламъците. Огнеборците бяха успели единствено да попречат на пожара да се пренесе към останалите постройки. Самият дворец, особено централната му част, бе оставал неугасим, превърнал се в леговище на нагъл дракон. Огромната постройка бе горяла цяла нощ; чудовищен рев и страховито сияние, обгърнати от тъмни стени.

Предстоеше им да сторят толкова много неща — а сега се налагаше да ги вършат сред кал, любезно осигурена от дъжда. Непрекъснато изникваха нови и нови проблеми. Тежестта им се превръщаше в непосилна.

Канцлерът си пое дъх, издиша и отново напълни дробовете си. Не би трябвало да си напомня да поема дъх. Светът се променяше. Слънцето щеше да изгрее отново, може би по-ярко отпреди.

Брага седеше край обидно малка маса. В случая размерът ѝ съответстваше на бройката присъстващи. От дванадесетте съветници присъстваха само лорд Валин, маршал Ектън, камерхерът Юлиус и епископ Салдур.

Принуден да се увие с няколко походни одеяла, за да преживее сутрешния (подсилен от дъжда) мраз, Брага бе заел челното място. През живота си не се бе чувствал толкова изморен и измръзнал. Но по някаква странна причина на никого не се искаше да пали огън.

Канцлерът все още изчакваше по-точна информация за бройката на погиналите. Сред неотдавнашната суматоха жертвите не бяха известни със сигурност, така че списъкът ставаше особено важен.

Поне едно име със сигурност нямаше да се окаже в него. Принцесата бе спасена, изнесена от сина на Ричард Хилфред.

Всички присъстващи бяха изцапани с пепел. Целият замък Есендън приличаше на огромна буца въглища. А царедворците приличаха на приключили смяната си миньори.

— Настоявам да изпратя разузнавачи по пътя към Ййст Марч — повтаряше Валин с твърд глас, какъвто Брага определено не бе очаквал от него. Канцлерът винаги го бе смятал за изкуфял старец, който само заема мястото на следващия маркиз на Аспър. Но в този момент възрастният воин изглеждаше решителен, бе придобил бистър поглед и категоричен глас. — В момента се намираме в пълно неведение. Познавам Екзитър от съвсем малък. Той не беше глупав. В момента подготвена от него армия може да настъпва насам. Той вече е мъртъв, но поддръжниците му си остават риск. Трябва да узнаем разположението им, числеността и типа на силите им.

— Струва ми се, че преди това трябва да пристъпим към един по-пряк проблем — каза епископ Салдур. В момента той не приличаше на нищо: подгизнал, с прилепнала към черепа коса, с мръсни вадички по лицето. Изглеждаше като труп, неотдавна изваден от река.

— Преди да предприемаме каквото и да било, трябва да решим кой ще застане на престола. Смъртта на кралското семейство...

— Принцесата е жива — изтъкна Валин. Прекалено бързо и прекалено гръмко, за да се понравят думите му на Брага. При всички предишни срещи старецът бе мълчал като мишка, а сега бе започнал да кънти.

— Да, разбира се, но тя е само на дванадесет — изтъкна епископът с мекия си глас и докосна ръката на Валин, която маркизът побърза да отдръпне. Никой не искаше да бъде докосван от труп, без значение колко добросърдечно говорещ. — Не би могла да застане

начело. Може би някой ден, но не и сега. Трябва да назначим регент, който да управлява до навършването ѝ на пълнолетие.

— Лорд Валин заема най-висока позиция в йерархията — обади се сър Ектън. — Освен това е потомък на един от основателските родове. Очевидно...

— Законът е категоричен, че канцлерът трябва да заеме позицията на стюард до короноването на следващия владетел — заяви камерхер Юлиус. — Това не подлежи на спор. Лорд Брага е брат на краля.

— По брак — напомни Ектън.

— Лорд-канцлер Брага?

Цяла сутрин на вратата бяха изниквали разни люде. Сега там стоеше Уайлин, изпълняващ задълженията на капитан Лорънс (последният бе открит премазан под една греда в една от залите на двореца). Уайлин бе по-мокър и по-мръсен от всички тях. Ръцете му чернееха до лактите.

— Какво има? — попита Пърси Брага.

— Разполагаме с първоначална информация за погиналите, милорд. — Той се вгледа в лицата им. — Нещата може да не са толкова мрачни, колкото очаквахме. До този момент не сме открили Негово величество сред развалините.

— Сигурен ли си? — попита Салдур. — Може би тялото е било неразпознаваемо.

— Малко вероятно, Ваше Преосвещенство. — Уайлин се поколеба. — Огънят не беше засегнал значително кралската спалня. Тялото на кралица Ан не е било засегнато от пожара. Тя се е задушила от пушека. Кралят не беше там. До този момент не сме открили и принц Олрик. Писарят все още съставя списъка и скоро ще се яви пред вас, но аз прецених, че бихте желали да узнаете веднага.

— Разбира се. Благодаря ти, лейте... капитане.

— Обнадеждаващи новини — просия Салдур.

— Какво означава това? Къде би могъл да се окаже кралят? — попита лорд Валин. — Да не би хората на Екзитър да са го отвлекли?

— Изглежда трябва да прекратим обсъжданията за нов владетел. — При надигането си канцлерът съумя да събори повечето от одеялата си, но запази обвитото около раменете му. — Сега ще ви помоля да ме извините, предстои ми още много работа.

Сред окаляния двор, на който канцлерът се озова, се движеха коли с нахвърляни тела. Брага се задържа под навеса на казармата, за да огледа димящото бедствие.

Зовът на тръби привлече вниманието му.

— Кралят! Кралят!

Отвъд портата приближаваха коне. Крал Амрат яздеше до граф Пикъринг. Следваха ги принцът и двамата синове на графа — момчетата бяха подгизнали.

Останалите от казармата дотичаха навън.

— Вие сте жив! — изкрещя Врага. — А момчетата...

— Натъкнахме се на тях неотдавна — разсеяно обясни Лео, втренчен в развалината. — Снощи се измъкнали, за да отидат на лов.

Амрат мълчаливо слезе от коня си и се приближи до канцлера.

— Какво е станало, Пърси? Къде са Ан и Ариста?

В този момент Брага би предпочел да се намира на мястото на младия Ройбън, отколкото да отговаря на този въпрос.

* * *

Албърт бе прекарал нощта в дома на лорд Дареф — луксозна триетажна каменна къща с камина на всеки етаж и цветни первази. Домакинът притежаваше и скромно имение в Аспър, само че го посещаваше само два пъти годишно, за кратко. Според приятеля му животът в провинцията не позволявал на човек да остане значим и в течение на последните събития. Накратко, животът извън столицата бе скучен. В града Дареф живееше сам, обслужван от шестима слуги. Липсата на съпруга бе подхранвала слуховете за него в продължение на години. Като допълнително гориво за въпросните слухове можеше да послужи красивият русокос младеж, който понастоящем също гостуваше в дома. Дареф бе представил въпросния Неди за свой племенник, само че от сватбата на племенницата му Уинслоу бе запомнил, че тя няма брат. На Албърт се струваше странно, че приятелят му си дава толкова труд да прикрива подобни незначителни тайни, след като повечето от благородниците криеха далеч по-важни неща. Но може би точно това беше целта — желанието му да не изостава от другите.

Той и Албърт бяха напуснали празненството точно след зараждането на пожара. И двамата не обичаха да наблюдават трагедии: докато останалите аристократи зъзнеха по нощни дрехи и се взираха към пламъците, двамата бяха отпочивали. Това беше първият истински креват, в който виконтът бе спал за последните две години. Уинслоу се наслади както на съня, така и на последвалата закуска с домакина и другия му гост.

По време на закуската изникна вестносец с новините, че пожарът не е бил инцидент, а целял да докара гибелта на цялото кралско семейство. Кралят и децата му останали живи, но кралицата се задушила. Още по-изненадваща беше новината, че изменникът, подготвил всичко това, лорд Саймън Екзитър, също погинал, но не в пожара — тялото му било открито привързано за статуята в благородническият квартал. Убиецът му оставаше неизвестен.

Тези вести породиха оживена дискусия между Дареф и Неди за евентуалните последици от заговора върху кралския двор. Албърт бе престанал да слуша разговора им — бе спрял да слуша след думата *обезобразен*.

Когато Ройс и Ейдриън му бяха предоставили възможност да избегне унижителната бедност, виконтът бе приел мигновено. Но сега започваше да изпитва колебание. Той бе очаквал добронамерени и шеговити възложения, като онова с обиците и барон Макманис. Но не и съучастничество в покушение срещу висши благородници.

Дори не можа да довърши втората си порция наденички с яйца.

Дали някой от войниците щеше да го е запомнил? Дали Винс бе разказал на канцлера или на краля за виконта, който предал необичайно съобщение на Екзитър? Щеше ли да е запомнил името Уинслоу? Дали щяха да го сметнат за съучастник? Посегателствата над управляващите династии винаги пораждаха истерия със страховити мащаби. Из тези мащаби брадвата на палача биваше размахвана свободно и без много подбиране: погиваха и виновните, и извадилите лошия късмет да се намират наблизо.

Всички знаеха, че той бе пристигнал като гост на лорд Дареф. Може би точно в този момент войниците вече се отправяха насам.

Албърт трябваше да изчезне.

Виконтът отпусна ръка върху кесията си. Лейди Лилиан бе дала на Констанс двадесет и пет златни тенента предплата. В момента

Уинслоу разполагаше с дрехи, злато и с почти пълен стомах. Нищо не му пречеше просто да прекоси градските порти и да изчезне. С тези пари щеше да стигне далеч. При по-пестеливо пътуване можеше да се озове и в Калис. А там никой нямаше да е чувал за лорд Саймън Екзитър.

— Трябва да вървя — каза Албърт, прекъсвайки Неди. Младежът тъкмо разсъждаваше гласно дали Зимният фестивал щял да се състои тази година.

Дареф погледна навън, където все още валеше дъжд, и се подсмихна:

— Ти винаги си бил страхливец.

Сърцето на Албърт подскочи. Едва миг по-късно той осъзна шегата и се усмихна.

— Подозирам, че след снощи мнозина други ще избягат от града като от чумно огнище. Ще се барикадират в провинциалните си имения и ще прекарат няколко седмици в чакане, за да видят какво ще стане — продължи домакинът.

— Сред които ще бъдеш и ти? — предположи Албърт.

— Аз не бих пропуснал случващото се тук за нищо на света. Точно сега дворецът е изключително интересно място. Искам да остана в течение на събитията.

Единственият багаж на Албърт бяха дрехите му. Той се сбогува с приятеля си и се отправи навън. При минаването си край площада можа да види остатъците от работата на Ройс. Дъждът все още не бе смогнал да измие кръвта. Фонтанът червенееше, няколко въжета все още стояха омотани около статуята. Макар че тялото на Екзитър беше свалено, тази гледка също се оказа достатъчно ужасяваща, за да заплаши все още несмляната закуска. Албърт побърза да вдигне ръка пред устата си.

Как ли двамата са успели да сторят това? На такива хора аз дължа пари. Ако избягам, дали Ройс ще започне да ме преследва?

Само за рамките на един ден Ройс бе успял да открие, че Екзитър е нужният му човек, да изготви план срещу него и да доведе въпросния замисъл до успешен завършек — смъртта на третия по могъщество човек в кралството, човек с цяла армия на свое разположение. И бе успял да постигне това по времето на организирано от самия владетел

празненство. Щом Ройс беше смогнал да извърши нещо подобно, какви шансове за бягство имаше един незначителен виконт?

Закуската му отново се възмути. Той си нямаше никаква представа за новите си партньори. Как би могъл да я придобие, при положение че току-що ги бе срещнал? Ейдриън му се бе сторил свестен, макар и някак потаен. Просто бе невъзможно за човек от простолюдието да крачи с такава увереност, без никакъв страх от смъртта. Бащата на Албърт винаги го бе предупреждавал за прекалено небрежните люде. Родът Уинслоу бе комарджийски род; способността за разчитането на другите бе тяхна наследствена черта. Въпросната способност бе под известен въпрос — все пак дядо му бе проиграл семейното имение, а баща му бе изгубил всичко останало по сходен начин. Въпреки това съветът оставаше разумен.

Но Ройс беше истински страховитият от двамата. Той не прикриваше охотата си да убива. И бе способен на всичко.

Смъртна присъда като съучастник или смърт в някоя канавка?

Албърт действително не беше от смелите. И въпреки това кръвта му съдържаше семейната склонност към рискове. Ако отидеше при Ройс и му обяснеше непоносимостта си към подобни дела, може би качулатият щеше да го пусне...

Уинслоу реши да рискува сега. Предпочиташе това пред алтернативата: да живее в страх до края на живота си. Може би щеше да се откупи с помощта на двадесет златни монети; подобна сума многократно би надхвърлила парите, които двамата му бяха заели. Най-вероятно крадците нямаше да останат доволни от прекратяването на партньорството, но и нямаше да имат основание за убиването му. Албърт щеше да продължи да живее — с пет златни монети в джоба. И тези пари стигаха за бягство. Тук обаче изникваше друг въпрос: трябваше ли да им каже за петте златни тенента, които задържаше за себе си? Изглеждаше справедливо той да получи известен дял, ала имаше вероятност Ройс и Ейдриън да не се съгласят.

С това си бягство виконтът щеше да отреже пътя си към висшето общество — лейди Лилиан щеше да остане завлечена, а лейди Констанс щеше да се окаже в ролята на лъжкиня. И макар последната да отстъпваше на Ройс Мелбърн по заплашителност, нейната ярост също не беше за подценяване. Уинслоу щеше да бъде принуден да започне нов живот. Може би в Калис, а може би в Делгос — там поне

нямаше благородници. Той имаше изисквания единствено към климата: някое топло място, където да прекара приближаващата зима.

Макар дъждът да квасеше дрехите му, Албърт крачеше бавно. Денят вземаше пример от изминалата нощ и също се очертаваше като неприятен. Съответно, виконтът не бързаше да получи дневната си порция неприятности.

Той понечи да отмине площада на бедняшкия квартал, но трябваше да спре край дъската за съобщения. Грозната физиономия на Рейнър Грю, допълнително подсилена от разрези, подканваше гарваните на пиршество, предлагайки готово за къпане месо. Това бе вторият труп, който Албърт виждаше днес — пътьом бе минал през занаятчийската част на града. Градските пазители на реда бяха прекалено заети, за да свалят телата на някакви си простолюдни, само на Екзитъровата мърша се бе полагала такава чест. Предишният мъртвец също бе покъртил виконта, но този труп оказа особено силно влияние: едва вчера Уинслоу бе разговарял с този човек.

Албърт неволно докосна шията си с ръка и премести пръсти към лицето. И си припомни дръзновеността, с която бе разговарял с Ройс подир пазаруването си. Може би за в бъдеще трябваше да проявява по-голяма любезност.

Подир това той започна да влачи крака още по-бавно.

Уви, земята не чу молбите му и не се разтвори под нозете му — виконтът успя да достигне „*Противната глава*“. Вратата на пивницата стоеше затворена и успя да изпълни предназначението си на преграда: за момент виконтът нерешително спря. Не биваше просто да влиза, но пък и не можеше да чака отварянето.

Не могат да ме обвинят, че не съм ги потърсил...

Отварянето на вратата попречи на оттеглянето му, оправдано с горната мисъл.

— Уинслоу — остро долетя Ройсовият глас. — Точно ти ми трябваш.

С отворително усещане виконтът заповяда на краката си отново да се раздвижат. *Все още остава един незает площад. Може би Ройс го е запазил за мен.*

Веднага подир влизането му Мелбърн затръшна вратата и сложи резето.

Албърт се нуждаеше от цяла минута, за да приспособи погледа си. Той и останалите двама изчерпваха посетителите. Ейдриън се беше настанил на бара, положил дългия си меч отгоре му.

Излизаше, че виконтът си е бил по-добре невиждащ: тогава не бе забелязвал изпепеляващия поглед на Ройс.

— Къде беше? Чакаме те от часове! Точно се канех да излизам да те търся.

Да го търсят? Какво означаваше това? Ройс не беше от разпалените. Албърт бе прекарал само няколко дни с двамата, но поне това бе разбрал.

Сега той бавно си пое дъх и се постара да се успокои. Лорд Дареф се бе оказал прав в шегата си за страхливостта.

— Няма значение. — Ройс прекъсна заекването му. — Познаваш ли тукашния епископ?

— Морис Салдур? — Въпросът успя да обърка Уинслоу. — Не възнамеряваш да убиваш и него, нали?

Мелбърн не си направи труда да му отговаря, а му подаде малка кесия.

— Върви да му предадеш това. Веднага.

— Но аз дори не зная къде да го търся?

Ройс го сграбчи за реверите и доближи лицето му досами своето.

— Ако тази кесия незабавно не се озове в ръцете на епископа, аз...

— Разбрах, разбрах — рече виконтът и взе торбицата.

* * *

Мареската катедрала се издигаше срещу замъка Есендън — мрачна сграда, обгърната в пищно достойнство. Заради разположението на двете пострройки някои казваха, че те си оспорвали Медфорд, но епископ Салдур предпочиташе да мисли за тях като за родители, любуваци се на чедата си. Замъкът, съпруг, предоставяше тленна сигурност, а майката църква се грижеше за духа. Катедралата бе много по-стара от замъка, остатък от някогашните следимперски времена, предшествваща и него, и кралство Меленгар със столетия. И тази ѝ възраст личеше. Черни ивици покриваха камбанарията — някой

романтик би ги описал като черни сълзи, проливани заради хилядолетие скръб. Останалата част от света бе продължила напред, забравила дните на имперска слава: дни на безопасни пътища, кристална вода и градове, които не се нуждаят от крепостни стени.

Но църквата помнеше. Църквата чакаше.

Близо хилядолетие нифронската църква бе издирвала изгубения наследник на последния император. По някакво чудо последната издънка на единната власт бе успяла да избегне разрухата. Надеждата за този наследник бе поддържала вярата и в най-мъчителни времена. Издигнала този спомен в святост, църквата мечтаеше да върне човечеството сред предишното просветлено величие, далеч от дребнавите схизми. Далеч от безумието, склонно да поставя на престола всеки бандит с достатъчно на брой малоумни следовници.

Времената без просвета се бяха проточили мъчително дълго. Но чакането приближаваше своя край.

Епископът спря и се загледа в стичащите се по фасадата капки. Този шедьовър с двойна камбанария заслужаваше да стои на някое много по-достойно място, а не в толкова дребен град.

Той извърна глава назад, към руините, които все още димяха. Върху му тежаха не само мокрите дрехи, а и провалът. Но поне Салдур бе останал неразкрит. Тайнственият убиец на Екзитър бе сторил огромна услуга на епископа.

— Отчаян ден — промърмори задържащият вратата Олин. Той имаше склонността да изтърва подобни нелепици.

При влизането си в църквата Салдур веднага почувства обичайната принадлежност. Сред мраморните колони, накъсван от свещи мрак и уханието на салифан го посрещна ново битие. Тук светските тревоги не пристъпваха.

Епископът спря, капещ. Олин затвори вратата и попита:

— Какво да направя за вас?

— Изтичай до покоите ми и запали камината. Пригответи ми топла вода — искам да се изкъпя. А преди това ми донеси кърпа, за да се подсуша. Целият съм измръзнал.

— Разбира се.

Тлъстичкият Олин се отдалечи с провлачване на нозе. Изглежда той така и не се бе научил да отделя стъпала от земята.

Вън епископът не бе обръщал внимание на мокротата, но тук тя се превърна в същинско терзание. Беше му неприятно да помръдва, за да не усеща допира на мокри одежди. И все пак той направи крачка напред към покоите си, сгърчил лице в примирение. Щеше да изтърпи неприятния път, защото той щеше да донесе облекчение. След ваната — срещу тази влага Салдур нямаше нищо против — старецът щеше да се подсуши, да се свие в леглото и да се потопи в заслужен сън. Изминалата нощ бе дълга.

Тропането по вратата прозвуча още при следващата му крачка.

Епископът се обърна и въздъхна. Тъй като беше сам, наложи му се лично да блъсне вратата.

На прага стоеше русокос благородник, подгизнал не по-малко от него. Непознатият го погледна в очите и се усмихна.

— Ваше Преосвещенство! — Мъжът изглеждаше изключително доволен: нещо необичайно в последно време. — Толкова се радвам да ви видя.

— Следващата служба ще се проведе чак...

— Не съм дошъл за това. — Непознатият забеляза локвата, която епископът разливаше около себе си в иначе сухото преддверие. — Просто дойдох да ви предам нещо.

Едновременно с тези думи посетителят протегна кесия.

— Много мило от ваша страна. — Салдур прие подаденото, но остана разочарован от липсата на тежест. — Убеден съм, че Новрон ще благослови щедростта ви.

— Този дар не е от мен, Ваше Преосвещенство. Не мога да ви кажа нищо за същинския дарител. На улицата ме спря някакъв човек и ме помоли да ви предам това. Каза, че било важно, а аз никога не бих се поколебал да сторя добро за църквата. Нуждая се от много духовна помощ, ако ме разбирате.

— С всички ни е така — неопределено отвърна Салдур.

— Освен това съм много любопитен за съдържанието на кесията. Човекът ми каза в някакъв случай да не поглеждам вътре, което, естествено, събуди интереса ми.

— И погледнахте ли?

Благородникът поклати глава.

— При други обстоятелства бих, но...

— Но?

— Да си призная. Ваше Преосвещенство, боях се. Онзи човек... Той имаше заплашително излъчване. По някаква причина останах с впечатлението, че той ще остане да ме наблюдава. — Благородникът се огледа.

— Разбирам. Благодаря ви за отделеното време.

— Аз ви благодаря, Ваше Преосвещенство.

Русокосият непознат се усмихна отново, обърна се кръгом и отново закрачи сред пороя. Салдур се огледа на свой ред, но не забеляза никакви наблюдаващи. Затова затвори вратата.

Подтикван главно от неочаквано изострилата се възможност за нови досадници, епископът не обърна внимание на неприятната мокрота и със стиснати зъби пое по коридора. Пътьом отвори кесията, изсипвайки съдържанието ѝ върху дланта на другата си ръка.

И спря.

Върху дланта на епископ Салдур бе изпаднал отрязан пръст.

Старецът скриви лице и веднага захвърли дарението. Пръстът падна с необичайно изтракване, което показва, че към него е прикрепено украшение. Златният пръстен бе великолепен, украсен с един голям рубин и два по-малки от двете му страни. Вложеният в скъпоценния камък печат не можеше да бъде сбъркан. Това бе пръстенът на меленгарския велик конетабъл.

Макар случилото се със Саймън все още да си оставаше мистерия, Салдур не смяташе за нужно да размишлява над този въпрос. Сигурно самият Новрон бе уредил убийството на досадния лорд, за да предпази своя верен слуга. Екзитър не бе разполагал с достатъчно доказателства, за да обвини епископа. Но подозрителността му беше подреждала цялостната картина далеч по-бързо от очакваното.

Епископът объркано погледна към отрязания пръст и украшението му.

С каква цел някой би ми изпращал един от пръстите на лорд Екзитър?

Той отново насочи вниманието си към кесията и откри, че в нея има и късче пергамент. Съобщението бе кратко, но ясно, изписано с дребни букви.

Погрижи се дамите от Медфордския публичен дом да бъдат освободени, ако искаш да забравя за теб.

Роза

Салдур прочете бележката още два пъти. По време на последния прочит ръцете му бяха започнали да треперят.

Проклетата опулена мърла все пак е разпознала гласа ми! И е още жива!

Епископът се обърна и пое обратно, за да отвори вратите за втори път. Русокосият благородник си беше отишъл; площадът беше пуст. В далечината, сред пелената дъжд, се издигаха смътните очертания на статуята на Толин Есендън. Тялото на Екзитър беше свалено и кръвта беше измита, но къс въже — явно намиращ се прекалено високо, за да бъде достигнат от войниците — все още се поклащаше от врата на краля, заплашвайки да го обеси.

Защо Ричард не я беше убил? Може би и сержантът се бе оказал по-умен от очакваното. Само глупак би се доверил на човек, подготвящ заговор срещу своя владетел. Най-вероятно войникът я бе скрил някъде, за да я използва като гаранция. Може би дори бе възнамерявал да изнудва епископа с нея...

Салдур трябваше да го накара да ѝ пререже гърлото още в тъмницата. Но в онзи момент епископът бе смятал, че би било най-добре трупът ѝ да бъде намерен далеч от двореца — или изобщо да не бъде намиран. И в това отношение бе прав: умирането ѝ в двореца би предоставило на Екзитър поредната частица от пъзела. А самият Салдур щеше да си има работа с едно допълнително обвинение.

За пръв път епископът бе принуден да се замисли за убиеца на Екзитър — за самоличността и мотивите му. Говореше се, че трупът бил придружен от послание; някакво предупреждение срещу нараняване на жени.

Нима всичко това можеше да се окаже толкова просто — момичетата са си наели някакви бандити да ги защитят? Салдур бе дочул, че в града били намерени още две жертви, разпънати по сходен начин — също хора, наранили жените от въпросния публичен дом. Каква ирония: нищожните дела на някакви си проститутки се превръщаха в заплаха срещу него. Салдур винаги се бе възхищавал на

онези малцина, съумяващи да съзират наличните възможности и комбинации. Тази Роза го бе притиснала до стената. В тази ситуация тя би могла да поиска толкова много неща — пари, власт... Щом освобождаването на шепа курви щеше да я удовлетвори, Салдур с радост щеше да го стори.

Забравил камината, банята и очакващото го легло, епископът отново се насочи към обгорелия замък. Трябваше да убеди Негово величество да пусне жените — преди Роза да бе започнала с обвиненията.

* * *

Този път Ройс бе оставил вратата на кръчмата отворена и чакаше вътре. Крадецът веднага дръпна Албърт и бързо затвори след него. Уинслоу направи опит да почисти очи с мокрия си ръкав.

— Какво стана? — попита Мелбърн.

— Мина добре — съобщи виконтът. — Салдур получи пратката; видях го да се отправя към замъка. Сега някой ще ми каже ли съдържанието на торбицата?

— Влияние — отвърна Ройс.

— Излиза, че съм се замесил не само в убийство, но и в изнудване?

— Гуен и останалите момичета бяха арестувани — обясни Ейдриън.

— Съжалявам да го чуя. Но какво общо има това с епископ Салдур?

— Има общо с Ройсовия план да ги измъкне.

Уинслоу отдръпна ръкав от лицето си и видя Ейдриън да седи на една от масите, върху която бе разлята бира. Големият меч бе съединил масата и стола му, с увиснал към пода ремък. Ройс продължаваше да стои близо до виконта — неприятно близо. И двамата крадци не изглеждаха спали.

— В последно време имах възможност да премисля — поде Албърт. — И осъзнах, че не съм подходящ за престъпнически живот. Освен това съм малко притеснен, че кралските войници ще започнат да

търсят един виконт, който предал съобщение на лорд Екзитър малко преди пожара. Струва ми се, че е време да напусна Медфорд.

— Никъде няма да ходиш — заяви Ройс с решителност, полагаща се на независимо от него дело. — Нужен си ми за информатор.

— Оценявам доверието ти, но... — Албърт протегна кесия. — Вземи. Тук има двадесет и пет златни тенента: предплата за задача, която уредих по време на празненството. Парите са ваши. Човекът, който ме нае, никога няма да ме открие на мястото, в което отивам. Не мисля, че след това ще мога да си покажа носа в Меленгар или в Аврин изобщо. Решил съм да се отправя на юг, може би към Делгос или Калис.

— Никъде няма да ходиш — повтори Ройс. Дори не погледна кесията.

— Ами ако ме арестуват?

— Преиграваш, Албърт — каза Ейдриън. — Никой не те преследва. Освен това вече си един от нас. Няма да им позволим да те обесят.

Да ме обесят? От тази мисъл го побиха ледени тръпки.

— Нали не мислиш, че те наистина биха...

Естествено, че това беше напълно вероятен развой. В противен случай Ейдриън не би изрекъл тези думи.

— И как точно ще им попречите? Бие двамата сте толкова нахакани! Не искам да ви обиждам, но явно не разбирате, че вие сте само двама, *докато те разполагат с войска*. Всичко това е прекалено... — Уинслоу размаха капки заради липсата на подходящи думи. Затрудняваше се да опише тази нелепост. — Аз бях дотук.

Ройс пристъпи пред вратата, с което се озова съвсем близо до виконта. Когато заговори, гласът му почти не се отличаваше от шепот.

— Хората на краля *може* и да те преследват. Ако е така, те *може* и да те разпитат. Ако отчаяно търсят изкупителна жертва, *може* и да изберат да ти лепнат някое престъпление. Но ако прекрачиш тази врата и в резултат на това Гуен бъде убита... — Той облиза устни и втренчи немигащите си очи. — Съветвам те на излизане да огледаш площадите.

Албърт не помръдна. Не смееше дори да диша. Мелбърн продължаваше да го пронизва с хищническият си поглед.

— Помощта ти наистина би могла да ни бъде от голяма полза, Албърт — каза Ейдриън. Дружелюбният и непринуден тон съвсем

замая виконта. Тези двамата определено бяха странни люде. — Обещавам ти, че ще те пазим. Ако нещо се случи, ще ти помогнем.

Отговорът на виконта бе тих и колеблив, а също и малко пописклив от обичайното. Всяка дума представляваше усилие.

— Какво трябва да направя?

— Ти си добър човек. — Ейдриън го потупа по гърба и го дръпна далеч от Ройс и вратата. — Какво ще му възложиш, Ройс?

— Да открие всичко за мястото, където Гуен и момичетата са затворени. И, Албърт, ако чуеш нещо, каквото и да е, за освобождаване или предстояща екзекуция, ще очаквам да си се озовал тук с цялата бързина, която новите обуца ти позволяват. Разбра ли?

Уинслоу кимна.

— Ако съм прав, няма да ни се наложи да се намесваме — додаде Мелбърн.

— А ако грешиш? — поинтересува се Албърт, макар да не беше сигурен, че би искал да узнае.

— Тогава Ейдриън и аз ще трябва да я измъкнем лично. Надявам се, че няма да се стигне до това.

— Аз също — вметна Ейдриън.

Те планираха да *измъкнат* курва, затворена от краля на Меленгар след убийството на съпругата му. Двамата. Сами. Някакви си крадци небрежно се изправяха срещу могъществото на разгневен монарх. Партньорите на Албърт се оказваха побъркани. Тези за какви се мислеха?

* * *

С изключение на пепелта и петната — и все още плъзгащия се дим — стаята бе останала непроменена. Нищо не беше горяло, нито килимът, нито лебедовото огледало, нито леглото, под чиито завивки бяха открили Ан, починала в съня си. Ако някаква войска бе връхлетяла върху двореца и бе отнела живота на съпругата му, Амрат би проумял подобна гибел. В такъв случай би оседлал коня си, би грабнал брадвата и би препуснал, за да унищожи убийците в името на гнева и мъката си. А вместо това имаше пред себе си жертвата на някакво невидимо чудовище, смогнало да се промъкне в спалнята им и

да разлее отровния си дъх. Все още се долавяше остатъчна, противна миризма.

Кралят продължаваше да лежи, прегърнал тялото ѝ.

— Ваше Величество?

Този път на вратата тихо чукаше Валин.

— Върви си! Остави ни!

Владетелят бе искал да изкрещи; гласът му прозвуча хрипкаво озлобен заради погълнатия дим.

— Кралю, опасно е да оставате...

— Върви си!

— Позволете ми да вляза, аз...

— Кълна се, че ще пребия до смърт всеки, прекрачил прага на тази стая!

Амрат придърпа съпругата си по-близо. Ако стиснеше очи достатъчно силно, почти можеше да си представи, че нищо от това не се е случвало. Че той не я е изоставил в единствената нощ, когато тя ще се нуждае най-силно от него.

Владетелят вече почти не виждаше. Не бе спрял да плаче още от секундата, в която беше видял Ан и невярващо бе притичал до нея, за да я събуди. Бе прогонил всички останали и бе хвърлял подире им столове, табуретки и маси. Ако някой от тях бе му попаднал в ръцете, щеше да се озове разкъсан. В онзи момент кралят се бе превърнал в истински мечок, див, ранен и опасен.

Беше му трудно да диша. В гърдите му беше останало смазано сърце, накъсано в мъка. В тишината на спалнята дори нелепото го измъчваше.

Защо казах, че обичта ми зависи от това дали си готова да се явим на приема?

— Разбира се, че те обичам, Ан. Винаги съм те обичал... Винаги ще те обичам. Трябваше да го кажа. Бях глупак. Онова беше глупава шега.

И от затворените му очи продължаваха да се стичат сълзи, да се плъзгат по бузата му и да капят в прекрасната ѝ коса.

— Кралю. — Този път беше Лео. Вратата се отвори, прага пристъпиха Олрик и Ариста. Очите и на двамата бяха зачервени. — И собствените си деца ли ще убиеш? — попита графът.

Преди Амрат да е успял да се изправи, децата вече се втурваха към леглото.

— Татко? — Ариста стоеше по-напред, пред Олрик, който се бе вторачил в майка си.

— Не бива да... — Той отново се задави. — Не бива да влизате тук. Вървете в... — Владетелят се преви и започна да повръща.

ГЛАВА 22

СРЕЩИ

Крал Амрат се взираше през строшения прозорец на доскорошната си съвещателна зала. Сега помещението се бе превърнало в неприветлива, почерняла и одимена пещера. Дори каменните стени бяха плакали с черни ивици. Дъждът продължаваше да риде, а владетелят се бе загледал в града. Вече не му бяха останали сълзи.

В действителност болката все още оставаше в гърдите му, все още стискаше сърцето му. Останалата част от него просто бе станала безчувствена. Все още му беше трудно да диша. Имаше голяма вероятност Лео да е спасил живота му, изпращайки Олрик и Ариста в спалнята. Само че кралят не бе сигурен, че благодарностите в случая са подходящи. Също така не бе сигурен, че затрудненото дишане по някакъв начин е свързано с дима.

Но той все още си оставаше владетел. Все още имаше отговорности. Лео и Брага полагаха всички усилия, за да се справят с кралството, но се нуждаеха и от него.

Събранието бе започнало с доклад за жертвите от пожара. Малко повече от десетина души бяха погинали в пламъците, предимно от прислугата, работеща на горните етажи. Дръндълин, любимата слугиня на кралицата, и Нора, дойката на децата, също влизаха сред въпросните починали. Тяхната гибел определено представляваше печално събитие, ала Амрат не мислеше за това. Той все още размишляваше за причината, поради която спалнята на Ан е останала почти недокосната от пожара, а стаята на Ариста бе изгоряла почти цялата.

— Ваше Величество? — тихо каза Лео.

— Моля? Съжалявам, аз...

Граф Пикъринг се усмихна тъжно.

— Няма значение. Продължете, канцлер Брага.

Пърси кимна.

— Ричард Хилфред е бил физическият извършител, но Екзитър е заръчал пожара.

— Както се опитах да ви предупредя, Ваше Величество — каза Салдур.

Гласът на епископа го дразнеше. С това обаждане Салдур винеше него за смъртта на Ан. В думите на свещеника имаше прекалено много истина; нямаше как Амрат да не го намрази заради това.

— Доколкото аз успях да открия — рече Брага, — лорд Екзитър отдавна е съставял планове да се добере до престола. Имам подозрение, че е убил канцлер Уейнрайт, за да получи канцлерския пост. След моето неочаквано назначение Саймън е решил да предприеме по-сериозни действия.

— Къде е Екзитър сега?

— Мъртъв е. Бил е убит по изключително жесток начин на площада.

— Кой го е убил?

— Смятаме, че е бил предаден от някой съзаклятник.

— Да — съгласи се Салдур. — Така изглежда.

— Нямаше ли и някакво послание? За група жени? — попита Лео.

— Да, някакво глупаво подмятане за жени със съмнителен морал — потвърди епископът. — Изключително прозрачен опит за отвличане на вниманието.

— Склонен съм да се съглася с епископа, кралю — додаде Брага.

— В момента разследването продължава, но споменатите в посланието жени нямат нищо общо. Говорим за шепа повлекани, отворили заведението си в бедняшкия квартал. Тяхната мадам наскоро е била пребита от Екзитър по време на негово разследване, но това е всичко. Изглежда убиецът е видял в този случай удобна възможност да насочи търсенията ни в напълно погрешна посока.

— Но все пак въпросните жени са били арестувани, нали? — попита граф Пикъринг.

Брага размаха ръце и поклати глава.

— Сред хората на лорд Екзитър има и грамотни. Не бива да ги вините: по времето, когато бе открито тялото, измяната му все още не бе станала известна. Шерифите са действали прибързано, без да знаят

за вината на своя началник. Радвам се, че при задържането не е имало жертви. Вече издадох нареждане за освобождаването на жените.

— Мисля, че трябва да направим нещо повече от това — каза Салдур. — Клетите момичета са пострадали несправедливо. Макар ние да знаем, че те не са замесени, из града вече плъзват слухове. Хората си мислят, че тези жени са отговорни за противното убийство на кралски роднина.

— И убицеца на съпругата ми — напомни им Амрат.

— Да, простете. Въпросът е, че е възможно хората да поискат да вземат правосъдието в свои ръце, ако преценят, че въпросното не е било въздадено.

— Рицарски звания ли да им раздам? — отчасти се пошегува кралят.

Салдур се усмихна предпазливо.

— Струва ми се, че обявяването, че са под кралска закрила би било достатъчно.

— Подобно нещо е възможно и изпълнимо — каза Брага. — Доколкото зная, престъпленията срещу подобни жени рядко биват вземани сериозно от кварталните блюстителите на реда.

— Правете каквото искате — каза Амрат. — Те не ме интересуват. Искам да науча повече за Ричард Хилфред.

— Той също е мъртъв, кралю. Съсякох го със собственото си острие.

— Постъпили сте правилно — одобри Лео. Всички съветници се надигнаха, за да ръкопляскаат.

Брага смирено и почтително сведе глава, но гордостта му все пак личеше. Амрат бе проявил правилна преценка с назначаването му. Поне един член на съвета бе сторил нещо полезно през нощта.

— Ричард Хилфред — промърмори владетелят. — Някога той ми спаси живота. Още ми е трудно да повярвам.

— Аз го познавах добре — каза епископът. — Той често идваше при мен, за да обсъжда тревогите си. Беше много измъчен човек.

— Не смей да го оправдаваш. — Кралят болезнено се вкопчи в брадата си и задърпа.

— В никакъв случай, Ваше Величество. Просто казвам, че той споделяше някои лични неща с мен. Често споменаваше болката си

заради смъртта на Роза Ройбън. Сочеше вас като виновник за станалото. Но дори и аз не подозирах, че той ще стигне толкова далеч.

— Екзитър и Хилфред са мъртви, добре — рече владетелят. — Но това не обяснява смъртта на кралицата. Защо никой не я е събудил? Защо никой не се е сетил да я изведе? Как така всички вие стоите пред мен без нито една драскотина и нито едно обгаряне?

С всяка следваща дума гласът на Амрат Есендън се усилваше. В края мечият рев се беше завърнал; лапата се бе отпуснала върху дръжката на меча.

Последва дълго мълчание.

— Опитахме, кралю — тихо поде Брага.

— Колко е трудно да изтичате по стълбите?

— Преди да подпали двореца, Ричард Хилфред бе запечатал с верига вратите към покоите ви. Смятал е, че вие и семейството ви се намирате вътре. Планът му е бил да убие всички ви. Повярвайте ми, Ваше Величество, аз опитах. След като убих Ричард, направих всичко по силите си, за да отворя вратите, само че не успях. Когато огънят се усили, двама от войниците ме издърпаха. Нямахше какво да направим.

Заклучил вратите с верига?

Може би разговорът продължаваше: Амрат бе престанал да чува. Струваше му се, че е попаднал в бездънен кладенец. Непрекъснато мислеше за съпругата си и дъщеря си, пленени в горящия дворец. И за всички онези мигове, в които бе разговарял любезно с човека, умишлено отрязал пътя им към спасението.

Споменаването на дъщеря му го сепна.

— Моля?

В момента говорещ бе Лео:

— Питам как така Ариста е оцеляла.

— Момчето на Ричард я изнесе навън — каза Пърси Брага.

— Синът на Хилфред е спасил дъщеря ми?

— Но как? — Това отново беше граф Пикъринг. — Щом вратите са били заключени с верига, как така едно момче е успяло да я отстрани? Нещо, което не се е удало на никой друг?

— Ройбън Хилфред имаше ключ — каза канцлерът.

Настъпи замислено мълчание.

— Има вероятност синът също да е бил замесен в заговора — каза Салдур.

— И той ли е погинал сред пламъците? — попита Амрат.

— Успя да избяга, но със сериозни обгаряния. В момента за него се грижи целител. Може да изминат дни, преди момчето да дойде в съзнание и да узнаем какво се е случило в действителност. Във всеки случай сме го поставили под стража — заяви Брага.

— Ако е бил част от заговора, защо му е било да спасява Ариста? — попита кралят.

— Не знаем.

— Аз мисля, че той трябва да бъде екзекутиран — каза Салдур. — За съжаление съм виждал това много пъти: отровата на бащата покварява и сина. Най-вероятно момчето е било подтикнато от гузна съвест; страхът от Новроновото правосъдие го е накарал да спаси принцесата. Всичко това е ужасна трагедия. — Епископът поклати глава. — Ако бяхте ме послушали, господарю, в този момент кралицата още щеше да се намира сред нас.

Отново обвинението, този път открито.

Амрат изтегли огромния меч на Толин Есендън от ножницата си. Смазаното острие изникна с лекота. Кралят копнееше за мига, в който то ще се вреже в шията на епископа.

Владетелят направи крачка напред и повдигна острието. Очите на свещеника се разшириха от ужас, той се сви назад.

В следващия миг лъскавото оръжие на Лео пресрещна неговото и го изблъска встрани.

— Амрат... той не искаше да каже това.

Кралят дишаше тежко, със съскав дъх, който тежко повдигаше гърдата му. Салдур се бе препънал и беше паднал по гръб; дъждът капеше върху старческото му лице. Това падане бе спасило живота му.

— Ако още веднъж те чуя да казваш, Саули, че вината е моя, ще те разрежа на две и ще те окача на площада, за да имат селяните нов труп, към който да се пулят!

Това вече не беше изръмжаване, а гръмовен рев.

— Простете, Ваше Величество. Аз само...

— Мълчете, епископе — каза Лео. Той все още удържаше огромния меч с тънката си рапира. — Ако възнамерявате да останете жив, замълчете и си вървете.

Салдур се изправи на крака — изненадващо бързо за човек на неговите години — и се оттегли от полуразрушената зала.

Граф Пикъринг отдръпна оръжието си. Огромният меч бавно се отпусна към пода. Тогава, във внезапен изблик на ярост, Амрат го издигна отново и с крясък го стовари върху една от масивните дъбови греди, полуразядена от огъня. Тежкото острие изкънтя при връзването си в дървото. Кралят продължаваше да беснее и замахва. Около него захвърчаха трески. Брага и Лео мъдро отстъпиха.

След няколко минути владетелят се успокои и остана да диша тежко. Капките пот се примесваха с дъжда.

Амрат пусна меча си на земята, коленичи и зарови лице в дланите си.

— Трябваше да остана тук.

— Тогава само щеше да умреш заедно с нея — каза Лео, почти останал нечут сред тропота на дъжда.

— Трябваше и аз да си отида с нея. По-добре от това.

— Тогава кралството щеше да остане без владетел.

— Майната му на кралството! Синът ми щеше да заеме мястото ми.

— Децата ти са още прекалено малки.

— Тогава Пърси щеше да стане регент. А на мен... на мен нямаше да ми се налага да се чувствам по подобен начин. — Амрат повдигна погрознялото си от плач лице към Брага. — Как успяваш? Как си намерил сили да продължиш да дишаш, след като Клер я няма?

— Просто го сторих.

Амрат кимна.

— Двамата с теб имаме много общо.

— Можете да разчитате на мен, кралю. Ще ви помогна да се погрижите за всичко.

* * *

Дъждът продължаваше да вали.

Капещият Ройс безмълвно се вмъкна в „Противната глава“ и се отправи към прозореца. Цяла нощ бе сновал насам-натам по някакви незнайни за Ейдриън маршрути. Може би крадецът обхождаше двореца, дирейки Гуен, може би наглеждаше Албърт, а може би просто обикаляше безцелно по улиците.

Вън улицата бе обсипана с нарастващи локви. Всъщност, Ейдриън не можеше да разбере причината, поради която този участък биваше наричан така. Дори и в сухо време той си оставаше пътека между съборетини. А в този момент полагаше забележителни усилия да се превърне в езеро.

Блекуотър не бе напускал кръчмата. По принцип четирите пълни бъчонки зад бара биха му осигурили цяла нощ пиене, след която той щеше да подремне хубаво, само че той бе запомнил думите на Ройс и не бе близнал нито капка, след като последният бе съборил чашата му. Самият боец бе запазил мнението си за себе си, но бе сигурен, че планът на партньора му няма да проработи. Замисълът определено си струваше изпробването, само че каква беше вероятността бог Марибор да прояви подобна незаслужена благосклонност към тях? Не беше напразна традицията, в която божествата бяха изисквали кървави жертвоприношения.

Беше средата на утрото, а Ройс отново бе възобновил краченето си — този път оставяше дря дъждовна вода — когато Ейдриън забеляза Албърт. Виконтът тичаше като луд, несъмнено не заради желанието си да достигне сушина по-бързо.

Това е. Битките винаги започват рано.

Ейдриън се намръщи, намести ремъка на огромния си меч и каза високо:

— Той идва.

Ройс спря и се извърна. Лицето му бе напрегнато.

Албърт рязко отвори вратата, задъхан. И усмихнат.

— Проработи!

— Подробности! — излая Ройс.

— Хералди започват да обхождат града, изнесени са обявления. Дворецът обявява, че от арестуваните по-рано жени са свалени всички обвинения. От този момент те официално се намират под защитата на короната. Лично канцлер Пърси Брага е подписал прокламацията. Не зная какво сте направили, но то проработи.

— Къде са момичетата?

Виконтът сви рамене:

— Предполагам, че в момента ги освобождават. Нали заръча да дотичам тук в мига, в който науча нещо.

За пръв път от момента, в който Албърт бе отнесъл пръста на лорд Екзитър, Ройс седна. И прокара ръце през лицето си. Треперещи ръце.

Ейдриън се отправи зад бара, където взе бутилка ром, бутилка вино и две чаши. За себе си напълни халба и се върна на масата, където се бяха настанили спътниците му.

— Съжалявам, че не е от любимото ти — рече Блекуотър, зает да отпушва бутилката. А на Албърт кимна към рома.

— Сигурни ли сте? — попита виконтът, загледан в Ройс.

— За Гуен. — Ейдриън повдигна халбата си.

— Присъединявам се безспорно. — Ройс кимна на Уинслоу и си наля вино. — За Гуен — изрече той едновременно с виконта. Последва звън на чаши.

Мелбърн отпи, остави чашата на масата и усмихнато възкликна.

— Грю е имал хубаво вино? Наистина ли?

Ройс объркано погледна боеца.

— Не... Просто съм удивен, че планът проработи. Изобщо не... Така де, оказа се прекалено лесно. Може би трябва да опитваме тези неща по-често.

— Винаги подкрепям плановете с малко кръв.

Крадецът кимна, отпи нова глътка вино и сгърчи лице.

— Ама че противна помия.

— Ето как е дошло названието на кръчмата.

Ройс напусна масата — може би искаше демонстративно да се отдалечи от отвратителното вино — и се доближи до прозореца.

— Виждаш ли ги? — попита Ейдриън.

— Още не.

— Аз не бих се притеснявал. Улиците са наводнени, с рокля се върви трудно — отбеляза Албърт.

Ейдриън също се надигна:

— Има ли гладни?

— След престоя в онази плевня никога не отказвам покана за ядене. — Албърт си наливаше втора чаша ром.

— Да видим какво е имал Грю в килера си — заяви боецът и се впусна в дирене.

Грю не бе предлагал храна, но бе притежавал предостатъчни запаси. Ейдриън откри корав хляб, няколко чувала брашно, а също и

някакъв котел с неопределено съдържание. Парче пушена шунка и пита сирене привлякоха вниманието му. Именно тях Блекуотър занесе обратно на масата.

През цялото време Ройс бе останал залепен за прозореца:

— Албърт, ако все още искаш да си вървиш, вече няма да те спирам. Гуен е в безопасност, това е всичко, което исках.

— Да ти кажа, обходих всички заведения в край двореца и в търговския квартал. Оказа се, че никой от присъствалите на празненството не ме е запомнил. Или не си е направил труда да ме запомни. Незабележимостта ми е почти потискаща. Явно личността ми е такава. Това обяснява много неща. Никой никога не ми е обръщал внимание. В света на влиятелните връзки това е проблем, но нима може да има по-ценен талант за посредника на двама крадци? Освен това трябва да призная, че останах впечатлен. Не, това е прекалено слабо казано. Останах удивен. Бях решил, че съм се забъркал с ненормални, но вие успяхте. Убихте висш благородник, спасихте всички момичета от тъмницата, а никой не подозира, че вие сте го сторили.

— Ние — поправи Ройс.

— Да. — Албърт се усмихна. — Мисля, че ще остана, за да видя как ще се развият нещата. А и вече уредих първата задача. Би било срамота да разочароваме клиентката си.

Той подаде кесията на Ройс, който започна да отброява златните монети.

— За какво става въпрос? — попита Ейдриън.

Албърт пристегна мократа си коса на опашка.

— Мила дама, принуждавана от слугинята си и зъл барон да предаде съпруга си.

— Харесва ми как звучи.

Ройс повдигна очи:

— Двадесет и пет златни монети?

— Това е половината възнаграждение. Останалото — след успешния край на мисията.

Ейдриън видимо се разтревожи, но Ройс бе първият попитал:

— И какво иска тя от нас срещу петдесет златни тенента?

— Да откраднем обица.

— Обица? — със съмнение попита Ройс. — Да не би да е охранявана от демони?

Албърт поклати глава.

— Подозирам, че изобщо не е охранявана. Най-вероятно си седи в кутията за бижута на барон Макманис.

— Петдесет златни срещу връщането на една обица? — невярващо промърмори Мелбърн. — Какви са тези бижута?

— Подозирам, че сами по себе си те не струват много. Дъртият Хърбърт не е прочут с щедростта си, дори и за съпругата си не прави изключение — обясни виконт Уинслоу. — Става дума за репутацията на жената, нещо много по-ценно от каквито и да било бижута.

Ейдриън прегъна долната си устна и кимна.

— Благородната ни идея може да проработи. — Той се обърна към Ройс и додаде: — Длъжник си ми.

Ройс се навъси.

— Знам, знам. По-късно ще се погрижим за това.

— За какво става въпрос? — попита Албърт.

— Когато ти отиде на празненството, Ройс заяви, че просто ще избягаш с новите си дрехи. — Ейдриън пристегна връвта на кесията. — Това е поредното доказателство, че хората са в същината си добри.

— Нищо подобно — с комарджийска увереност заяви Мелбърн. — Албърт се върна, защото не е искал и него да сполети споходилото Екзитър. Така ли е?

Виконтът посърнало кимна.

А Ейдриън повдигна пръст:

— Освен това ти каза, че той ще скрие евентуална предплата. А ето че Албърт сам ти каза за парите. Дори не се наложи да го питаш.

Ройс скръсти ръце.

— Албърт, когато по-рано ми предложи кесията, ти ми каза, че вътре имало *двадесет* златни монети. Що за вълшебство ги е увеличило с още пет?

Уинслоу се усмихна неловко.

— Запомнил си?

— Албърт? — Ейдриън се намръщи и въздъхна.

— Ставаше дума само за пет монети. А и нали сега ви дадох цялата сума. Това не се ли зачита? — Лицето му бе придобило

изплашен вид. — Очаквах, че тези пари ще ми потрябват, за да се махна.

Мелбърн се усмихна:

— Видя ли? От хората винаги можеш да очакваш да вършат най-доброто за себе си.

— Както направих аз? — рече Ейдриън.

Усмивката избяга от лицето на Ройс.

— Ти си някаква игра на природата или най-големият глупак на света. Все още се опитвам да разбера кое от двете.

Албърт местеше поглед между двамата.

— Съжалявам, че излъгах. Никога повече няма да се повтори. Моля ви, не ме убивайте.

Той го каза съвсем тихо, но Ройс чу и едва не се засмя.

— Ти просто се опитваше да откраднеш своя дял от първата ни печалба. Това означава, че вече официално си един от нас.

— А как се нарича сдружението?

Ройс и Ейдриън се спогледаха с повдигнати вежди.

— Ще трябва да помислим и за това.

Албърт радостно се обърна към храната.

— Току-що узнах, че умирам от глад.

Той възнамеряваше да се осведоми за наличието и на други продукти, само че в този момент Ройс се стрелна към вратата на кръчмата.

Ейдриън и Албърт последваха крадеца навън, където дъждът започваше да се изморява. А сред отслабващите капки по улицата приближаваха жените, струпани около Гуен, за да ѝ помагат. Само Роза отсъстваше от групата им.

В следващия момент те се пръснаха като патици, защото Ройс притича насреща им, за да прегърне Гуен и внимателно да я повдигне във въздуха. Подир това той я взе на ръце и я понесе към къщата. Весел момичешки смях заглушаваше дъжда.

ГЛАВА 23

ХИЛФРЕД

Ройбън бе събуден от ярки слънчеви лъчи, надничащи през прозореца му. Тази гледка го накара да си помисли, че е умрял. В светлината, оформена от плъзнали по леглото му лъчи, имаше нещо мистично. Всичко беше много ярко и го принуждаваше да присвива очи. Таванът над него бе обкичен с всякакви растения. Повечето приличаха на цветя, обикновени полски цветя, каквито надничаха и край двора на двореца. Юношата разпознаваше само някои от тях: мащерка, лоницера и примула, които много често откриваше край конюшните, а също и амброзия и залистниче — тях често бе откривал из пукнатините на крепостните стени. Освен това той дочуваше гласове, множество гласове. До него долиташе и далечният тропот на копита.

Втората му мисъл посочи, че той не е мъртъв, защото в смъртта нямаше как да има подобна мъчителна болка. Гърлото го болеше като опарено с течно олово; върху гърдите му се беше отпуснал невидим гранитен блок. Невидим, но ясно осезаем.

Хилфред понечи да си поеме дъх, който опит го накара да се сгърчи мъчително. Рязкото движение накара кожата му да се допре до ленения чаршаф. Тъканта изглеждаше мека като заешка кожа, а дереше с хиляди иглици. Главата го болеше, гадеше му се и непрекъснато му се струваше, че долавя миризмата на пушек. Сега осъзна, че лежи върху някакво легло. Никога досега не бе лежал върху подобен матрак. По-рано винаги бе смятал, че подобни кревати сигурно са страшно удобни. Но в случая му се струваше, че е проснат върху маса за мъчения. Дори дишането беше мъчение. Дори премигването болеше.

Той действително беше жив, но не бе сигурен, че иска да остане в това състояние.

Към него се приближи някаква жена и го погледна.
— Вече си буден. Това е добре.

Ройбън я виждаше за първи път. Косата ѝ бе сива, почти бяла; около очите ѝ имаше паяжина от бръчици. Въпреки това тя се държеше дружелюбно.

— Сигурно би предпочел да продължиш да спиш. Но онези, които правят този избор, никога не се събуждат. Аз самата не бях сигурна, че ще се събудиш. Никак даже. Когато те докараха така опечен, помислих си, че е трябвало да ти вземат мерки за ковчег. Те казаха, че си бил млад и силен, но за мен това не е гаранция. Над не един млад и силен съм виждала да заковават капака. И много от въпросните изглеждаха по-добре от теб. Поне огънят не ти е отнел косата.

Тя посегна да го погали по главата, но спря заради потрепването му.

— Явно и скалпът е чувствителен. Винаги е така с изгарянията. И все пак възпалението е за предпочитане пред изпепеляването. Болката, която чувстваш, показва, че плътта ти е още жива. Само мъртъвците не усещат нищо. Зная, че сега изобщо не мислиш по такъв начин, но по-късно ще се радваш заради страданието.

— Вода — простена немощно юношата.

Възрастната жена повдигна вежди.

— Вода? Сигурен ли си, че си готов за това? Мисля, че стомахът ти би предпочел слабо вино.

— Вода, моля.

Тя сви рамене и се отдръпна, за да му налее чашчица. Ройбън се чувстваше достатъчно жаден, за да пресуши цяло езеро, но още на втората глътка започна да повръща край леглото.

— Какво ти казах?

Той трепереше. Може би от самото начало бе треперел, а забелязваше едва сега. Никога през живота си не се бе чувствал толкова отвратително. Идеше му да креци, но се боеше от болката, която това би предизвикало. Смъртта определено бе за предпочитане. Страданието довлече със себе си паника, която заплашваше да го удави. Дори един час в подобно състояние би представлявал същинско мъчение. А в момента той си спомняше онова изгаряне като малък — и цялото време, от което се бе нуждаела ръката му, за да се възстанови. Подобна вечност на болка го очакваше и сега.

Какво ли бе станало с него? Над тялото му бе опънат чаршаф. Сигурно отдолу беше гол, явно дрехите му бяха изгорели. Какво ли бе останало от плътта му? Юношата се страхуваше да погледне, защото се боеше от онова, което можеше да види.

Ръцете му бяха почервенели, без косъмчета, но иначе изглеждаха наред — само леко потъмнели, на места обложени с мехури. Той стисна зъби. Дори ридаенето пораждаше болка, което определено не беше справедливо.

Тогава в главата му изникна първата необвързана с него самия мисъл.

— Принцесата — изрече той, отново като дрезгав шепот. — Тя добре ли е?

Жената го погледна въпросително, а после разшири лицето си в усмивка.

— Доколкото зная, да.

Хилфред се отпусна отново. Може би си въобразяваше, но болката вече не го измъчваше толкова силно.

Той се намираше в някаква малка стая, простовата на вид. Тези каменни стени не принадлежаха на двореца, а на някаква къща. По долитащите отвъд прозореца звуци Ройбън можеше да определи, че се намира в града.

— Какво стана? — попита той.

— Не зная. Не съм била там. Говори се, че вчера ти си се втурнал в горящия замък.

— Отнесох принцесата и се върнах за кралицата, но не можах да я достигна.

— Само това ли?

Хилфред кимна почти незабележимо. Изненада се от липсата на нова болка.

— Повечето хора казват, че си искал да умреш, защото...

Тя отново се обърна към купата с вода и откачи една кърпа.

— Защото?

Тя го погледна през рамо.

— Не мисля, че това е вярно. Не мога да си го представя, особено след начина, по който ти попита за принцесата. Знаеш ли какво си мисля? — Тя напои кърпата, изстиска я и се обърна отново. — Впрочем, аз съм Дороти. Акушерка съм. Доведоха ме да се грижа за

теб, защото разбирам от изгаряния. На онези доктори им дай да лепят пиявици. А на теб само пиявици ти трябва сега. — Старицата замислено бе свиляла устни. — Да... мисля си, че ти си много храбър мъж, Ройбън.

Жената сгъна влажната кърпа и продължи:

— Мисля, че те грешат. Това, което ти ми каза, звучи много по-смислено, поне за мен. Мисля... Истински благородно от твоя страна е почти веднага да питаш за принцесата.

— Аз не съм благородник.

— На хартия може да не си, но имаш благородно сърце. Ако питаш мен, само това е от значение.

— Хората биха казали обратното. Те са готови да убият за една благородническа титла.

— А колцина са готови да умрат заради това? Колко от тях са готови да се хвърлят в горящ дворец? Алчността не изисква храброст. — Дороти отпусна кърпата върху челото му. За момент го ужили болка, бързо заменена от приятно и хладно усещане. — Ще се справиш. Зная, че не ти се вярва, но и преди съм виждала подобни неща. В момента те боли, но си извадил късмет.

— Какво се говори за мен?

Възрастната жена се поколеба.

— Каж ми. Не мисля, че ситуацията ми би могла да стане лоша.

— За това не съм толкова сигурна, Ройбън. Всички казват, че двамата с баща ти сте подпалили двореца.

* * *

Ройбън не беше осъзнал заспиването си — до момента, в който тропането го събуди. Завърналото се съзнание веднага доведе познатата болка. Врълетялата агония го изпълни с омраза към чукация по вратата.

Минаващата край леглото му Дороти се извини и добави:

— Не очаквам никого. Може би са открили още някой клетник, който се нуждае от грижите ми.

Тя изчезна отвъд тухления комин, разсичащ средата на покрива. Грубата колона бе обгърнала готварска пещ, отворена от две страни и украсена с тенджери и почернели прибори. Под тавана висяха тигани, кофи, чаши и купи, а над сводестия вход, където стопаните на дома обикновено биха окачили герба си или някой важен меч, Дороти бе закачила захабена метла.

Домът ѝ се състоеше само от три стаи: кухнята, малко кътче зад дървена врата, където стопанката спеше, и стаята, в която лежеше Хилфред. Едва сега юношата забеляза лавиците с прилежно обозначени глинени съдчета. Сред тях той откри още имена на билки, а също и по-смуцаващи названия като крака от *плъх* и *заешки уши*.

Последва отварянето на вратата.

— Ваше Преосвещенство? — сепнато каза Дороти.

— Той буден ли е?

— Спеше. Момчето е пострадало много сериозно. Нуждае се от...

— Но е идвал в съзнание?

— Да, Ваше Преосвещенство.

Ботуши удариха дървения под; вратата се затвори. Под сводестата врата премина възрастният епископ, който бе наблюдавал пожара. Червено-черната му одежда рязко контрастираше на фона на сивеещия дом.

Защо епископът е дошъл да ме посети? Заради последно помазване? Но тогава би дошъл някой свещеник.

— Как се чувстваш, синко?

— Добре — предпазливо отвърна Хилфред. Болката го разсейваше, затрудняваше мисленето му. Колкото по-малко кажеше, толкова по-добре.

Епископът го погледна объркано.

— Добре? Та ти едва не изгоря жив, момчето ми. Боли ли те?

— Да.

Епископът мълчаливо го изчакваше да продължи, но след като видя, че чака напразно, той се навъси и каза:

— Трябва да поговорим... Ройбън беше, нали? Какво си спомняш от нощта на пожара?

— Спасих принцесата.

— А преди това? Брага казва, че открил теб и баща ти заедно. Вярно ли е?

— Да, опитвах се да го спра.

Епископът сви устни и наклони глава назад.

— Така казваш ти. Но също толкова вероятно е да си му помагал.

— Не. Бях се изправил срещу него.

— Това пак е само твое твърдение.

Старецът се бе загледал в тавана. Хилфред също проследи погледа му — очите на епископа го принуждаваха да следва насочването им. Може би следващият въпрос щеше да се окаже свързан с окачените да се сушат билки...

Духовникът си придърпа една ниска табуретка и се настани на нея.

— Наред ли е всичко? — надникна иззад комина Дороти. Ройбън предположи, че разговорът протича прекалено тихо за нея. А може би тя чуваше, но не харесваше чутото. Тонът на гласа ѝ загатваше за второто. Юношата осъзна, че възрастната жена му е симпатична.

— Остави ни — нареди свещенослужителят.

Виж, епископът не му беше симпатичен. Хилфред бе запомнил начина, по който привидно благият старец се беше опитал да го спре при пожара. А настоящата му грубост към Дороти определено не действаше в негова полза. Само че юношата се чувстваше прекалено измъчен, за да породи чувство, доближаващо се до гняв или омраза. А и самият епископ не изглеждаше много по-добре: под очите му личаха дълбоки сенки, лицето му изглеждаше изопнато от хронична липса на сън.

Възрастният човек отпусна длани върху коленете си и се приведе напред.

— Ройбън, не мога да ти помогна, освен ако не ми разкажеш всичко. Какво точно ти каза баща ти? — Той се приведе още по-близо. Очите му пламтяха; сега лицето му бе изопнато от напрежение. — Спомена ли някого от съзаклятниците си?

Хилфред се замисли, затваряйки очи. Втрещеният в него поглед не се отразяваше добре на паметта му. Все още му се повдигаше, а кожата му тръпнеше като опарена. И същевременно му беше студено. В това състояние припомнянето на подробности от онази нощ се превръщаше в истинско предизвикателство.

Юношата поклати глава.

— Но мисля, че му е било обещано нещо в замяна на пожара. Останах с впечатлението, че той е разгневен на краля. Ядосан заради смъртта на майка ми. Спомена как някой го бил убедил във възвръщането на правдата.

— А спомена ли по какъв начин щяло да стане това?

— Не зная.

— Сигурен ли си? Това е много важно, Ройбън. Напълно сигурен ли си?

— Той не каза нищо друго.

Епископът се отпусна назад и бавно въздъхна.

— И ти си се изправил срещу собствения си баща, за да спасиш кралското семейство?

— Да.

— Мнозина ще сметнат това за прекалено невероятно. Кралицата погина в пожара, а кралят е полудял от мъка и страшно копнее да накаже някого. Преди няколко дни той едва не ме уби по време на едно съвещание, на което аз те защитих.

— Защитили сте ме?

— Да. Казах му, че ти си герой, който е спасил дъщеря му. Казах му, че си се втурнал сред пламъците, когато всички останали са оставали неподвижни.

— И?

— Той ме нападна с меча си. Единствено намесата на граф Пикъринг ме спаси от сигурна смърт. Чуе ли името *Хилфред*, кралят пощурява. Баща ти е убил съпругата му, а твоята кръвна връзка те превръща във виновен. Това е стар закон. За престъпления като измяна преките роднини също биват екзекутирани.

— Защо?

— Защото е прието, че синът или братът ще сторят същото като осъдения.

— Но това е нелепо. Аз я спасих. Върнах се, за да опитам да спася кралицата. Едва не умрях.

— Зная. И ти вярвам. Бях там и искам да ти помогна. Но първо ти трябва да помогнеш на мен.

— Как?

— Помисли си пак: напълно сигурен ли си, че баща ти никога не е споменавал конспиратори, подготвящи убийството на кралското семейство? Кой е щял да му помогне за възвръщането на справедливостта?

— Наистина не зная.

— Със сигурност?

— Да.

— Добре.

— Вярвате ли ми?

— Да, аз ти вярвам, но дали и кралят ще ти повярва? И какво ще направи той?

— Тоест?

Старецът отпусна ръка върху тази на Ройбън, с което го накара да потрепне.

— Някой трябва да си плати за убийството на кралицата, а твоето фамилно име е Хилфред.

* * *

Ройбън потъна в накъсана последователност от кошмари, в която виденията биваха редувани от кратки отрязъци агония. Беше му трудно да отличи реалност от сън. Но болката оставаше единствената постоянна величина. В сънищата си той винаги умираше — винаги изтляваше до смърт. В едно от съновиденията Елисън и Трите злини го бяха наболи на огромен шиш и бавно го въртяха. И не спираха да се кискат, докато кожата му се пропукваше и цвъртеше. В друг от сънищата си той се бе намерил пленен в спалнята на Ариста. В този сън юношата не успяваше да спаси принцесата и тя умираше пред очите му. Сетне пламъците поглъщаха и него. През цялото време той бе крещял към спящата девойка, но тя не бе чула гласа му заради задушавалия го пушек.

По време на идванията си в съзнание Хилфред винаги откриваше Дороти край себе си. Къщата бе достатъчно малка, за да ѝ позволи да чуе бълнуването му и да се приближи в съответния момент. А може би тя просто оставаше до леглото му. Всеки път, когато юношата отвореше очи, съчувствената ѝ усмивка изникваше насреща му.

На сутринта на третия ден след събуждането си той се почувства по-добре. Далеч не можеше да се каже, че се е възстановил, но можеше да определи състоянието си като междинно между мъчително и ужасно, което представляваше значително подобрение. Вече можеше да задържа изпитите течности, а Дороти можеше да го маже с мехлем, без да ѝ се налага да слуша писъците му.

Към средата на деня юношата долови уханието на супа, накарало го да осъзнае, че е гладен. Но пристигането на храната бе изпреварено от тропот на колела и последвали викове. Гласовете бяха груби и остри.

— Направете път за краля!

Ройбън чу как Дороти изпуска някакъв съд. Дано това не беше супата.

— Отворете в името на Негово величество крал Амрат!

Вратата не издаде обичайното проскърцване — тя изпраця заради рязкото отместване.

— Кралят е дошъл да види Ройбън Хилфред. — Гласът беше гръмък и ясен.

— Той не е сторил нищо лошо! — извика Дороти.

— Махни се от пътя, жено.

Хилфред се постара да се подготви — доколкото това беше възможно. Всичко това му изглеждаше някак странно и забавно. А тези му мисли сами по себе си също бяха повод за смях. Колцина ли невинни биваха размивани от предстоящите си екзекуции?

Той трябваше да е умрял в двореца. Тогава юношата бе приел смъртта си. С оцеляването си само бе спечелил няколко дни съкрушителна болка. Умирането в сегашното му състояние би представлявало нещо абсурдно, но не и непоносимо. За него смъртта не беше враг, а изпълнена с разбиране позната. Съжаляваше единствено, че няма да може да вкуси от уханната супа.

Но това означаваше, че обонянието му се е възвърнало!

Остана му само един миг на възторг, защото в стаята вече влизаха войници. Как ли щяха да изпълнят присъдата? Най-вероятно щяха да го обесят. Имаше вероятност да му отсекаат главата. Изгарянето на клада също присъстваше сред възможностите — иронична възможност — но надали щеше да бъде използвана; Ройбън смяташе, че пожарите са омръзнали на всички.

Но в следващия момент той си промени мнението. Нищо чудно кралят да пожелаеше огледално отмъщение — да стори с него онова, което баща му бе сторил с кралицата.

Войниците побързаха да отстъпят и да сведат глави, когато кралят влезе. Следваха го принцът и Ариста. И тримата бяха облечени в черни дрехи. Принцесата бе носила тази траурна рокля и при смъртта на лейди Клер.

Всички представители на кралското семейство изглеждаха изнурени, с бледи лица; само очите им бяха обгърнати в цвета на възпаление. Ариста изглеждаше най-мрачна, тя стоеше вторачена в пода.

Ройбън никога не бе виждал Негово величество от толкова близо. Кралят беше огромен; особено от легнала позиция юношата го виждаше като гигант с гъста брада. На вид той споделяше умората на децата си, но неговите очи пламтяха непримиримо.

— Ваше Величество — каза един от войниците. — Това е Ройбън Хилфред, синът на Ричард.

При споменаването на това име кралят потръпна. Може би нямаше да има никаква екзекуция. Може би владетелят щеше да го убие направо в леглото. Поне юношата бе видял принцесата отново и се бе убедил, че тя е в безопасност.

Благодаря ти, Марибор, за този прощален дар.

— Знаеш ли какво наказание се полага на онези, които лъжат своя владетел?

— Смърт? — предположи Хилфред.

— Смърт — потвърди кралят. — Вярно ли е, че в нощта на празненството си напуснал поста си?

— Да.

— В най-добрия случай това е пренебрегване на дълга. А в най-лошия — дезертьорство. Знаеш ли какво е наказанието за дезертьорство?

— Смърт. — В този случай не му се налагаше да отгатва.

— Смърт. — Амрат кимна бавно. — По нечия заповед ли напусна поста си? Заповед на човек от замъка?

— Не. — Ройбън забеляза лека промяна в погледа на владетеля, но нямаше представа как да я тълкува.

— След като си знаел, че изоставянето на поста означава смърт, защо си го направил?

— Замъкът гореше. Принцесата и кралицата бяха останали вътре и никой не се опитваше да ги спаси.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички просто стояха и гледаха. Канцлерът нареди...

— Онази нощ беше същински хаос. — Гласът на Пърси Брага се усилваше, защото той се приближаваше от кухнята. — Пламъци, мрак, паникьосани гости...

— Продължи, момче.

— Канцлерът нареди никой да не влиза вътре.

— Истина ли е това? — обърна се Амрат към Брага.

— Да. Тази заповед целеше да предотврати още гибел. Вратите бяха залостени с верига. Нищо не можехме да сторим.

— Истина ли е, че си се изправил срещу собствения си баща? — попита кралят.

Хилфред сведе очи към чаршафа.

— Да.

— Кога си научил, че баща ти възнамерява да убие семейството ми?

— Отгатнах, когато видях, че вратата към вашите покои е запечатана с верига. Татко ми заповяда да се махна. Каза ми, че ме поставил да дежуря на портата за мое добро. Така разбрах, че той е запалил пожара и е омотал веригата.

— Брага казва, че се е сражавал с баща ти и го е убил. Вярно ли е?

Ройбън кимна.

— Не пести думи пред своя владетел — остро каза канцлерът.

Амрат повдигна ръка.

— Няма нищо. Кажете ми, момче, как успя да свалиш веригата? Впоследствие катинарът бе намерен невредим.

— Взех ключа от тялото на баща си.

— Отключил си вратата и си отишъл в стаята на принцеса Ариста?

Юношата отново кимна.

Владетелят се обърна към дъщеря си:

— Това ли е изнеслото те момче?

Ариста не каза нищо. Тя дори не повдигна очи.

— Попитах те нещо. Отговори ми.

— Може би.

— Ариста, погледни го.

— Не искам.

Кралят я погали по косата.

— Защо?

— Мразя го.

— Мра... Но той ти е спасил живота, нали? Изнесъл те е от горящия замък. Има свидетели, които казват, че са го видели да те спасява. Да не искаш да кажеш, че това не е истина?

— Истина е.

— Тогава защо?

— Той не спаси мама. Той я остави да умре! Той остана жив, а *тя* умря! Той е страхливец, гнусен, подъл...

Ариста се разрида и в отговор на жест от баща ѝ бе изведена.

В този момент Ройбън смяташе, че нещата не биха могли да се влошат повече. И се ненавиждаше заради наивността на тази си мисъл — винаги имаше начин това да се случи. В очите му започваха да се образуват сълзи. Трябваше да се напругне, за да не им позволи да излязат. Не му се искаше да плаче пред всички тези хора.

— Всички да излязат — нареди Амрат.

— Но, татко... — понечи да възрази Олрик. Хилфред забеляза, че принцът носи два меча: един на колана си и един в ръце. Онзи в ръцете му бе подаръкът — оръжието, което Ройбън бе изгубил в пожара. — Не бива да я слушаш. Той е невинен. Спасил ѝ е живота. Опитал се е...

— Казах нещо! — Този път гласът на краля прогърмя и изтласка присъстващите. След няколко мига вратата се затвори. Ройбън и Амрат останаха сами. Дори стопанката на дома я нямаше.

Кралят постъпи като епископа и се настани на столчето край леглото. В началото той не каза нищо, а Ройбън не смееше да го погледне — наместо това задържаше погледа си към сушените билки по тавана.

— Дворецът е горял — тихо поде крал Амрат. — Отделянето от поста е щяло да ти донесе сурово наказание. Никой не би осъдил на смърт едно момче, отслужващо първия си ден, но боят с камшик е бил сигурен. Знаел си това. — Кралят замълча, поглаждащ брадата си. —

Баща ти и канцлерът са ти забранили да влизаш в замъка. — Той отново поспря, докосна устни с език и въздъхна шумно. — Дори да оставим всичко друго настрана, ти си се втурнал сред огнен ад, когато всички са бягали навън. Това не ми звучи като постъпката на разумен човек, Ройбън. Обясни ми, защо го направи?

— За да спася Ариста.

Думите се отрониха от устата му, но те се бяха зародили някъде много по-дълбоко. Едновременно с изричането им една сълза успя да се промъкне. Този път Хилфред не усети болката от зараждането ѝ; агонията от изгарянията бе отстъпила пред новата мъка. Той се загледа в дръжката на кралския меч. Искаше му се да може да изтегли оръжието и да го насочи към себе си. Животът му бе безполезен. Нежелан и от двамата си родители, той бе убил майка си и бе принудил баща си да стане предател и убиец. Единственото момиче, което някога бе обичал, го мразеше. Ройбън искаше да умре, а огънят му бе отказал исканата гибел. Далеч по-добре щеше да бъде, ако бе открил смъртта си сред пламъците. Тогава поне щеше да е умрял с мисълта, че е извършил нещо полезно.

Кралят кимна. Ожесточението в очите му беше изчезнало. В тях бе останала единствено тъга.

— Опитвах се да спася и кралицата — продължи Хилфред. — Върнах се, но вече не можех да виждам. Не можех да дишам. Помислих си, че ще умра. Зная, че съм ви разочаровал. Зная, че съм безполезен. Зная, че всички ме мразите. Моля ви, просто го направете.

Той вече не се опитваше да сдържа сълзите си. Вече не го беше грижа.

— Какво да направя?

— Убийте ме.

— Това ли си мислиш? Че съм дошъл тук, за да те екзекутирам?

— А не е ли така?

— Защо ми е да наказвам единствения човек в кралството, който си е свършил работата? Човекът, който е рискувал живота си заради семейството ми? Който напълно съзнателно се е пожертвал за онези, които обичам повече от всичко? Ройбън, аз нямам навика да убивам герои.

— Но дъщеря ви...

— Тя току-що е изгубила майка си. В момента мрази всички, включително и мен. Не мога да я виня. Аз едва не убих епископа заради това, че бе изрекъл истината. Баща ти може и да е бил предател, но ти не си. Аз съм ти длъжник. Не съм дошъл да те убивам, Ройбън, а да ти благодаря. Бих могъл да ти дам рицарско звание, но не ми трябват още рицари. А и подобно нещо би означавало да напуснеш замъка. Предстоят ни мрачни дни. Трябва да призная, че се страхувам за семейството си. Нужни са ми хора, които да ги защитават. А цялото злато в хазната ми не би могло да осигури по-добър защитник за дъщеря ми.

Амрат се надигна.

— Оздравявай бързо, Хилфред. Ще уредя да преминеш истинско обучение, защото синът ми заяви, че ти не си особено умел боец, а аз те искам умел като Пикъринг.

— Не разбирам.

— От този момент, Ройбън Хилфред, ти си сержант от кралската гвардия и личен телохранител на принцесата. Ще я следваш навсякъде и никога няма да я изпускаш от очи. Във всички дела, свързани с безопасността ѝ, ти ще действаш от името на краля. Това означава, че имаш разрешението ми да убиеш всеки, който я заплашва, без значение от длъжност или сан. Разбираш ли?

Юношата кимна.

— От този момент отговаряш само пред дъщеря ми и мен. Никога не позволявай някой да ти казва, че не можеш да я защитиш.

— Но тя ме мрази.

— Ще ѝ мине. — Кралят понечи да си иде, но спря. — Разбира се, струва ми се удачно да изчакаме възстановяването ти и поне един дял от обучението, преди да ѝ съобщим. Тя има упорит характер.

Пред вратата Амрат отново спря.

— Благодаря ти, Ройбън.

— Ваше Величество?

— Да?

— Не бях сам.

— Къде?

— В пожара, когато се върнах за кралицата. Не видях никого, но чух женски глас, който ми помогна да открия стълбището и ми каза да скоча. Но не е било възможно там да е имало и други хора, нали?

— Не е имало. Ти си бил единственият, осмелил се да влезе в двореца.

— Мисля, че това е бил духът на майка ми. Искала е да ми помогне, да се увери, че ще остана жив.

Един дълъг миг кралят остана загледан в него.

— Струва ми се, че всички са подценявали обичта ѝ към теб. Включително и аз.

ГЛАВА 24

РОЗАТА И БОДИЛЪТ

Ейдриън наблюдаваше как снегът се слива със земята. Върху разровената пръст той се топеше по-бързо, поради което гробът изпъкваше. Малкият правоъгълник, разчистен от листа, плътен и тъмен, изглеждаше прекалено малък, като детски гроб. Онова уплашено лице, което бе изпъквало сред мрака, действително би могло да принадлежи на дете.

Стомахът му се сви при неволната представа за лежащото в ковчега. Гуен беше облякла мъртвата в бяла рокля и бе положила до нея последните за сезона рози. Подир това капакът бе закован и ковчегът бе спуснат в гроба. Тъмнокосата жена бе платила за гробното място — бе отказала да заяви сумата. А останалите дами бяха събрали пари за надгробния камък.

Обичайно престъпниците и несретниците биваха погребвани на специално място извън града, но след прокламацията на Пърси Брага никой не бе протестирал срещу заравянето в нормалното гробище. А тъй като не можеха да изпишат истинското й име, плочата обявяваше, че под нея почива Мила Цветна.

Ако само Ейдриън не се беше намесвал...

Дали Роза щеше да е още жива? Дали тя лежи под пръстта заради мен?

Ако той не беше помагал на Ричард Хилфред срещу шерифа и пълномощниците му, ако не беше попречил на Терънс да я отведе обратно в замък, в момента тя нямаше да лежи в ковчег.

Ройс не бе казал нищо. Трупът на едно младо момиче би представлявал идеалният пример за убийствен аргумент. Но крадецът мълчеше. По-рано Ейдриън би се учудил на това, но сега започваше да опознава спътника си. А и самият Мелбърн бе започнал да опознава — и отчасти разбира — него.

Повечето от опечалените вече напускаха гробището — дълга редица от сведени глави и ридаещи очи. Никоя от тях не носеше черно.

Ейдриън прецени, че това е единственият цвят, с който те не разполагат. На идване погребалната процесия бе събрала немалко погледи на отврата и подмятания за *курвенските цветове* на одеянията им. Но боецът знаеше, че червеният цвят е бил избран от почит към Роза.

Ройс и Гуен останаха пред гроба. Този път крадецът се бе оказал най-подходящо облечен.

Гуен плачеше, повдигнала длани пред лицето си. След няколко мига отлагане Ройс вдървено я прегърна. При допира му тъмнокосата жена извърна глава към гърдите му и продължи да ридае. Крадецът се вцепени. Ръцете ѝ го прегърнаха през кръста и силно го притиснаха, прегъвайки наметалото. Като никога ловкият и обичайно гъвкав Мелбърн се движеше с тромава колебливост — той бавно отпусна ръце край раменете ѝ. Наметалото му я обгърна. Дватамата останаха неподвижни, превърнали се в статуя сред гробището.

Ейдриън въздъхна. Изникналото облаче бе грабнато от ледения вятър.

Той не я заслужава. В следващия миг боецът сви рамене. *Никой не я заслужава.*

Първо Арбър, сега и Гуен. Може би така му бе писано — да губи съвършената жена заради най-близкия си приятел. Той си пое студен и болезнен дъх.

Най-добре да не мисля повече за това.

Някакво движение от дясната му страна привлече вниманието му. Чифт очи надничаха над един надгробен камък. Ейдриън разпозна челото на Загадко.

Боецът се изненада единствено от закъснението им. От нощта на пожара не се бяха натъквали на член на Алената ръка. А сега бяха изникнали на прага им. Моментът определено не беше подходящ, но гилдичарите нямаше да пропуснат да се намесят.

Сред плочите и криптите изникваха още очи — и никъде не се забелязваха щастливи погледи. Сигурно крадците бяха забелязали присъствието им тук още от известно време. И макар че Ейдриън оценяваше проявеното от крадците разбиране, в момента той не се намираше в особено добро настроение. Погребението на Роза отново бе изострило алкохолната му жажда. Прекаленото мислене — разочароваща себеинвентаризация — винаги го докарваше до такива

настроения. Умът му неизменно стигаше до мислите за тигъра, баща му и празнотата: празнота, която боецът се опитваше да запълни с алкохол. Това му отнемаше ден или два, но в даден момент той винаги успяваше да залее дълбоката ненавист и омраза, която изпитваше към единствения виновник за провалите му. Към самия себе си.

Но пък и една хубава битка също помагаше. Затова Ейдриън гледаше с охота към изникващите гилдичари. Интересно дали Ройс ги виждаше. В момента Мелбърн бе необичайно разсеян...

В следващия миг спътникът му повдигна глава и отмести Гуен между себе си и Ейдриън.

Цилиндърът бе прибавил към реквизита си и вълнено наметало. Той погледна към гроба и повдигна шапка.

— Моите съболезнования. — Дори звучеше искрен. Подир това предводителят се обърна към Ройс. — Получих новини от Колнора.

— Първо я пуснете да си иде — нареди Ейдриън.

Цилиндърът погледна към Гуен.

— Не е необходимо. Не бих си позволил да я нараня, не и след нареждането на канцлера. — Тук гласът му изгуби напереността си; той отново погледна към Ройс. — Не и след случилото се с лорд Екзитър — Цилиндърът погледна към Ейдриън — и с хората на шерифа. Знаете ли, че площадните убийства биват приписвани на краля? Той искал да покаже какво се случвало с предателите. Определено подобаващо отвратително, много публично, но малко чудато. Обикновено кралете обичат дневните екзекуции, с много мъчения и още повече писъци пред тръпнеща тълпа. И обикновено това се случва тогава, когато не са отишли да пият със стари приятели.

Цилиндърът замълча. Може би очакваше двамата да кажат нещо. Когато това не стана, той продължи.

— Но мисля, че трябва да е бил кралят. Никой друг не би бил достатъчно луд, за да убие Екзитър и особено да го окачи на показ по такъв начин. Кой, ако не кралят, би могъл да стори подобно нещо и да се измъкне невредим? Само онези с корона могат да убият благородник и да се отдалечат с подсвиркване.

Ейдриън бе започнал да преценява отделните крадци, за да открие най-големите заплахи и разположението им спрямо него. Но крадците не се бяха приближили като предишния път. Не ги бяха

заобиколили. Цилиндърът стоеше най-близо, но дори и той не бе прекрачил от тази страна на гроба.

— Но аз съм чувал за нещо подобно и преди. Случвало се някъде на юг, в Колнора. Около две години там имало редица убийства. И то все юристи и влиятелни, не какви и да е хора. А никой нищо не видял. Но нещата не спрели с това. След каймака сянката започнала да избива членове на Черния диамант. Обезобразени трупове били разполагани из градските площади, също като лорд Екзитър неотдавна. Ако убийството на благородник е откачена работа, не зная с каква дума може да се опише откритата вражда с Черния диамант. Този период бил наречен Годината на страха — един от асасините се обърнал срещу бившите си другари. Говори се, че един и същи човек извършил всички онези убийства, а така и не бил заловен. Някои колнорци все още имат кошмари.

— Звучи ужасно. — Ройс бе прегърнал Гуен с една ръка; другата стоеше под плаща му.

— Да. — Цилиндърът ги погледна. — Не бих искал нещо подобно да се случи тук.

— По време на престоя си в Колнора също чух за тези случки — рече Мелбърн. — Аз разбрах, че убиецът бил провокиран.

— Наистина ли?

— А иначе бил приятен човек.

— Обикновен господин, предполагам.

— Не, нищо подобно. Просто от онези хора, които не безпокоят съседите си, ако последните не безпокоят тях.

Няколко минути Цилиндърът размишлява безмълвно. Той погледна към пресния гроб, погледна и към крадците си. Накрая върна погледа си върху Ройс.

— Да разбирам ли, че възнамеряваш да останеш в Медфорд за известно време?

При това питане Гуен извърна глава нагоре, за да погледне Мелбърн.

— Не се бях замислял... ти какво мислиш, Ейдриън?

— Мястото е хубаво.

— Как ти се струва това? — обърна се Ройс към Цилиндъра.

— Нямаме навика да позволяваме на външни крадци да работят...

— Черният диамант също имаше подобни ограничения — похладно заяви Мелбърн.

Цилиндърът облиза устни и намести шапката си.

— Така ли? — Той приличаше на пазарящ се продавач, който бива измамван. — Никога не съм ги харесвал особено. Освен това подозирам, че те не биха проявили интерес към територията ни, ако разберат кой се е настанил тук. Не мисля, че би имало проблем да оставим двама ви да преслушате някой и друг джоб.

— Дори няма да усещате, че сме тук — каза Ройс.

— Това ми харесва. Предполагам не възнамеряваш да ми плащаш процент от печалбата си?

— Не.

— А да се присъединиш към гилдията?

— Не.

— Е, трябваше да попитам. — Цилиндърът се обърна към хората си и повиши глас. — Тези двамата вече са наши гости. Никой няма да ги докосва. Никой няма дори да ги поглежда. Разбрано? — Той отново погледна към гроба и този път свали шапката си, под която надникна плешивееща глава. — Аз наистина я харесвах. Грю беше негодник. — Тези му изречения явно представляваха надгробно слово. Предводителят отново си сложи цилиндъра и направи крачка назад.

— Вие оставате от вашата страна на оградата, ние стоим от нашата си. Споразумяхме ли се?

— Така да бъде.

Цилиндърът понечи да си върви, но спря. Трябваше да зададе още един въпрос:

— Как успя?

— Кое? — попита Ройс.

— Да убиеш Екзитър.

— Никога не съм чувал за този човек.

Цилиндърът се подсмихна, кимна и се отдалечи.

* * *

Ройс пристегна дисагите и прикрепил одеялото към седлото.

Имението на барон Макманис се намираше само на три дни път, само че зимата ги принуждаваше да удвоят екипировката си. Не можеха да разчитат на странноприемници; макар че зимата едва настъпваше, бурите изобилстваха. Двамата трябваше да се подготвят за най-лоши условия, а това означаваше, че трябва да вземат всичко със себе си.

Колкото и да се замисляше крадецът, винаги му се струваше, че е забравил нещо. Усещането обикновено се оказваше вярно; забравената вещ биваше открита десет мили подир заминаването.

Ейдриън вече бе приключил със своя багаж: неговата кобила бе натоварена като миньорско муле. В момента той се намираше от другата страна на улицата и помагаше на момичетата в почистването на кръчмата: Гуен бе закупила разрешителното на Грю. Диксън се беше оправил достатъчно, за да напусне целителя. Понастоящем той седеше на верандата на публичния дом и се оглеждаше смутено. Ройс го беше запомнил като по-пълен. Може би след пълното си възстановяване коларят бързо щеше да възстанови теглото си.

Гуен изникна от прашните сенки на пивницата. Роклята ѝ беше мръсна, по лицето ѝ също имаше петна. Облегната на патерицата и заслонила очи с другата си ръка, тя се загледа назад. Жената също изглеждаше по-добре. Подутините по лицето вече спадаха, но всеки път, когато погледнеше към патерицата, на Ройс му се приискваше да убие Екзитър поне още веднъж.

— Не трябва ли да оставиш работата на момичетата? — попита Мелбърн.

— Работата е толкова много...

— Ти все още не си се възстановила.

— Благодарение на теб ще се оправя. — Тя обърса ръце в престилката си. — И не само аз.

— Нямам представа за какво говориш.

Ройс напразно се опитваше да остане сериозен — не можеше да спре усмивката си, не и под нейния поглед. Това ѝ влияние го объркваше. Той бе превърнал лъжата в свое препитание. Бе ненадминат лъжец, но не и с Гуен. На нея искаше да каже всичко. Това бе същият импулс, с който стоящият на ръба на пропаст си помисля за скок. Осъзнаването на неминуемото бедствие, което би последвало, не променяше желанието: нещо в гледката просто молеше за него.

За момента гледката бе достатъчна.

Ейдриън също изникна навън, спускащ ръкави.

— Мили Марибор, това място беше отвратителна кочина. Мисля, че за останалото ще се справите без мен. Освен това Ройс започва да се мръщи, когато го карам да чака.

— Благодаря ти — каза Гуен. — Сигурно няма да приемеш пари?

Ейдриън се подсмихна, а в следващия миг повдигна вежди.

— Би могла да ми кажеш видяното върху дланта ми... Или пък не всичко. Само нещо хубаво.

За момент тя погледна към Ройс и се усмихна неубедително. В погледа ѝ имаше тъга.

— Какво, да не си видяла смъртта ми? — продължаваше боецът.

— Не — отвърна жената.

Тя помълча за момент, усмихна се на себе си и поде:

— Някой ден ти ще си спомниш този миг. Преди този ден споменът ще е избледнял почти до празно видение от отдавна забравено минало, но в уречения момент той ще се завърне. Тогава ти ще имаш бяла коса и ще усещаш тежестта на годините. Ще размишляваш за живота си, за нещата, които си постигнал, и за нещата, в които си се провалил. Ще изпиташ неспокойство. Ще заточваш меч и ще се порежеш. Ще видиш кръвта и тя ще ти напомни за тези ми думи. Ще си спомниш и ще се усмихнеш, ще се намръщиш и накрая, сред тишината на малката стая, ще заплачеш. Ще заплачеш, защото тогава ще разбереш смисъла на всичко. Съпругата ти ще дойде, ще те прегърне и ще те попита какво е станало. Ти ще я погледнеш и ще видиш страха ѝ. През всички години, които тя ще те е познавала, през всички трудни моменти, които ще сте посрещнали заедно, тя почти никога няма да те е виждала да плачеш. Ти ще поклатиш глава и просто ще кажеш: Гуен. Тя ще разбере и двамата ще се прегърнете още по-силно. И двамата ще заплачете и моментът ще отmine. Това ще бъде приятен миг. Измъчвалата те мисъл ще бъде отмиа от тези сълзи и ще ти напомни за много неща, някои от които ще си забравил, а не е трябвало. Така денят ще приключи по-добър.

Ейдриън смутено се обърна към приятеля си:

— Чу ли? Ще си имам съпруга.

— Заслужаваш да имаш — отвърна крадецът и със задоволство установи, че другите двама разтълкуваха думите му различно. Думите

рядко се оказваха толкова подходящи.

Калианката отново погледна към пивницата.

— Ще са нужни години, за да превърнем това място в нещо подобаващо. Ще трябва да изкъртя подовете. И пак не е ясно дали това ще успее да отстрани спомените за Грю и Стейн.

— Ако го направиш прекалено красиво, ще трябва да смениш и името. — Ейдриън хвана седлото си.

— Името планирам да сменя. Няма да притежавам място, наречено „Противната глава“.

— Как ще го наречеш? — попита боецът.

— „*Розата*“ — каза тя, с което породя усмивки. — Освен това си мислех да заделя онзи стар килер за двама ви с Ройс. Там спокойно ще можете да разговаряте по работа и да съхранявате екипировка. Аз ще ви крия, като в началото.

— Колко? — попита Мелбърн.

— Моля?

— Какъв наем ще искаш да плащаме? — уточни Ройс и се приближи към нея.

Гуен го погледна смаяно.

— Няма да ви вземам наем.

— Това не е особено умно.

С две ловки движения на патерицата тя се обърна с лице към него.

— Без вас не бих закупила разрешителното за кръчмата. Ако не бяхте дошли... — Тя се извърна и си пое дъх. — Ако не бяхте дошли, Грю щеше да ме е разорил. Може би щеше да направи и нещо по-лошо. Даже съм сигурна, че би станало именно така. Кой знае колко други момичета биха погинали. — Тя постави малката си длан върху гърдите му. — Вие променихте всичко. Аз съм ви длъжница. Как бих могла да ви искам наем?

— Добре де, разбрах. Ще получаващ процент.

— Не искам процент. Предлагам ви стаята със себичната надежда, че заради нея ще се връщате.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за това — намигна Ейдриън.

На Ройс му идеше да го наръга, но тогава забеляза усмивката ѝ и... Гуен наистина ли бе започнала да се изчервява?

— Укриването на крадци носи рискове — бързо каза Мелбърн.
— Рискуваш да те арестуват, да изгубиш разрешителните и ръцете си. Няма да ти позволя да поемаш такъв риск безплатно. Когато работим в кръчмата ти, ще получаваш дял от печалбата.

— Но...

— Иначе няма да остана.

Гуен бавно затвори уста. А Ройс копнееше да почисти петънцето върху бузата ѝ. Ръката му дори бе започнала да се насочва натам. *Защо тя ме кара да си мисля, че имам правото да върша нещо подобно?*

— Ще останеш? Ще живееш тук?

Ройс погледна към приятеля си и сви рамене. Даде отговора си с небрежен тон, плод на актьорско усилие.

— Хубаво би било да имам място, в което да се връщам. Но ще настоявам да вземаш процент.

Ейдриън се изкикоти:

— Щом и Ройс ще живее тук, по-добре наречи пивницата „Розата и бодилът“.

Мелбърн го изгледа остро, но Гуен просия.

— Точно така ще направя. „Розата и бодилът“. Добре звучи, не мислите ли?

— Хубаво, не съм ви изпуснал! — Албърт изникна от публичния дом, пристегна халат и присви очи заради ярката светлина.

— Вече приближава обяд, Уинслоу — изръмжа Ройс. — Започваш да се държиш като истински благородник.

— Благодаря ти. Започнал съм и да наддавам. Трябва само да се сдобия с хубаво палто...

— Какво искаш? — Крадецът се качи на седлото си и намести плащ.

— Утре лорд Харингтън организира празненство, на което смятам, че трябва да присъствам.

— Следващият тоалет ще ти бъде удържан от дяла.

— Не става дума за пари. Мислех си, че трябва да си изберете някакво име. Малко е глупаво да обяснявам как двама мъже могат да уреждат случването на определени неща. Звучи аматьорски; съмнявам се, че по този начин ще успеем да си изградим клиентела. Нужно ми е нещо, което хората да запомнят, но да не може да бъде проследено до един от двама ви. Не искам да употребявам и думата крадци —

кръговете, в които се движа, не биха одобрили това. Затова си мислех за название. Какво ще кажете за Двамата фантоми? Или нещо от този сорт?

— Двамата фантоми? — повтори Ейдриън.

Гуен поклати глава.

— Трябва ви нещо специално, нещо уникално. Нещо късо.

— Какво ще кажете за *Ририя*? — Блекуотър също зае мястото си върху седлото.

Ройс се подсмихна.

— Професорът все пак се оказа прав — продължи боецът.

Ройс сви рамене:

— Но ти да не вземеш да му кажеш.

— Кой е бил прав? За какво? — попита виконтът.

— Няма значение.

— Значи да ви наричам Ри-ри-я? Правилно ли го произнесох?

— Сносно — каза Ройс. Той и спътникът му вече насочваха конете си.

Виконтът сви устни.

— Онова с фантомите ми харесваше повече, но важното е да има нещо...

— Идеално е — каза Гуен.

— Скоро ще се видим — Ройс помахаше и започна да се отдалечава.

— Почакай! — извика подире му Уинслоу. — Какво означава Ририя?

— Двама. На елфически.

ГЛАВА 25

ПОСЕТИТЕЛЯТ

— Някой видя ли те да влизаш? — попита епископ Салдур и отстъпи назад, освобождавайки пътя към закачалката. По снега, покрил госта му, духовникът прецени, че вън още вали.

— Не. Нима е престъпление да посещаваш църква?

— Още не. И ако е рекъл Новрон, никога няма да бъде.

От пожара бяха изминали две седмици, а на Салдур все още му се присънваха кошмари, в които кралят насочваше меча си към него. *И смее да заплашва един епископ!* Тази постъпка бе поредната демонстрация за крайната степен на безбожна монархия, в която се намираще Меленгар. Такива неща се случваха, когато хората сами заемаха престола, отреден за потомъка на Новрон.

Салдур се настани зад бюрото си и се облегна назад. Той беше епископ на Меленгар, комуто Мареската катедрала бе поверена от патриарха и авринския архиепископ. Въпреки това Салдур прекарваше по-голямата част от времето си в тази дребна, претъпкана стаичка, зад противното бюро. Не такъв живот си бе представял, когато бе давал клетвата си.

— Този път Новрон не ни помогна.

— Имай повече вяра. — Епископът се намръщи. Той бе привикнал с разочарованията. Църквата бе изчаквала дълго. Другите превръщаха дребната пречка в повод за неугасваща скръб, но те не разбираха мащаба. Всеки се виждаше в ролята на герой, около когото се върти светът. Салдур знаеше, че подобни възгледи са породени единствено от арогантност. Отделните личности никога не постигаха значителни промени. Истинската промяна биваше градена с поколения. Църквата следваше принципа на водните капки, дълбаещи гранит: невъзможното биваше постигано само чрез време и саможертви.

Просто моментът още не беше дошъл.

— Още е рано — продължи епископът и повдигна крака към кадифената табуретка пред камината. — Ще настъпи момент, в който всички кралски глави ще паднат.

— Ами убиецът на Екзитър? И онази девойка — Роза — която го е наела? Те все още са живи и знаят за нас.

— Знаят за мен — поправи Салдур. — Никой не знае за теб. Никой не би те заподозрял; не и сега, не и след начина, по който се подредиха нещата. Не бих се тревожил за убиеца на Екзитър. Сигурно става дума за някакъв наемен бабаит или разгонен мухльо, който се прехласнал по очите ѝ. Дори аз бях подведен от престорената ѝ невинност. Не, мисля, че той и Роза отдавна са си отишли. Не смятам, че ще ни се налага да се занимаваме повече с тях.

— А Ричард Хилфред?

Салдур едва не се изсмя, само че на един епископ подобни изблици не подхождаха. Затова той се задоволи да повдигне вежда.

— Него пък защо го споменаваш? Той е мъртъв.

— Може да е казал на други.

— Не е. Ричард беше самотна душа, отделена от света. Той не се доверяваше на никого. Точно по тази причина избрах него. Той винеше краля за смъртта на любимата си, а същевременно бе амбициозен. Освен това не притежаваше истинска вяност. Аз просто му показах пътя, по който той сам искаше да поеме.

— И му даде благословията на църквата. Знанието, че Новрон е на твоя страна, винаги успокоява съвестта, особено при замислянето на убийство.

Салдур не харесваше непочтителния тон, но пък от госта си не можеше и да очаква друго.

— Убиването не е грях, когато бива извършвано в името на Новрон. Всеки умира в един определен момент — отсъден от Новрон или неговият баща. Каква е разликата между мълния и кинжал, щом и двете биват насочвани от една и съща воля? Тревожех се за способността ти да удържиш изпитанията, необходими за завземането на трона. Възрастта ти винаги ме е притеснявала. Ти си много млад. Може би съм допуснал грешка в избора си?

— Не.

Салдур се надигна, за да постави нова цепеница сред пламъците. Това беше още една недостойна за епископ задача, но той нямаше

намерение да допуска други в кабинета си по време на тази среща. А кулата на двореца беше отпаднала като вариант.

Освен това беше студено. Той мразеше зимата. Тази се очертаваше като особено дълга и мрачна. Още по-мразовита я правеше фактът, че Салдур се бе подготвил да я прекара в замъка.

— Случилото се прилича на поражение — каза епископът, старец се да звучи уверено, — но в действителност се доближаваме. Намираме се много по-близо до целта.

— Може би.

— Вечният скептик.

Гостът му се подсмихна.

— Следващият път няма да има пропуски. Ще изчакаме няколко години, ще оставим нещата да се успокоят и хората да забравят — продължи епископът.

— Не можем да си позволим трети пожар.

Салдур се замисли над думите му.

— Не можем да си позволим и нов пропуск. Явно ще трябва буквално да го наръгаме в гърба.

— Ако сторим това, хората ще очакват от нас да открием убицеца.

— Това няма да се окаже проблем — усмихна се духовникът. — Просто ще го припишем на някого.

— Не мисля, че хората ще повярват на версията за нов предател.

— Не, този път ще използваме неизвестен човек, върху когото лесно бихме могли да хвърлим вината.

— Например?

— Двама крадци. Така нищо не би могло да се обърка.

РЕЧНИК

Аби: проститутка от „*Противната глава*“ в бедняшкия квартал на Медфорд

Аврин: най-големият от континентите, формиращи Апеладорн

Акуеста: столица на кралство Уорик

Албърт Уинслоу: виконт, нает от Ройс и Ейдриън като посредник

Алвърстоун: кинжалът на Ройс

Амрат Есендън: владетел на кралство Меленгар

Ан Есендън: кралица на Меленгар, съпруга на Амрат

Ангдън Леруик: баронски син, студент от университета в Шеридън; побойник

Андрю: колар

Апеладорн: съвкупността от населяваните континенти: Трент, Аврин, Делгос, Калис

Ариста Есендън: принцеса на Меленгар

Аркадиус Винтарус Латимър: професор от университета в Шеридън

Ба Ран Гхазел: гоблини (джуджешко название)

Барнс: сержант от кралската гвардия

Бартоломю: студент от университета в Шеридън

Белин да Пикъринг: съпруга на граф Лео Пикъринг

Били Бенет: собственик на компания, превозваща товари и пътници по река Бернум

Бреми: калайджия

Брок: пристанищен работник

Вернес: пристанищен град, разположен при устието на река Бернум

Вивиан: съпруга на заможен търговец

Галевир: река, оформяща границата между Меленгар и Уорик

Гленmorgan: владетел, успял да обедини Апеладорн 326 години след рухването на Новронската империя. Основател на Шеридънския

университет; издигнал двореца в Ерванон (понастоящем от крепостта е останала само една кула).

Гризли: пристанищен работник

Гуендолин Деланси: калианска проститутка, напуснала „*Противната глава*“, за да основе собствено заведение

Гур Ем: най-гъстите и опасни калиански джунгли

Гхент: владение на нифронската църква

Дагастан: важно калианско търговско пристанище

Данбъри Блекуотър: баща на Ейдриън; ковач

Делгос: единствената република в Апеладорн, извоювала независимостта си след смъртта на Гленморган III и отблъснатото нашествие на гоблини

Джолийн: проститутка от „*Противната глава*“

Диксън Тафт: колар от Медфорд

Дилс: оръженосец

Дугън: кръчмар в село Ибертън

Дънуди: добродушен кочияш от Медфорд; има слабост към пиенето

Дъстър: страховит колнорски убиец

Едмънд Хол: професор по геометрия от университета в Шеридън; обявен за еретик; говори се, че е открил изчезналия град Персепликуис

Ейвън: проститутка от „*Противната глава*“; убита от Стейн

Ейдриън Блекуотър: напуснал родния Хинтиндар на петнадесет, прекарал две години като войник (в няколко армии) и три години като гладиатор в Калис

Ерванон: бивша имперска столица; понастоящем седалище на нифронската църква

Еребус: баща на боговете (Ферол — бог на елфите; Дром — бог на джуджетата; Марибор — бог на човеците; Муриел — богиня на природата; Уберлин — бог на мрака)

Есендън: управляващата династия в кралство Меленгар

Ета: най-грозната проститутка от „*Противната глава*“

Зефир: лъкът на Том Перото

Източна звезда: калиански кораб

Илиа Деланси: майка на Гуен

Итън: шериф на бедняшкия квартал в Медфорд

Калис: жителите на тези екзотични земи се отличават със смугла кожа и специфичната бадемова форма на очите си. За тях се знае малко. Смята се, че жените им са едни от най-красивите, но освен това са известни като вещици.

Капризна: най-западналата улица от бедняшкия квартал в Медфорд

Колнора: най-големият и най-заможен град в Аврин; център на оживена търговия

Короносната кула: дом на патриарха, седалище на нифронската църква

Лейди Банши: голяма медфордска риболовна лодка

Ленар Пикъринг: дъщеря на граф Лео Пикъринг

Леруик: барон от Гхент, който се намира в добри отношения с нифронската църква; баща на Ангдън

Лорънс: капитан от кралската гвардия

Малет: колнорски шериф

Мандалин: калиански град, някогашна столица на Източната империя

Манзант: маранонски затвор, известен със солните си мини

Маранон: кралство в Аврин, прочуто с расовите си коне

Марбъри: гхентски благородник

Мареска катедрала: център на нифронската църква в Меленгар

Медфорд: столица на кралство Меленгар. Градът е разделен на четири квартала: занаятчийски, търговски, благороднически и бедняшки.

Мей: проститутка от „*Противната глава*“

Меленгар: малко, но почитано кралство в Аврин

Мерик Марнус: бившият най-добър приятел на Ройс; гений

Морис Салдур: меленгарски епископ; бивш наставник на Амрат Есендън

Моувин Пикъринг: по-големият син на граф Лео Пикъринг

Нидвалден: река, бележеща започването на елфическите земи

Нифронска църква: основната религиозна институция на човечеството; почита Новрон и Марибор; начело ѝ стои патриарх

Новрон: спасител на човечеството, полубог, син на Марибор, основател на Новронската империя

Олрик Есендън: принц на Меленгар

Пакър: калайджия, редовно посещавал родното село на Ейдриън
Пикълс: сирак от град Вернес
Противната глава: кръчма и публичен дом с управител Рейнър
Грю
Пърси Брага: новоназначеният канцлер на Меленгар
Ратибор: столицата на кралство Ренид; родно място на Ройс
Мелбърн
Реджиналд Лимпуик: инспектор, отговарящ за бедняшкия
квартал
Рейнър Грю: собственик на „Противната глава“
Ренид: най-бедното от авринските кралства
Ричард Хилфред: сержант от кралската гвардия, баща на Ройбън
Роза Ройбън: майка на Ройбън Хилфред, самоубила се скоро
след раждането на сина си
Роза: проститутка от „Противната глава“
Ройбън Хилфред: син на сержант Ричард Хилфред; полусирак,
гледан от леля си до единадесетгодишна възраст; по-късно баща му
уредил постъпването му на служба в двореца
Ройс Мелбърн: крадец, асасин, бивш затворник от Манзант
Саймън Екзитър: велик конетабъл на кралство Меленгар
Самюел: търговец от Вернес, братовчед на Себастиан
Себастиан: заможен търговец на бижута от Вернес
Серети: рицарски орден на нифронската църква; води името си
от лорд Дариус Серет, основоположник
Стейн: риболовец от екипажа на „Лейди Банши“
Страж: най-елитните рицари на вратата на нифронската църква,
отдадени на изкореняването на ереста и откриването на изгубения
Наследник
Танцърка: кобила на Ейдриън
Тенент: най-разпространената полустандартна международна
валута — златни, сребърни или медни монети с лика на съответния
владетел (1 златна монета = 100 сребърни; 1 сребърна = 100 медни)
Тенкини: най-мистериозните жители на Калис; според
слуховете кръстоска между хора и гоблини
Том Перото: бивш стрелец на служба при лорд Марбъри
Трент: съвкупността от кралства в северната част на Апеладорн;
предимно планинска и изолирана земя

Уайлин: лейтенант от кралската гвардия

Уилърд: оръженосец

Уилърд: работник в „*Противната глава*“

Уорик: най-могъщото авринско кралство; начело му стои крал

Етелред

Фанън Пикъринг: по-малкият син на граф Лео Пикъринг

Фарлън: лодкар

Хардинг: свещеник от село Ибертън

Хилда: проститутка от „*Противната глава*“ — била убита при опита си да заживее самостоятелно

Хорацио: оръженосец

Черен диамант: прословута престъпническа гилдия със седалище Колнора

Шеридън: престижно учебно заведение

Юджийн: млад търговец, решил да отвори собствен магазин в Колнора; племенник на Себастиан

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.